

YILDIZLARA ULAşMAK İÇİN
KANATLARA İHTİYACIN YOK!

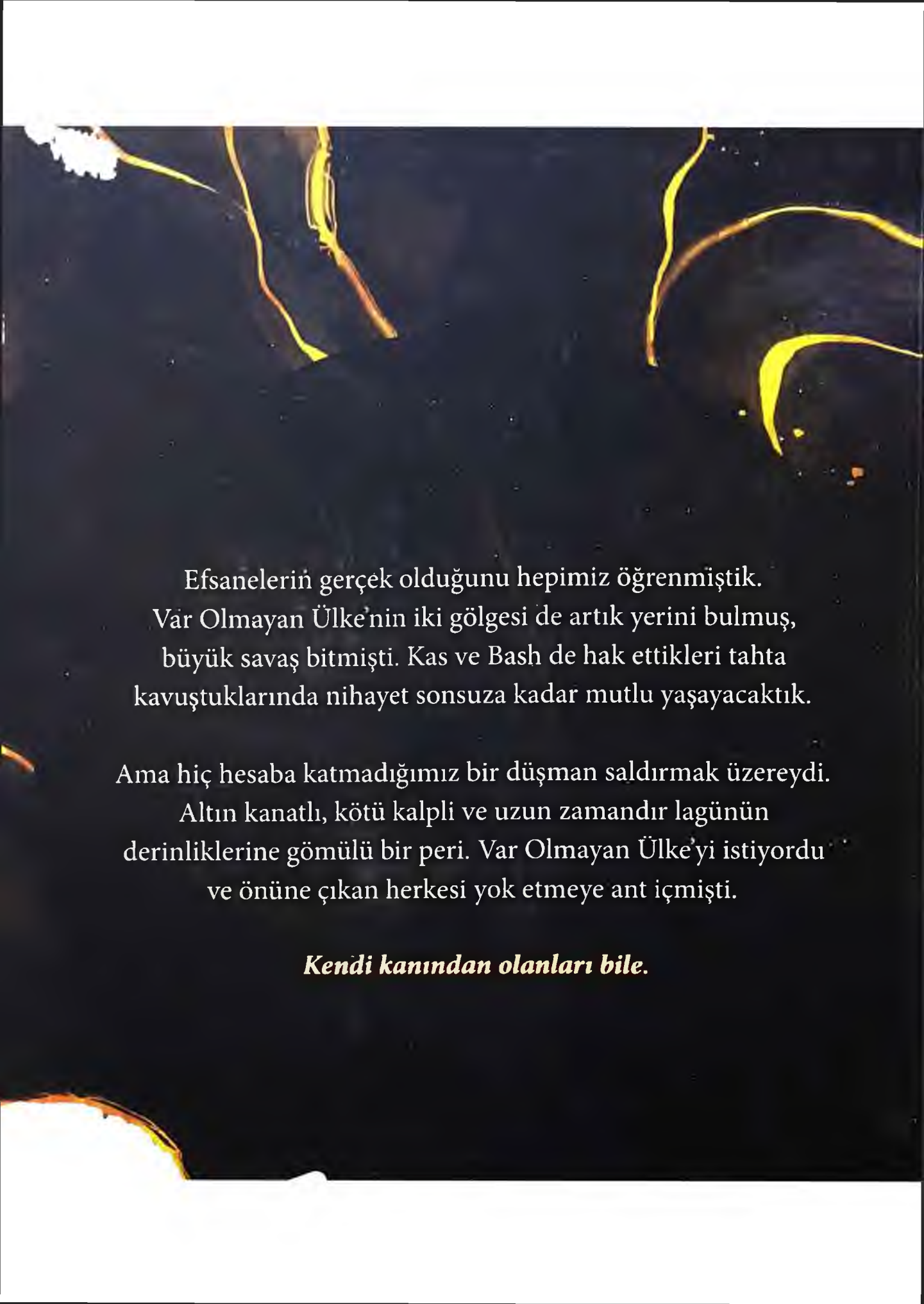
FAE PRENSLERİ

VAHşI KAYIP ÇOCUKLAR 4

NIKKI ST. CROWE

NOX*

Çeviren: Deniz şen

Efsanelerin gerçek olduğunu hepimiz öğrenmiştik.
Var Olmayan lke'nin iki gölgesi de artık yerini bulmuş,
büyük savaş bitmişti. Kas ve Bash de hak ettikleri tahta
kavuştuklarında nihayet sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık.

Ama hiç hesaba katmadığımız bir düşman saldırmak üzereydi.
Altın kanatlı, kötü kalpli ve uzun zamandır lagünün
derinliklerine gömülü bir peri. Var Olmayan lke'yi istiyordu
ve önüne çıkan herkesi yok etmeye ant içmişti.

Kendi kanından olanları bile.

FAE PRENSLERİ

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 4

NIKKI ST. CROWE

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviren: Deniz Şen

NOX*

Ninova

Sessiz çığlığın sesini bilen tüm kızlara.

“Peter diğ er çocuklar gibi değıildi ama en nihayetinde o da korkmuştu. Bir deniz nasıl dalgalanırsa bedeninden de öyle bir ürperti geçti. Ama denizde bir çalkantı diğ erini takip eder ve sonunda yüzlerce dalga olur...”

– J. M. Barrie, *Peter Pan*

GİRİŞ

ANNE

Anne yalınayaktı, çocuğu kollarında ağılıyordu.

O sıkıntılı, huzursuz ve memnun edilmesi zor bir çocuktur.

Yaramazdı da. Oğlanı tanıyalı çok olmamasına rağmen bunu biliyordu. Henüz iki haftalıktı ama bu süre anlamasına yetmiş de artmıştı.

Daha onu doğururken başına bela olacağını biliyordu.

Tüm çocukları arasında onun doğumu en zor, en sancılı, en can yakan ve en uzun sürendi.

Şimdi su kenarına doğru ilerlerken sahilin serin kumu ayaklarının altında gıcırdıyordu. Gece havası hafiften ısıırıyordu ama ılıktı, yıldızlar tepede parlıyordu. Yüzünü evrene çevirip hepsine gülümsedi.

Sonra bebek ağlamaya başladı.

Henüz sesi yoktu, sadece sızlanmaları vardı ve bunları yüksek sesle duyurmayı seviyordu.

Benimle ilgilen, diyordu ağlamaları. *Çünkü ben en önemli şeyim.*

Hem yaramaz hem kibirli.

Eğer onu yanında tutup diğer çocuklarının arasına katarsa hepsini mahvedecekti.

Bunu onun yaradılışını bildiği gibi biliyordu ve iki konuda da yapılacak bir şey yoktu.

Ya o ya da diğeri.

Tek yol buydu.

Yine de bu, göğsünü sızlatıyordu.

Diğeri çocuklarını kurtarmak için birini terk etmek. Belki bir gün o da bu kadar değişken olmayı bırakacaktı ama bunu onun yanında öğrenmesine izin veremezdi.

Ormandan kopardığı devasa kıvrımlı bir yaprağı suyun yüzeyine koyarak geçici bir sal yaptı. Lagünün sularının iyileştirici özelliği olduğunu duymuştu, belki onun sorunlu mizacını da iyileştirirdi.

Onun için en azından bunu yapabiliirdi. Ona verebileceği tek şans buydu.

Bebeği yatırdı. Yaprak suya battı, etrafa damlalar fışkırdı ve bebek bütün vücudu sarsılarak daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

“Üzgünüm,” dedi annesi ona, sonra salı itti ve su onu uzaklara taşıdı.

Düzenleme

Ny.ozlem

1. BÖLÜM

PETER PAN

Bu bir gündüz düşü olmalıydı. Rüyadan çok kâbusa benziyordu gerçi.

Mezarımda uyurken bazen mutlak bir sessizliğe ve karanlığa uyanır, acaba hâlâ rüyalar âleminde miyim diye merak ederdim. Belki yine aynısını yaşıyordum ama bu kez karanlık yerine altın rengi bir ışık vardı.

Tek mantıklı cevap buydu.

Tinker Bell ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm.

Onun balkonumda durup adımı söylemesine imkân yoktu.

Merhaba Peter Pan.

Sonsuzluk göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Tinker Bell'in kanatları arkasında çırpınıyordu. Onu öldürdüğüm zamanki yaştaydı, ölüme meydan okumuş, bir yıl bile yaşlanmamıştı. Hiçbir cesedin hakkının olmadığı kadar güzeldi.

O gece ağza alınmaz sözleri söylediğimde giydiği elbisenin aynısını giyyordu. Elbise iskelet yaprakları gibi görünüyordu, göğüs kısmı kareydi, diz hizasında çentik çentik kesilmişti. Peri tozu etrafmda dönüyor, balkonun korkuluğunu kaplayarak gri ışıkta parlamasına neden oluyordu.

“Tink.”

Uzun zamandır onun adını söylememiştim ve bu kelime dudaklarımda bir lanet gibiydi.

“Tinker Bell.”

Bana gülümsediğinde nefesim kesildi.

“Seni görmek çok güzel,” dedi.

“Nasıl burada olabilirsin?”

Elbisesinin kıvrımlarını tutup vücudunu mütevazı bir S şeklinde eğdi. Ardından bana kirpiklerini kırptırdı. “Beni özledin mi, Peter?”

Midem ekşidi.

Bunu yapamazdım.

O burada olamazdı.

Darling onu görmemeli, ikizler onun hayatta olduğunu bilmemeliydi ve Vane... eh, Vane’in ne diyeceğini biliyordum.

Ondan kurtul.

“Buraya nasıl geldin, Tink?” diye sordum tekrar.

Onu buraya getiren büyü ne öğrenmeliydim. Adanın beni yine cezalandırıp cezalandırmadığını. Tilly’nin benimle taşak geçip geçmediğini. Belki de Roc’tu? Ama Roc’un böyle bir aldatma gücü var mıydı ki?

Panik boğazımda ateş gibi yükseldi.

Ondan kurtulmalıyım.

“Ada beni geri getirdi,” dedikten sonra bana doğru bir adım attı. Ben geri çekilince de dudaklarını bükerek somurttu.

Bir zamanlar Tink’e boyun eğdim. Ona istediği her şeyi verirdim. O benim tek arkadaşımdı ve hiç arkadaşım olmaması beni çok korkutuyordu.

“Sanırım oğullarım, saray ve senin için bir hediyeğim ben,” dedi. Kanatlarını çırpıtığında peri tozu rüzgâra kapılarak etrafımda uçuşmaya başladı. “Karanlığına biraz ışık.”

Boynumdan soğuk terler akmaya başladı.

Lagündeki ruhların fısıltıları aklıma geldi.

Karanlığa batmış, ışıktan korkan.

Ama bu? Bu sikik bir şaka olmalıydı.

Tink ışıkla parıldıyor gibi görünse de o her zaman karanlığın vücut bulmuş hâliydi. Sanırım bu yüzden çok iyi anlaşıyorduk. Birbirimizde, başkalarında nadiren gördüğümüz bir şey görüyorduk. Kirli işleri yapmaya duyduğumuz isteği. Hatta bazen kirli işleri sırf eğlenceli oldukları için yapardık.

Ruhlar bana şimdi ne öğretmeye çalışıyordu?

Kaç tane engeli aşmam gerekiyordu?

Ne zaman bitecekti?

Ondan kurtul.

Şu anda kafamın içinde Vane'in sesini duyabiliyordum. Amaca giden her yol mübahtır. Bu her ne ise, sadece daha fazla belaya yol açacaktı ve ben beladan bıkip usanmıştım. Bir kez olsun sessizlik istiyordum. Nefes almak istiyordum. Gölgeimin tadını çıkarmak istiyordum. Darling'i kollarımda istiyordum. İstiyordum ki...

Huzur istiyorum.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı. O kadar beklenmedi ki sinüslerimde bir şey yanmaya başladı, herhalde göz yaşıydı.

Öylece yatmak ve artık endişelenmemek istiyordum.

Gölgeimi geri almıştım. Gerçekten aynı oyunu oynamak zorunda mıydım?

Hayır. Siktir et, yapmayacağım.

Huzur bulacaksam bir karanlık eylemde daha bulunmaya değer demekti ve ruhlar da, artık bu ne tür bir hastalıklı şakaysa, beni parmaklarında oynatamayacaklarını öğrenmiş olacaktı.

Bir nefes aldım ve asla söylemeyeceğime yemin ettiğim sözleri söyledim:

“Perilere inanmıyorum.”

Kelimeler dilimi yaktı. Hem de onları ilk söylediğim, Tink'in gözlerimin önünde ölmesini izlediğim seferden daha fazla.

Ama... bu sefer bana gülümsedi ve başını geriye atıp bir kah-kaha patlattı.

2. BÖLÜM

ROC

Smee beni barda, kendime Kaptan'ın en iyi romundan bir shot koyarken buldu. Koyu renkli sıvı bardağı doldururken havaya baharat ve duman kokusu yayıldı.

“Uyanmışsın,” dedi.

“Sen de beni gördüğüne çok sevinmiş gibisin.” Barın üzerindeki aynadan onunla göz göze geldim. Yüzümde hâlâ kurumuş kan izleri vardı ve yırtık gömleğim de kıpkırmızıydı. Kaptan bana temiz kıyafet vermeye tenezzül etmemiştii.

Neden kendi pisliğimin içinde yatmama izin verdiğine dair sağlam bir tahminim vardı.

“Ona söyledin, değil mi?” dedim Smee'ye. “Ve o da Ebedi Ülke'ye gitti.”

Canavarın kendini tıka basa doyurmasının bir avantajı, sonrasında sezgilerimin keskinleşmesi ve duyularımın hassaslaşmasıydı. Ve şu anda Kaptan'ı hissedemiyordum. Farkındalık alanımda onu aradığımda sadece boşlukla karşılaştım.

Smee sessiz kaldığında onu biraz daha kışkırttım.

“Gitti ve seni yanma almadı, öyle mi?” Cık cıkıldım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Omzunun üzerindeki vitray pencerelerden süzülen güneş ışığı onu keskin altın bir ışıkla çevreledi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum – Hook'un evinde saat yoktu ve cep saatimi de kaybetmişim. Ama dokuzu biraz

geçtiğini tahmin ediyordum. En son ne zaman beslenmişim? Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Benim türümden biri için tipik bir ziyafet günlerce bilinçsiz kalmaya neden olabilirdi. Ama bu tipik bir ziyafet değildi ve ben de tipik bir adam değildim.

“Evet, Jas’e söyledim,” dedi Smee. “Onun peşinden gitti, ben kalmayı tercih ettim.”

İkimiz de anlattığından daha fazlası olduğunu biliyorduk ama aralarındaki önemsiz kavgalar umurumda değildi. Sadece bunun beni nasıl etkileyeceğini bilmem gerekiyordu. Ve demin söylediği şeyin benim geleceğimle ilgili olan tek bir kısmı vardı.

Onun peşinden gitti.

Wendy Darling.

Eğer onu benden önce bulursa etini kemiklerinden sıyıracaktım.

Bardağı kafama dikip içkiyi tek yudumda içtim. Alkolün yakıcı etkisi öfkemin kıvılcımlarım bastırmaya yardımcı oldu. Kaptan gitmişti ve şimdi bir plana ihtiyacım vardı. Gerçek bir pislik gibi kafayı yemenin anlamı yoktu.

“Ne kadar oldu?” diye sordum Smee’ye.

Kollarını hâlâ kavuşturmuş hâlde kalçasını bir yana çıkarak, “Hook’u önce sen bulsan ne yapardın?” diye sordu.

“Gerçeği söylesem ya da yalan söylesem ne fark eder ki? İki sine de inanmayacaksınız.”

“Anlarım.”

“Tamam.” Bir shot daha doldurup ona döndüm. “Gerçek şu ki, henüz emin değilim. Cevap koşullara göre değişir. Ama muhtemelen sırf eğlence için onu bıçaklayacağım.”

Smee’nin ifadesi birkaç uzun saniye boyunca değişmedi. Bu kadının hiçbir şey belli etmeme yeteneğine bayılıyordum. Bir kadını tanımlamak için hiç *taş gibi* dememiştim ama Smee biraz daha çaba sarf etse mermerden bir heykel olabilirdi.

Bir an sonra yaklaşıp elimden bardağı aldı ve barın üzerine koydu. Oysa daha yeni içmeye başlamıştım.

“Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.”

“Bence çoğu şeye çok az değer veriyorsun.”

Niyetini anlamaya çalışarak onu izledim. Bana acıdığını hissettirdim ve bundan hiç hoşlanmazdım.

“Bence çok az şey umurunda,” diye devam etti, “çünkü bunun seni güvende tutacağını düşünüyorsun. Çok az şey umurunda olursa, kaybedecek çok az şeyin olur.”

Omuzlarımın arasmda bir düğüm oluştu ve tekrar yerimde kıpırdanmaya başladım.

“Ama ne var biliyor musun?” dedi Smee. “Çok az şeyi umursamak, gerçekten umursadığın zaman kaybetmenin bedelinin çok daha ağır olacağı anlamına gelir.”

Düğüm artık göğsümde hissedeceğim kadar sıkılaşmıştı. İçgüdülerim beni onun ulaşamayacağı bir yere kaçmaya zorlasa da Smee gibi bir korsana karşı zayıflık göstermeyecektim.

“Böyle devam et,” dedi. “Gerçekten değer verdiğin tek şeyi neredeyse öldüren kişiyi Jas’ın hayatıyla tehdit et.”

Birbirimize uzun uzun baktık. Ev sessizdi, biz sessizdik ama sessizliğimiz çok şey anlatıyordu.

“Seni severim, Smee,” dedim. “Ama kardeşimi bir daha tehdit edersen, bu son olur. Ben sanatçı değilim ama şiddet konusunda uzmanımdır ve senin kanınla lanet olası bir şaheser yaratırım.” Ona gülümsedim ve bardağı alıp içkinin hepsini gözlerimi ondan ayırmadan ağzıma boşalttım.

Bardağı bara geri koyduğumda yüksek bir ses çıktı. Smee’nin sağ gözü seğirdi ama başka bir tepki vermedi.

“İkimize de bir iyilik yap ve Vane’i bu işe karıştırma.”

“İkimize de bir iyilik yap ve Jas’i bıçaklama.”

“Neden umursuyorsun bilmiyorum. O seni terk etti.”

“Ben de senin neden uzun yıllardır görmediğin bir Darling kızını umursadığını anlamıyorum.”

Göğsümdeki düğüm daha da sıkılaştı ve kalbime yer bırakmadı.

“Çünkü ben sahiplenici pislüğün tekiyim,” dedim ona. “O şeyi sevmeme gerek bile yok. Ya da bu durumda kıızı. Benim olan benimdir ve bir kez benim oldu mu başkasına ait olamaz.”

“Kendine anlattığın bu hikâye neredeyse üzücü,” dedi. “Wendy Darling’e acıyorum.”

Karanlık bulutlar gelip güneşi örttü. Hava birden soğudu. Var Olmayan Ülke için garip bir durumdu.

Smee hava değişikliğine şöyle bir göz attıktan sonra hemen bana döndü. “Gitme vaktin geldi, Timsah. Dokunduğun her şeyi yok etme görevinde iyi eğlenceler. İşin bittiğinde, sanırım bir kemik ve kül yığınının üzerinde duruyor olacaksın. Umarım buna değer.” Başını kapıya doğru eğerek gitmemi işaret etti.

“Onun nerede olduğunu biliyor musun?” Hiçbir şey belli etmemek için sesimi ifadesiz tuttum.

“Onu da mahvet diye mi?”

Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. “Detaylı anlatayım mı? Sikimi nereye sokacağımı, ona nasıl adımı haykırtacağımı bilmek ister misin? Bir şeyi mahvetmek iyi hissettirebilir, Smee. Yemin ederim.”

“Umutsuz vakasın,” dedi.

“Bu tanrının unuttuğu ada zincirinde hepimiz öyle değil miyiz?” Belki de biraz sarhoştum. Bazen çok yedikten sonra içim eskisi gibi iyi çalışmazdı. Alkol hemen başıma vururdu. Genelde bu kadar karamsar değildim.

Smee iç çekti. “Wendy Darling’in izini uzun zaman önce kaybettim. Jas’in de senden fazla bilgisi yok.” Kapıya gidip benim için açtı. Ahşap çerçevede kir birikmiş, kapı kolunun altın

kaplaması silinmişti. Kaptan görünüşe bu kadar takıntılıyken neden bunu böyle bırakmıştı acaba?

Çünkü bu kapıdan hiç girip çıkmamıştı. Bu kapı korsanlar, düşükler içindi. *Güzel hamle, Smee.*

Ama bildiğim bir şey varsa, o da birinin gardım düşürmek için onun istediği kişiymişim gibi davranabilmektir. Artık ne kadar gerekiyorsa.

Sonra da onları yerdim.

“Hoşça kal, Smee.”

Yüzüme sertçe çarptığı kapıyla bana veda etti.

Yolun aşağısına doğru yürümeye başladım.

B Planı'nın zamanı gelmişti.

3. BÖLÜM

WINNIE

Donarak uyandım. Var Olmayan Ülke'ye geldiğimden beri hep sıcak, tropikal iklim hâkimdi. Hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

Etrafımda çocukların sıcaklığını hissedebiliyordum. Vane kolunu belime sıkıca sarmış, sırtımda duvar gibi duruyordu. Bash önümdeydi, bacaklarım onunkilere dolanmıştı. Kas ise yatağın diğer ucundaydı ve ayak bileğimi sıkıca kavramıştı.

Ama yine de... *tüylerim diken diken.*

Gözlerimi sabahın ilk ışıklarına açtım, güneş ışınları yatak odamın açık pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Ama ışık soluktu ve turuncudan çok griydi.

Ve... o yağan kar mıydı?

Dirseklerime yaslanarak doğruldum. Vane arkamda hromurdandı. Bash bana uzandı. "Çok erken, Darling," diye mırıldandı. "Yatağa geri dön."

"Var Olmayan Ülke'de hiç kar yağar mı?" diye sordum.

İri kar taneleri ışıktaki dans ediyordu, rüzgâr yön değiştirdiince açık pencereden odaya girip yerde küçük su birikintileri oluşturdular.

Bash'in koyu renkli kaşları çatıldı. "Asla."

"Ama yağıyor. Şu anda."

Gözleri şak diye açıldı. Başını kaldırıp bana bakarken kaşları daha da çatıldı, gözlerinde artık uyku mahmurluğundan eser yoktu.

Hemen doğrulup pencereye döndü. “O ne lan?”

“Ne oluyor?” diye sordu Kas, sesi uykudan dolayı boğuktu.

Göğsümde bir baskı oluştu. O eski korkuyu tanımam bir saniyemi aldı. Sonuçta o korkuyla büyümüştüm. Hayalet gibi peşimdeydi; boş duvarlara yayılır, karanlık köşelerde saklanırdı. Bu korkunun nereden geldiğini, neden burada olduğunu analiz edemedim paniğim tavan yaptı.

Yine çocuktum, öcülerden saklanıyordum, geleceğin getireceği şeylerden korkuyordum ve delirmekten ödüm kopuyordu.

Nefes alıp verişlerim hızlandı.

Vane arkamda doğrulup göğsünün sıcaklığını bana bastırdı. “İyisin, Win.” Sesi kulağımda karanlık ve ağırdı, midem altüst oldu.

Vane’le beraber Var Olmayan Ülke Ölüm Gölgesi’ni paylaştığımız için duygularımı ondan saklanmam artık mümkün değildi. Hissettiğim her şeyi biliyordu. Korktuğum her şeyi.

Bu bilginin neden gözlerimi yaşarttığını bilmiyordum.

Her zaman sevgiyi arzulamamış mıydım? Korunmayı ve bakılmayı?

Öyleyse neden bu kadar savunmasız hissediyordum? Zayıflıklarım hakkındaki derin bilgisi yeni yün gibi kaşındırıyordu.

“Bir terslik var,” dedim ona.

Kas yataktan kalkıp pencere kenarına doğru yürüdü. Nefesi havada buhar bulutları çıkarıyordu.

Korkum büyüdü.

“Peter Pan nerede?” diye sordum.

Hepimiz odada etrafımıza bakındık ve sonunda yokluğunu fark ettik. Mezarına mı kaçmıştı? Biz ona fazla mı geliyorduk? Ben ona fazla mı geliyordum?

Yatağın kenarına kayıp kalkarak pencerenin önündeki Kas'ın yanına gittim. Dağınık saçları omuzlarına dökülüyordu ve rüzgâr bir tutamını yakalayıp etrafımızda koyu ipek bir perde gibi dalgalandırdı. Çıplak omzum gıdıklandı.

Dışarıda, Var Olmayan Ülke ince bir kar tabakasıyla kaplıydı ve evin ötesindeki kumsal griydi. Dalgalar kıyıyı dövüyordu.

Korku bir yılan gibi kaburgalarımın etrafına dolandı.

Kas'e baktım. "Var Olmayan Ülke'yi hiç böyle gördün mü?" Gözlerini ufka dikmiş, kaşlarını çatmıştı. "Hiç," diye itiraf etti. "Bu ne anlama geliyor?"

Sonra uzaktan gelen kavga seslerini duydum. Ormanda altın rengi bir ışık parlıyordu.

Pan olduğunu biliyordum.

Üzerimde sadece bir askılıyla külot vardı, bu yüzden bulabildiğim ilk şeyi üzerime geçirdim – bir kot şort. Bash çoktan kapıdan çıkmıştı, ben de onu takip ederek çatı katından geçip balkona çıktım ve merdivenden aşağı indim.

Uzakta martılar ciyaklıyor, dalgalar sahilde kükrüyordu.

Korku göğsümü sıkıştırıyordu.

Bir terslik vardı.

Bir terslik vardı.

Bu korku bana ait değildi.

Arka bahçeyi geçerken çıplak ayaklarımı ısırarak karın parmaklarımı uyuşturduğunu fark ettim.

Korku Peter Pan'indi ve bir şekilde Var Olmayan Ülke'nin köklerinde zonkladığını hissedebiliyordum.

Bir şeyler çok ama çok ters gidiyordu.

Bash'le beraber ormanın içindeki bir açıklığa vardığımızda Peter Pan'in yalnız olmadığını gördük.

"Ha siktir be," dedi Bash.

Peter Pan'in boğazma parlak siyah bir bıçak dayamış bir kadın vardı. Onu kalın bir meşe ağacının gövdesine bastırmıştı.

Derisinden açılan yaradan kan akıyor, çıplak göğsüne damlıyordu.

“O kim?” diye sordum Bash’e. Sonra kadına dönüp, “Ne istiyorsun?” dedim.

Kadın bana döndü, dolgun dudakları geniş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Ve hemen anladım çünkü onu bir görüde görmüştüm. Atam ilk Darling’i öldürdüğü görüde.

“Tinker Bell.”

Pan’dan uzaklaştı ve bileğini hafifçe sallayınca bıçak ortadan kayboldu. “Seninle tanışmak ne büyük zevk, Winnie Darling.”

Kanatlarını çırparak orman zemininden yükseldi. Altın tozlar etrafında uçuşup onu sarmalarken havada birkaç metre yüksekte durdu ve sabahın kasvetli griliğini dağıttı.

“Bu gerçek olamaz,” dedi Bash.

“Benim yakışıklı oğlum.” Tinker Bell ona doğru uçtu. Bash geriye sendeledi.

“Yaklaşma bana.”

Tinker Bell ince altdudağını sarkıtıp somurttu. “Yıllar sonra anneni böyle mi karşılıyorsun?”

“Siktir oradan.” Bash sırtını dikleştirdi. “Bu sikik bir şaka. Tilly mi yapıyor bunu?” Gözleri yakındaki ormanı taradı. “Yeter, kardeşim. Bu komik değil!”

Tinker Bell yere indi ve kanatları hareketsiz kaldı. Bash’e doğru bir adım attığında onu durdurdum.

“Onu duydun,” dedim.

Benden birkaç santim daha uzundu ama Var Olmayan Ülke Gölgesi’nin yarısına sahiptim ve geri çekilmeyecektim.

“Darling kızı.” Masumiyetini göstermek için ellerini uzattı. “Sadece oğlumu özledim. Bir anne sonsuzluğun yarısını karanlıkta geçirdikten sonra oğluna sarılamaz mı?” Peter Pan’e keskin bir bakış attığında Pan’in çenesi gerildi.

Yoldan ayak sesleri geldi ve bir saniye sonra Vane'le Kas bize katıldı.

“Ne?..” dedi Kas.

“Değil mi?” diye lafını kesti Bash.

Fae dilinde konuşmaya başladıklarında aramızda inişli çıkışlı çan sesleri yankılandı.

“Yemin ederim gerçeğim,” dedi Tink. “Etten kemikten.” Elini uzattı. “Hadi. İkinize de illüzyonu nasıl ayırt edeceğinizi öğrettim. Beni sınavın.”

Kas yanımdan geçtiğinde içim çekildi.

Bu durum hiç hoşuma gitmemişti.

Kas ona uzanıp büyük avucunu yanağma koydu. Kadın eline yaslandığında öfkem korkuyu bastırdı.

Onun Kas'ı oyuna getirdiğini, anne sevgisiyle doluymuş gibi davranmaya çalıştığını zaten biliyordum.

Kas yanmış gibi elini geri çekti.

“Gördün mü?” Tink'in kanatları gri ışıktaki daha güçlü parlıyordu.

Kas inanamıyormuş, sanki bir hile arıyormuş gibi parmaklarını ovuşturdu.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Bash.

“Var Olmayan Ülke her zaman sihrin ve imkânsızlığın yeri olmuştur, değil mi Peter Pan?” diye sordu Tink, hâlâ meşe ağacına yaslanmış hâlde göğsünden kan akan Pan'e dönerek. Peter Pan şok olmuş gibiydi. Hem de itiraf etmek istemediğim kadar.

“Sen ilk sihir ve imkânsızlık parçasıydın,” diye devam etti. “Öyle değil mi, Peter Pan? Aşağıda lagünün ruhlarıyla geçirdiğim onca zaman boyunca efsaneler ve insanlar hakkında birçok ilginç şey duydum, bir de kendilerini efsane sanan insanlar hakkında.”

Pan kaskatı kesildi.

“Yeter.” Vane açıklığa adım attı. “Ne istiyorsun? Söyle ve sonra da siktir git.”

Tink başını yana yatırıp Vane’e baktığında içimdeki korumacı kaltak neredeyse ağaçları devirecekti.

“Seni tanıyorum,” dedi. “Karanlık Olan. Lagünün ruhları seni seviyordu.” Parmağını göğsünde gezdirmek ister gibi ona uzandı ama Vane o temas etmeden elini sertçe yakaladı.

“Dikkatli ol,” diye uyardı.

“Olmazsam ne olur?” diye sordu Tink.

“Yoksa seni lagünün dibine geri gönderirim. Sorgusuz sualsiz.”

“Deneyebilirsin.” Tink kanatlarını çırparak döne döne uzaklaştıktan sonra tekrar iki yanına açtı. “Peter Pan ağza alınmaz sözleri çoktan söyledi.” Dilini şaklattı. “Savaşmak istemiyorum,” diye ekledi. “Yaptıklarımı telafi etmek için geldim. Sizi bizzat davet etmek için.” Kollarını açarken sesi yükseldi. “Fae sarayına gelin, dirilişimi kutlamak için düzenlediğimiz ziyafete katılın. Hepimiz arkadaş olabiliriz.”

“Oradan aptal gibi mi görünüyoruz?” dedi Bash.

“Tabii ki hayır. Sen benim oğlumsun ve ait olduğun yere, eve dönmeni istiyorum.”

Kas ikizinin yanında durdu. “Fae sarayı artık bizim evimiz değil.”

“Bunu değiştirebilirim.” Tink en yakınındaki yolda ilerlemeye başladı. “Kız kardeşinden sürgün kararını iptal etmesini ve kanatlarınızı geri vermesini istedim. İyi niyetimizi göstermek için en azından bunu yapabiliriz.” Yolun ortasında durup omzunun üzerinden bize baktı. “Var Olmayan Ülke’yi birleştirelim ve savaşı durduralım. Şu anda tek istediğim bu. Eve dönün, sevgili oğullarım. Saray sizi kollarını açmış bekliyor.”

Havalanınca kanatları karanlık, karlı gün ışığında parıldadı ve bir sonraki virajda bir peri tozu bulutu içinde kayboldu.

4. BÖLÜM

BASH

Onun gidişini izlerken gözlerim yandı. İkizim de yanımda hareketsiz duruyordu.

Gözlerimizi ondan ayıramıyor gibiydik.

Bu gerçek mi? diye sordu Kas.

Eğer değilse bu gördüğüm en iyi illüzyon.

Sevgili kız kardeşimiz bu kadar alçalır mıydı? Öz annemizin serabını bizi kandırmak için kullanır mıydı?

Kalbim deli gibi atıyor, ellerim titriyordu. Göğsümdeki beni *bir şey* yapmaya iten baskıyı bir türlü görmezden gele miyordum. Ama ne yapabilirdim ki? Bu durumda ne halt edebilirdik?

Eğer o gerçekse, bu nasıl olmuştu? Nasıl geri gelmişti?

Kızgın mıydım yoksa üzgün mü, acı mı çekiyordum hayrete mi düşmüştüm yoksa hepsini birden mi hissediyordum? Belki de duygularım Nani'nin hasat sonunda kalan tüm sebzelerle yaptığı çorba gibiydi. Doğranmış, püre hâline getirilmiş, karıştırılmış da karıştırılmış.

Nani annemizden nefret ederdi. O zamanlar annelerle büyükanneleler arasındaki rekabeti normal bulurdum. Sonuçta ikisinin de babamı sevmesi gerekiyordu ve kralın sevgisiyle ilgisi ni arzulamak benim için garip değildi.

Ama şimdi anlıyordum ki Nani, Tink'ten merhametsiz kaltağın teki olduğu için nefret ediyordu.

Nani, Tinker Bell'den babamı *sevmediği* için nefret ediyordu. Onu sadece kullanmıştı.

Peki o hep böyle miydi? Bazen annemin Peter Pan'ı ve kahrolasınca aklını kaybetmeden önce nasıl biri olduğunu merak ederdim.

Ve şimdi...

Tinker Bell'in altın parıltısı uzaklarda kaybolduğunda sonunda dönüp Pan'e baktım.

Bakışları aynı noktaya sabitlenmişti ama dikkati çok daha uzaklardaydı.

Gözlerinin etrafındaki ince çizgilere ilkel bir acı kazınmıştı.

Annem çoğu insandan nefret ediyor ve sevgisini taş nasıl kanarsa öyle gösteriyor olabilirdi ama onu kalbi varmış gibi gösteren hep tek bir kişi olmuştu.

Bu yüzden içimdeki küçük bir parça Pan'ı hep kıskanmıştı. Onda bizde olmayan ne vardı? Biz kendi kanından ve canındandık. Kas, Tilly ve ben onun oyunlarındaki piyonlardan başka bir şey değildik. Buraya getir, oraya götür.

Ama Peter Pan... Eğer biz annemin oyuncaklarıysak o da ödülüydü.

Peki şimdi hayata geri dönmüşken ona karşı ne hissediyordu? Pan onu öldürmüştü?

Bu çok kötüydü.

Çok ama çok kötüydü.

Lagün ne halt ediyordu ve bunu neden yapıyordu?

Önce Balder, şimdi de Tinker Bell.

Merdivenden çıkıp eve girdim ve çatı katını geçtim. Barda durup en yakın viski şişesini aldım. Yeşil etiketli ve altın kapaklı, ölümlülerin dünyasından elma aromalı bir viski. En iyisi olmasa da iş görürdü. Boş bir bardağı ters çevirip iki parmak viski koydum ve bir dikişte içtim.

Önce dilimi bir tatlılık kapladı, sonra ateş boğazımı yaktı. İçki mideme indiğinde oradaki bazı duygularım çözüldü ve sonunda anlam verebildim.

Öfke galip geldi.

Kas arkamdan yaklaştı. “Bana da bir tane koy.”

İsteğini yerine getirip bardağı ona uzattım. O da kafasına dikip tıslayarak bir nefes verdi ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Bu ne lan?”

Winnie ve Vane arkamızdan içeri girdi, peşlerinden de Peter Pan.

Hayalet görmüş gibi görünüyordu. Canlı, nefes alan bir hayalet.

Her şey değişmek üzereydi.

Her şey.

“Bunun bir tuzak olduğu açık,” dedi Vane ve ona da içki doldurmam için bana doğru parmaklarını oynattı. Bar tezgâhına birkaç bardak dizip içkileri döke saça doldurdum.

“Tabii ki tuzak,” derken ona bardağını uzattım. Yarısını bir yudumda içti. Saçları dağınıktı, alnına dökülmüş birkaç koyu renkli tutam gözlerine geliyordu. Karanlık Ülke Ölüm Gölgesi’ni kaybetmişti, artık Var Olmayan Ülke’ninkinin yarısına sahipti ama Karanlık Ülke gölgesinden kalma eski yara izi hâlâ oradaydı; tamamen siyah olan sağ gözünün üzerinde üç derin kesik.

Yaraları hâlâ duruyor olabilirdi ama o değişmişti. Nasıl olduğunu henüz bilmiyordum. Ya da bunun bizim için ne anlama geldiğini.

Artık Darling’le geri kalanımızın sahip olmadığı bir şeyi paylaşıyordu ve bunun kafasına dank edip etmediğini anlamıyordum. Zaten her zaman kibirli bir pislikti. Belki daha kibirli bir pislik olursa fark etmezdim bile.

Darling kollarını kavuşturmuş, odanın köşesinde duruyordu. Henüz pek bir şey söylememişti. Söylenecek ne vardı ki? Annem, Peter Pan’i sevdiği için onun atasını öldürmüştü.

Darling, Peter Pan'i seviyordu.

Ben de Darling'i seviyordum, kardeşim de öyle.

Tinker Bell gitmeliydi. Çoktan plan yapmaya başlamıştı kesin. Muhtemelen sarayda...

"Siktir," diye patladım. "Tilly."

Kas karanlık bakışlarını bana çevirip gözlerini kıstı, kollarını Darling'in yaptığı gibi kavuşturdu. Hepimizi bir tartıya koymak zorunda kalsam, birbirine en çok benzeyenler o ikisiydi. Bir tarafta nazik, yumuşak ve kibar. Diğer tarafta acımasız, aşağılık ve kötü. İkizim de acımasız olabilirdi ama paçayı sıyrabilecekse kibar olmayı tercih ederdi.

Sevgili annemiz Tilly'yi mahvedecek, dedim Kas'e Fae dilimizde.

Fae Kraliçesi olan kız kardeşimizle çok uzun zamandır savaşıyorduk ama ilk aklıma gelenin onu annemizden kurtarmak olması gerçek duygularım hakkında bir şeyler gösteriyordu.

Küçük kız kardeşim Tinker Bell'e rakip olamazdı. Hiçbir zaman olamamıştı.

Ama kız kardeşim buraya kendi rızasıyla gelir miydi yoksa onu saraydan çılgılık çılgılığa debelenirken sürüklemek zorunda mı kalacaktık?

Kendi iyiliğin için, derdik ona. Sonunda bize inanır mıydı? Aynı nedenle babamızı öldürmüştük ve bak bu bizi nereye getirmişti.

Tink, Tilly'den sürgünümüzü kaldırmasını ve kanatlarımızı geri vermesini istediğini söylemişti.

İyi niyetmiş. Hah. Kulağa daha çok saçmalık gibi geliyordu.

Kas ve ben kanatlarımızı geri istiyorduk.

Hem de neredeyse her şeyden çok.

Ama Darling'den bile çok mu?

Ne düşündüğünü biliyorum, dedi Kas.

Hayır, bilmiyorsun, diye karşı çıktım.

Ben kendi düşüncelerimi biliyor muydum ki?

Şeytana uyası geliyordu insanın.

Bu odada gölgesi ve kanadı olmayan sadece Kas'le ben vardık. Tek istediğimiz uçmakken yere çakılmış durumdaydık.

“Yüksek sesle konuşun, prensler,” dedi Vane ve bardağını kafasına dikti. Bardağı kenara koyduğunda siyah gözü parıltıyordu. “Sır saklayacak zaman değil.”

Kas iç çekip bara yaslandı. “Kanatlarımızı geri istiyoruz.”

“Tink yalan söylüyor.” Pan odanın ortasına doğru ilerledi. “Onu her zaman okuyabilmişimdir. Çoğu kişiden daha kolay. Ve yalan söylüyor. Kız kardeşinizden kanatlarınızı istemedi. Hatta sizi saraya geri getirmek için Tilly'ye bile danışmadığından eminim.”

“Sürekli önümüzde havuç sallıyorlar,” dedi ikizim. “Bundan gerçekten bıktım artık.”

“Biliyorum.” Pan elini saçlarından geçirip çatı katında volta atmaya başladı. Adımları yavaş ama kararlıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hiç sorma fırsatım olmadı, kanatlarınız nerede? Onları nasıl geri alacaksınız?” diye sordu sırtı bize dönükken.

Kas'le baktık. Nani bize Fae dışındaki hiç kimsenin geleneklerimizi bilmeye hakkı olmadığına dair derin bir inanç aşılamıştı. Ama Peter Pan de bizim kadar Var Olmayan Ülke'ye aitti ve biz de sürülmüştük, bu yüzden kuralların hâlâ geçerli olup olmadığından emin değildim.

“Genel olarak,” diye anlatmaya başladım, “uçan bir Fae yanlış bir şey yaptığı için cezalandırılıyorsa kanatları yakılır. Ama kraliyet ailesi bu cezadan muaftır, bu yüzden kanatlar büyülü bir kapta kasada saklanır. Kız kardeşimizin hangi kabı seçtiğini bilmiyoruz.”

Bardan uzaklaşan Kas devam etti. “Kanatlarımızı geri almamız için tek gereken kardeşimizin kabı bize vermesi. Bunu yapmak kabın üzerindeki bağlayıcı büyüyü bozacak ve böylece kanatlarımıza kavuşacağız.”

“En son ne zaman şu kasaya girdiniz?” diye sordu Pan omzunun üzerinden.

“Yıllar oldu,” diye cevapladım.

“Kabı bulmak ne kadar zor olur?” Var Olmayan Ülke Ağacı’na ulaştığında bize döndü. Bu sabah muhabbet kuşları sessizdi ama pixie böcekleri yanıp sönerek gölgeli dalları altın rengi yumuşak bir ışıkla yıkıyordu.

“Kasa çok geniş,” dedim.

“Ve dolu,” diye ekledi Kas.

“Ama imkânsız değil,” dedim. “Bulduğumuzda anlarız.”

“Ne öneriyorsun?” Vane çatı katının ortasında Pan’le buluştu. “Peri sarayına gizlice sızıp kasalarma girelim ve kanatlarını geri mi çalalım? Bütün peri sarayı tepemizdeyken ve alingan bir Fae Kraliçesi’yle onun dirilmiş kötü annesi tarafından yönetilirken bilinmeyen bir büyüğü kaptaki saklanan kanatları çalmaktan bahsediyoruz, değil mi?”

Pan, Vane’e bir an baktıktan sonra dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve çakmağını çakınca alev tutuştu. Ateşi sigaranın ucuna götürdü ve bir fırt aldı, sonra çakmağı kapadı. Birbirlerine bakmaya devam ederlerken uzun bir nefes çekti, köz aralarında parlak bir şekilde yandı.

Yoğun bir dumanın ardından Pan, “Evet,” dedi.

Vane yüzünü çevirdi. “Hay sıçayım.”

“Kanatlarımızı geri alsak bile,” dedi Kas, “hâlâ annemizi ve Tilly’yi halletmemiz gerekecek.”

Pan bir nefes daha çekti ve sigarasından dökülen kül ahşap zemine düştü. şu anda onu okuyamıyordum. Zaten onu okumak hiç kolay olmamıştı. Keşke bir kez olsun ipucu verseydi.

“Onları geri almanıza yardım edeceğime söz verdim,” dedi. “Ve bu sözümü tutmam gerek. Tink bunun sizi motive edecek tek şey olduğunu biliyor. İkinizin de tarafını seçtiğini ve o tarafın

da ben olduğumu biliyorum ama böyle bir şeyle karşı karşıya kalsam ben ne yapardım çok iyi biliyorum.”

“Dirilmiş annemizi ve kanatlarımızı sana tercih edeceğimizi mi ima ediyorsun?” diye sordu Kas.

“Kanatlarınıza hayır diyeceğinizi mi ima ediyorsun?” diye karşılık verdi Pan.

Kas kaşlarını çatıp gözlerini kaçırdı.

Tabii ki durum bundan daha karmaşıktı ama özetle, inkâr edilemez bir gerçek vardı: Kanatlarımızı gerçekten istiyorduk.

Uçmak istiyorduk. Tekrar bütün hissetmek istiyorduk.

Pan, Vane ve Darling gökyüzünde uçabiliyordu, Kas’le benim yerde çakılı kalmamız grubumuzdaki dengeyi bozmuştu.

Bunu hiçbirimiz yüksek sesle söylememiştik. Ama aramızda, zemindeki ince bir çatlak gibi bizi onlardan ayıran net bir çizgi vardı.

Grup dinamikleri farklıydı, güç dengesi değişmişti. Peki bu bizim için ne anlama geliyordu? Darling’in gölgeye sahip olacağını hiç beklemezdim. Onu suçlamıyordum. Bunu kasten yapmamıştı. O, koşulların kurbanıydı.

Ama bu, gerçeği değiştirmiyordu.

Merdivenden ayak sesleri geldi. İnsan ayak sesleri değil, kurt pençe sesleri. Balder bize doğru gelirken tırnakları tahtada yüksek sesle tıkırdıyordu.

Mükemmel zamanlama.

Çatı katına ulaştığında hiçbirimize aldırış etmedi. Bunun yerine doğrudan Darling’e gitti, etrafında bir tur atıp onun yanına oturdu. Başının tepesi Darling’in beline geliyordu.

Balder’in yanına gittim. “Lagünün annemizi ölümden geri getirmesiyle ilgili ne biliyorsun?”

Balder kehribar rengi parlak gözleriyle bana baktı. Darling parmaklarını yelesine gömüp onu okşadığında kurt kendini onun dokunuşuna bıraktı.

“Şimdi sessiz kalıyorsun, öyle mi?”

Gözleri kapandı.

“Bir köpekten cevap alamayız.” Vane deri koltuklardan birine çöküp botlarını sehpaoya koydu. “Ama şunu açıklığa kavuşturalım, bence bu aptalca bir fikir ve ikizler uçmak istiyorsa seve seve yardım ederim. Sizi Marooner Kayası’nın kenarından bir tekmeyle yollarım. İşte o zaman gerçekten uçarsınız.”

“Piçlik etme,” dedim ona.

Oturduğu yerde dikleşti. “Ölümlüler ne diyordu, Win? Kandırılmak hakkında.”

Darling, Balder’ın yanına çömelince kurt burnuyla onun çenesinin altını dürttü. “Beni bir kez kandırırsan, sana yazıklar olsun. İkinci kez kandırırsan, bana yazıklar olsun.”

“Aynen o. Kız kardeşiniz sizi kaç kez kandırdı?”

Odanın diğer tarafına gittim ve sehpadan botlarını iterek kenarına oturdum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp ona doğru eğildim. Bana kaşlarını çatarak baktı. “Bana bak, Karanlık Olan. Sarhoş olmayı ve Darling’i yatağıma bağlayıp çığlık atana kadar onu becermeyi mi tercih ederim yoksa ölümsüz annem ve entrikacı kız kardeşimle uğraşmayı mı? Tabii ki ilkinin tercih ederim. İkincisi başımı ağrıttıyor. Ama bir zamanlar senin de bir kız kardeşin vardı.”

Vane başını yana eğdi, çenesini sıkıp gözlerini kıstı. “Dikkatli ol, prens.”

“Sen de onun intikamını almak için şaibeli şeyler yaptın.”

“Evet, *intikam*,” diye tekrarladı. “O zaten ölmüştü.”

“Ya ölmemiş olsaydı? Hayatta olsaydı onu kurtarmak için ne yapardın?” Sesim çatladı ve Tilly için hiçbir şey hissetmediğimi düşünmeme rağmen vücudum gerçeği ele verdi. Gözlerim yaşlarla doldu. “Onu kurtarmaz mıydın? Kendinden kurtarılması gerekse bile?”

“Kız kardeşim beni öldürmeye çalışmadı,” diye belirtti.

“Senin pislüğün tekine dönüştüğünü görecektir kadar uzun yaşasaydı deneyebilirdi.”

Bana saldırdı. Sehpadan düşüp yere çarptık. Vane tepeme çıktı, hava kararıp etrafında dönmeye başladı. Kolunu geriye çekip yumruğunu indirdi ama ondan bir saniye öndeydim ve beni Darling'e dönüştüren bir illüzyon yarattım. Bu onu bir anlığına şaşırtmaya, geri çekilmesini sağlamaya yetti. Vücuduna bacağıma dolayarak onu geri itmeme yetecek kadar. Üstüne çıkıp çenesine yumruk attım.

“Dur!” diye bağırdı Darling.

Vane ikinci yumruğumu yakalarken, “Bel altı,” dedi. Tutuşu eziciydi ve kolumdan aşağı bir acı yayıldı.

“Sanki sen hep adil oynuyorsun da,” diye karşılık verip sol elimi yumruk yaptım. Onu da yakalayınca yüzüne kafa attım. Burnundan kan fışkırdı. İndirdiğim darbenin gücüyle dişlerim birbirine çarptı ve dilimde bakır tadı aldım.

“Pan!” diye bağırdı Darling. “Bir şey yap!”

“Bırak kavga etsinler, Darling,” dedi Kas. “Bazen böyle olurlar.”

“Bu, yaptıklarının doğru olduğu anlamına gelmez.”

İki yumruğum da onun sıkı kavrayışı içindeyken Vane bizi yuvarladı ve üstünlüğü ele geçirdi. Çeneme bir yumruk indirdiğinde sarsıntı omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

Başka bir darbe için geri çekilirken çevik bir figür ona çarparak onu üzerimden attı.

Karanlık, çatı katını kaplayıp gri gökyüzünü ve parlayan pixie böceklerini silerken doğrulup oturdum.

“Dur,” dedi Darling, sesi kulağa ürkütücü bir yankı gibi geliyordu. Vane'in üstüne oturup sırtını yere bastırmıştı. “Yoksa ikinizi de paspas yaparım.”

Vane ona öfkeyle bakıyordu ama ben kendimi gülmekten alamadım.

Darling siyah gözlerini bana çevirdi, kaşlarının arasına büyük bir öfke işlenmişti.

“Üzgünüm, Darling.” Ben masumum dercesine ellerimi kaldırdım. “Senden şüphe etmiyorum. Ama senin gibi narin bir kızın Karanlık Olan’ı alt etmesini izlemek komik bir skeç gibi.”

Darling üstünden inince Vane ayağa kalktı. Burnundan hâlâ akmakta olan kanı parmaklarıyla sildi. Bu hareketiyle altdudagının aşağısında bir leke kaldı.

“Tinker Bell tam da bunu isterdi, değil mi?” Darling’in gözleri siyahtan parlak yeşile döndü. “Biz birbirimizle kavga edelim, ikizler bizden uzaklaşsın.” Dikkatini bana çevirdiğinde dudakları samimi bir acıyla aşağı doğru kıvrılmıştı.

Darling endişeli miydi? Kahretsin. Neden benden şüphe duyduğunu bilmiyordum.

Yanma gittim, ağzımda hâlâ kanın keskin tadı vardı. Onu kollarımın arasına aldım. Onu tamamen sarmalamak çok kolaydı. Boyu benimkinin yarısı kadardı, orada olduğu neredeyse belli bile değildi. “Seni terk etmeyeceğim.”

Bana yaslanıp kollarını belime doladı. “Annenden bahsediyoruz.” Sesi zar zor duyuluyor, onu kendime bastırduğım için boğuk çıkıyordu. “Ve kız kardeşinden. Onlar mı yoksa bu pislikler mi? Nasıl seçim yapabilirsin?”

“Belki seçmek zorunda kalmam.”

Darling geri çekildi ama hâlâ bana sarılıyordu. Gözlerime bakmak için başını geriye doğru yatırdı. “Pan de seçim yapmak istememişti,” diye hatırlattı. “Ve bak, bu onu nereye getirdi.”

Darling’in başının üstünden Peter Pan’e baktım. Şimdi pence-
renin önündeydi, kasvetli Var Olmayan Ülke göğüne bakıyordu.

Peter Pan annemin ne kadar kurnaz olabileceğini herkesten iyi bilirdi.

Acaba endişeli miydi?

Öyle olduğunu hissediyordum.

5. BÖLÜM

PETER PAN

Tink'in sözleri kafamda yankılanıp duruyordu.

"Aşağıda lagünün ruhlarıyla geçirdiğim onca zaman boyunca efsaneler ve insanlar hakkında birçok ilginç şey duydum, bir de kendilerini efsane sanan insanlar hakkında."

Kendilerini efsane sanan insanlar.

Bu sözler bana yönelikti. Biliyordum. Neyi ima ediyordu? Benim sandığım kişi olmadığımı mı?

Çatı katının dışında yoğun, kara bulutlardan kar yağıyordu ve havada inkâr edilemez bir soğukluk vardı.

Bu sorunu çözdüğümü sanıyordum.

Gölgeyi geri getirmek her şeyi düzeltmeliydi. Var Olmayan Ülke dahil. Ama ada bana yine uzak geliyordu. Hoşuma giden-den daha sessizdi.

Siktir, neden kar yağıyordu?

Ada neden Tink'i geri getirmişti?

Zihnimin derinliklerinde tekrar tekrar fısıldayan başka kelimeler de vardı:

Var Olmayan Kral.

Var Olmayan Kral.

Işık bahşedilmiş, karanlıkta hapsolmuş.

Şimdi bizi duyuyor musun, Var Olmayan Kral?

Lagündeki ruhların şiddete ve zulme olan eğilimim konusunda beni uyardığını sanıyordum. Hissetmeden ve umursamadan devam edemeyeceğimi.

Darling benim ışığımdı. Ya da öyle sanıyordum.

Öyleyse Var Olmayan Ülke neden karanlıktı?

Neden bu kadar uzak geliyordu?

Arkamda Darling adımı sesleniyordu ama kulaklarımdaki gürültüden onu zar zor duyabiliyordum.

Kendilerini efsane sanan adamlar.

“Peter?”

Hayal âleminden sıçrayarak çıktım. “Bana öyle seslenme.”

Darling bana kaşlarını çatarak baktı. “Adınla mı?”

Pencereye geri döndüm ve yukarı doğru yükselen kar tanelerinin dansını izledim.

“Tink bana Peter der.”

Tinker Bell’den daha uzun süredir Var Olmayan Ülke topraklarında yaşıyor olsam da onun dönüşü beni bir oğlana dönüştürmüştü. Hazırlıksız yakalanmışım ve savunmasızdım.

Darling’in koluma dokunan eli omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Soğuktan değildi, onun sıcaklığının havayla olan keskin tezatlığından ötürüydü. “O zaman Pan olsun.”

Yine yutkundum. Ağzım kurumuştı. Bir şey içmem gerekiyordu.

Lagün bana ne söylemeye çalışıyordu? Ruhlar beni bunun olacağına dair mi uyarmıştı? Dinlemeyecek kadar kibirli olduğum için ipuçlarını mı kaçırmıştım?

Tink’in dönüşü, uyarı çanının bir kez daha çalması gibi geliyordu.

“Bunu çözeceğiz,” dedi Darling. “Bir arada kalırsak ve...”

İkizler yine Vane’le tartışıyordu. Ne yapacaklarına, bu yeni soruna nasıl yaklaşacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Her gün başka bir sorun çıkıyordu.

Ne zaman dinlenecektik?

“Saraya gitmeyeceğiz,” dedi Vane.

“Evet, gideceğiz.” Onlara döndüm. Darling’in eli kolumdan kaydı, bu yüzden aniden üşüdüm.

“Aklında ne boklar dönüyor?” diye sordu Vane.

Gözlerine baktığımda içlerinde endişe gördüm. Ama artık sadece benim için değildi. Darling için de endişeleniyordu. Sikik aklımı kaçırdığımdan ve onu da tehlikeye atacağımdan. Belki de haklıydı. Belki de ne halt ettiğimi bilmiyordum.

Ama hiçbir şey yapmadan oturamayacağımı da biliyordum.

Geçen sefer hiçbir şey yapmamıştım ve Tink ilk Darling’i öldürmüştü.

Hepimiz sırf ben hiçbir şey yapmadım diye buradaydık.

“Saraya gidiyoruz,” dedim sesimi sabit tutarak. Tartışmaya mahal vermeyecektim. “Gitmezsek zayıf görünürüz. Tink’i hepinizden daha iyi tanıyorum. Onu görmezden gelirsek, bu sadece onun acımasızlığını körükler.”

“Saraya gitmek hepimizi tehlikeye atar.” Vane, Darling’i işaret etti. “Darling bizim zayıf noktamız ve o lanet peri bunu biliyor. Onu bize karşı kullanacak. Belki açıkça yapmayacak. Belki fark bile etmeyeceğiz. Ama bir şekilde bizi bölecek ve Darling’i kaybetme riskini almış olacağız. Ve o peri Win’e elini sürerse, yemin ede-”

“Biliyorum.” Lafını kestim çünkü bunun nereye varacağını biliyordum ve düşünmek istemiyordum. Düşünmek ciğerlerimdeki havayı tamamen boşaltacak, kalbimi patlayacak kadar sıkıştıracaktı.

Vane haklıydı – Darling bizim zayıf noktamızdı ve Tink de bunu biliyordu.

Ama onu bizim önümüzde incitmeyecekti. Tinker Bell gölgelerde oynardı. O, bıçağın nereye ne zaman saplanacağını tahmin etmemizi sağlamaktan hastalıklı bir zevk alan bir düşmandı.

Darbesinin nerden geldiğini görürsek bunun ne eğlencesi kalırdı ki?

“Saraya gideceğiz,” dedim ve koridora doğru yürümeye başladım. “Tinker Bell’in saldırganlığını bastırmak için daveti kabul edeceğiz. En azından ikizlerin kanatlarını kolay yoldan elde edebiliriz diye barışmış gibi yapacağız. Ve kolay yoldan elde edemezsek de zor yoldan elde etmek için daha iyi bir konumda olacağız.”

Koridorun ağzında durup onlara döndüm. İkizler barda içki içiyordu. Vane birkaç adım ötedeydi, Darling’e herkesten daha yakın duruyordu.

Onu kıskandım.

Hepsini kıskandım. Kas’ın Bash’i vardı. Vane’in de Darling’i.

Çok, çok uzun zaman önce benim de Tinker Bell’im vardı.

Böyle anlarda anılar yüzeye çıkardı. Anılarımın çoğu kayıp ya da gömülüydü. İlk Darling’i hatırlamak istemiyordum, Tink’i düşünmek de içimde sadece suçluluk ve pişmanlık uyardırıyordu.

Birden kahkahasını duydum ve lagünün sığ sularında yürüdüğünü, kanatlarının arkasında parladığını gördüm.

“Senin perin olabilir miyim, Peter?” diye sormuştu.

“Benim perim olamayacağını biliyorsun, Tink çünkü ben bir beyefendiyim ve sen sıradan bir perisin.”

“Seni aptal göt.” Sonra gülerek bana su sıçratmıştı.

Anılar su yüzüne çıktığında keder de her zaman peşlerinden gelirdi.

Tinker Bell çok uzun bir süre boyunca en iyi arkadaşımdı.

Ve en iyi arkadaşım bana sırtını dönebiliyorsa...

“Saraya gidiyoruz,” dedim onlara. “Gün batmadan hazır olun.”

Sonra hiç kuşkusuz onları ne kadar aptal olduğumu tartışmaya bıraktım.

6. BÖLÜM

ROC

Tüm kusurlarma rağmen Var Olmayan Ülke büyüyle ve büyüylü şeylerle dolu bir yerdi ve büyüylü şeyler, bir canavarın kayıp Darling kızını bulmasına yardımcı olabilirdi.

Bu yüzden listeden bazı maddeleri silmeye başladım.

Peter Pan, Wendy'yi nasıl bulabileceğimi biliyor olabilirdi.

Fae Kraliçesi'nin bilme olasılığı daha da yüksekti. Sonuçta beni sır vaadiyle bu adaya çağırmıştı ve bir sır vermişti vermesine ama daha fazlası vardı.

Sorun şuydu ki Peter Pan, Kayıp Çocuklar ve korkunç Darling kızıyla yapılan savaştan sonra nasıl olduğunu bilmiyordum.

Belki de ölmüştü. Belki de sırlar sonsuza dek kaybolmuştu.

Ama bir canavarm listesi varsa ona uyulması gerekiyordu ve ne tesadüftü ki, listede sıradaki isim Fae Kraliçesi'ydi.

Peri topraklarına gitmeden önce kasabada mola vermeye karar verdim. Kaptan'ın evi, topraklarına yukarıdan bakan bir tepenin üstünde yer alıyordu. Bu noktadan, Var Olmayan Ülke'de havanın bugün bok gibi olduğu açıkça görülüyordu. Yine de kasaba hâlâ hareketliydi. Kar yağsa da yağmasa da insanların satacak malları ve pişirecek ekmekleri vardı.

Taze kavrulmuş yerfıstığı kokusunu takip ederek körfezin yanındaki kasaba meydanına çıktım. Meydanın merkezinde,

ortasında bir çeşme bulunan küçük bir park vardı. Çeşme bütün ihtişamıyla Kaptan'ın taştan yapılmış bir heykeliydi ve bakışları ufka dikilmişti.

Yaşadığım uzun yıllar boyunca, kendi heykellerini diken erkeklerde ortak bir özellik keşfetmiştim: Kırılğanlık.

Gerçekten ironikti.

Meydanın çevresinde ekmek, mücevher ve peri şarabı satan seyyar arabalar vardı. Bağırışlar, kahkahalar ve bazı spekülasyonlar havayı dolduruyordu. Birçok göz karanlık gökyüzüne çevrilmişti.

Yerfıstığı arabasını ânında bulup ona doğru ilerledim. Kam-bur bir ihtiyar, arka tarafında taze kavrulmuş yerfıstıklarıyla dolu kâğıt bardakları dizdiği bir tepsi bulunan arabasının yanında duruyordu.

“İhtiyar, bu yaşlı adamı çok mutlu ettin.” Bir bardak aldım.

Yerfıstığı satıcısı beni baştan aşağı süzdü. “Sen yaşlı değilsin.”

Başparmağım ve işaretparmağım arasında bir kabuk kırdım. “Beni şımartıyorsun.” Fıstığın içini ağzıma atıp azıdişlerimle ezdim ve kasabanın meydanında âdeta boşalacaktım. “Siktir be. Fıstık kavurmayı iyi biliyorsun.”

Geniş kenarlı kasketinin altından gözlerini kıstı. Şapka fıstık yağı ve kir içindeydi. Kot gömlek giyyordu, ki bu da tuhafıma gitti çünkü kot kumaş sadece ölümlülerin dünyasında bulunurdu. Elbette farklı diyarlardan ıvır zıvırlar, biblolar ve fahişeler arada sırada ada zincirine ulaşırdı. Sanırım kot gömleğin de yaramaz bir fahişe kadar şansı vardı.

Yine de fahişeyi kota tercih ederdim. Islak, sıcak bir deliğe sikimi seve seve sokardım. Sert pantolonlara pek meraklı değildim.

Bir kabuk daha kırdım. “Wendy Darling’i nerede bulabilirim, biliyor musun?”

“Kim dedin?” Yaşlı adam ağırlığını öteki ayağına verince yıpranmış botları kaldırım taşlarındaki çakıllara sürtündü.

“Wendy Darling,” diye daha yüksek sesle tekrarlardım.

Adam başını iki yana salladı.

“Yazık.”

Kar şiddetini artırıp kaldırım taşlarını kaplamaya başladı.

“Hava ne kötü, değil mi?” Bir kabuk daha kırdım ve parçaları ayaklarımın dibindeki kara karıştı.

“Var Olmayan Ülke’de hiç kar yağmaz,” dedi.

“Sence neden?”

Yaşlı adam tekrar ağırlığını değiştirdi ve arabaya yaslanarak oradan destek aldı. “Dedem kötü havanın Tanrı’nın bize bir işaret göndermeye çalıştığı anlamına geldiğini söylerdi.”

“Sence bize ne söylemeye çalışıyor?”

“Mahvolduğumuzu.”

Gülerek yaşlı adamın kafasını okşadım. “Çok eğlencelisin.”

“Parasını ödeyecek misin?” Elimde tuttuğum yarfıstığı bardağını işaret etti.

“Bana ödetecek misin?”

Yaşlı adamın sağ eli titremeye başladı. Hemen arkasma sakladı. İstese bile beni zorlayabilecek durumda değildi.

Cebime uzandım ve para çıkarıp ona attım. Yaşlı olmasına rağmen kolayca yakaladı ama ani hareketi neredeyse dengesini kaybetmesine sebep olacaktı. Parayı incelemek için avucunu önüne uzattı. Fıstık arabasının yan tarafına beyaz boyayla yazdığı fiyatın iki katını ödemiştim. *Potter’ın Fıstıkları* tabelasının hemen yanında. Altında da *Var Olmayan Ülke’nin En İyi Fıstıkları* yazıyordu.

Ben de aynı fikirdeyim.

“Uyar mı?” diye sordum.

“Gayet iyi.”

Yoğun bulutlar yaklaşıyor, kasaba meydanının ışığını çalıyordu. Yola doğru döndüm.

“Umarım tanrılar seni bağışlar, ihtiyar. Bu lezzetli fıstıkları kaybetmek çok yazık olur.”

Peri sarayının kapısındaki muhafızlar beni hiç sorun çıkarmadan içeri aldı. Aslında oldukça moralsiz görünüyorlardı.

İşlerinde ne kadar beceriksiz oldukları düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi.

Ama güney kapısından saraya girdiğimde, görevlerini neden bu kadar kötü yaptıklarını daha iyi anladım.

Saray kaos içindeydi.

Görünür bir kaos değil de daha çok bir kasırganın ya da kesilmiş bir kafanın yaratacağı türden bir kaostu. Sessiz türden. Bir bombanın patlamasını bekleyen kalabalığın uğultulu enerjisini andırıyordu.

Kimse bağırıyordu ama herkesin sessizce çılgılık attığı izlenimi edinmiştim.

Elimde yerfıstığı bardağıyla taht odasına doğru ilerlerken Fae gruplarının yanlarından geçtim. Çoğu altın iplikle işlenmiş paltolar veya mücevherler dikilmiş elbiseler gibi kraliyet kıyafetleri içindeydi.

Bu başlı başına olağandışı bir şey değildi. Kraliyet saraylarında çok zaman geçirmiştim ve bazılarında her zaman göz kamaştırıcı giyinilirdi. Remaldiler her yere en aşağı aşırı zengin görünerek giderdi.

Fae sarayında bulunduğum en son sefer daha ölçülü giyinmişlerdi, sanki günlük hayatlarında rahat giyinmeye alışıklardı da sadece birilerini etkileme veya kutlama yapma ihtiyacı doğduğunda en güzel kıyafetlerini kuşanıyorlardı.

Eğer ziyarete gelen ada kraliyet üyeleri yoksa neden bu şekilde giyinmişlerdi?

İnci rengi kanatları olan ve aynı renk iplikle dikilmiş koyu zümrüt rengi bir elbise giyen Fae'i durdurdum. "Kraliçen nerede?" diye sordum.

Kızın bir yere yetişmeye çalıştığı belliydi ve yüzüne yansıyan ilk duygu rahatsızlık oldu. Sonra kanlı, yırtık gömleğimi gördü ve dişlerini sıkarak yüzünü buruşturdu.

En sonunda gözleri yüzümü buldu.

İyi bir günde, yüzüm kapıları ve bacakları açabilirdi.

Kızın boğazından şaşkın bir nefes kaçtı ve uzaklaşmaya çalıştı.

Onu bileğinden yakalayıp kendime doğru çektim ve kesik nefes alışları yüksek bir iniltiye dönüştü.

"O kadar hızlı değil, küçük Fae."

Onun gerçek yaşını bilmiyordum. Faelerin yaşlanması tıpkı benimki gibi akılmazdı. On yedi yaşında da olabilirdi, yedi yüz yaşını yaralamış da.

Ama bedeninin elimin altında titremesine bakılırsa, ilk seçeneğe daha yakın olduğunu tahmin ediyordum.

Adımı duymuş olacak kadar büyük, benden korkacak kadar gençti.

"Kraliçen nerede?" diye tekrar sordum tekrar.

"Sanırım taht odasında, lordum."

Lordum. Tanrım. Ne kadar eski moda. Teknik olarak, Kış Ülkesi'nde bir barondum çünkü kralın düşmanlarını yemiştin ve o da bana bu unvanı bahşetmişti. Ama bu küçük Fae bunu bilmiyordu.

"Timsah demen yeter," dedim ve eğilip sesimi alçalttım. "Ya da Canavar."

Birkaç hizmetçi ellerinde meyve sepetleriyle koşarak geçti. Bakışlarımı kızın arkasına çevirip büyük salonu dolduran

hareketliliği izledim. Herkes bir şeyler yapıyordu. Neredeyse hiç kimse dedikodu yapmıyordu, ki dedikodu dediğiniz sarayların gerçek para birimiydi.

“Bir kutlamaya mı hazırlıyorsunuz?” diye sordum.

Kız başıyla onayladı ve kanatları hızla çırpındı. “Bu gece. Evet, lor– Yani... Timsah, efendim.”

Kızı tutmayı bıraktım. “Devam et o zaman. Belki bu gece görüşürüz.” Dişlerimi göstererek gülümsedim, o da ciyaklayarak uzaklaştı.

Kutlama güzel kıyafetleri açıklıyordu ama neyi kutluyorlardı ki?

Büyük salonda hiçbir şey değişmemişti. Goblenler aynıydı; birçoğu Fae tanrılarının çeşitli hikâyelerini tasvir ediyordu. Savaşlar, ziyafetler ve şenlikler. Salonu kaplayan halı, buraya Remaldilerle birlikte geldiğim zamankinin aynısıydı.

Bir terslik vardı.

Parlak kırmızı halıyı birkaç metre takip ederek salonun sonuna kadar ilerledim ve taht odasının kapalı çift kanatlı kapısına vardım. Kapıda nöbet tutan, Kraliçe’yi koruyan hiçbir muhafız yoktu.

Kapı kolu çok büyük ve ağırdı. Tahminimce bronzdan yapılmıştı. Elime soğuk geldi. Kolu aşağı bastırdığımda, içerideki mekanizma yüksek bir ses çıkardı ve kapıyı ittiğimde gıcırdadı.

Taht odasında Kraliçe dışında kimse yoktu.

“Beni yalnız bırakın dedim!” Sesi devasa odada yankılandı. Oda yerin altına iniyor olabilirdi ama tavanı bir sarmaşık ağı ve parlayan fenerlerle kaplı dev bir kubbeydi.

Sırtı bana dönük olduğu için beni alt tabakadan bir hizmetçi ya da muhafız sanıyor olmalıydı.

Arkamdaki kapıları kapayıp içeri bir adım attım.

Kraliçe arkasını döndü, kanatlarını çırpıp terlikli ayaklarını taş zeminden havaya kaldırdı.

“Dedim ki...” Bağırışı odayı tekrar doldurdu, sözleri yankılanarak geri dönerken aniden lafını kesti.

Kanatlarını daha yavaş çırpırmaya başladığında ayakları yere indi. “Timsah.”

“Konuşmamız gerek.”

“Şimdi olmaz.” Benden uzaklaşıp bara yöneldi. Üstünde açılmış bir şişe peri şarabı ve yanında biraz dolu bir kadeh vardı.

Faeler şarabı çok sevseler de kraliçeleri asla içmezdi.

Kadehi yarıya kadar doldurdu ve bir dikişte içti.

Basamaklardan indim.

“Kutlama düzenlemek üzere olan bir kraliçeye göre pek neşeli görünmüyorsunuz.”

Kraliçe burun kıvrarak kadehi tekrar doldurdu.

Odadaki enerji kaotikti ve bir an için duygularımın kız kardeşini koruması gereken bir abi olduğum zamanları ortaya çıkarmasına izin verdim.

Kraliçe bara yaslanıp dirseklerini masanın üzerine koydu. Odada dolaştım. Burada ciddi bir savaş yaşanmamıştı. Masalar ayakta duruyordu, sandalyeler düzgünce önlerine dizilmişti. Goblenler sağlamdı, içlerinde büyümlü ışıkların titrettiği duvardaki demir şamdanlar da yerli yerindeydi.

Peki, Fae Kraliçesi’ni sinir ve keder yığınınına çeviren ne olmuştu?

Sonra bir şeyin eksik olduğunu fark ettim.

Taht yoktu.

Etrafı incelemek için yükseltilmiş platforma çıktım. İllüzyonları fark etmek kolay bir iş değildi ama az önce karnımı doyurduğum için çok dikkatli bakarsam bir tanesini fark edebileceğime emindim.

Ama göze çarpan hiçbir şey yoktu.

Yalnızca tahtın olduğu yerdeki boşluk vardı.

Efsane Yapanlar'ın işaretini taşıyan tahtın. Kara 'büyü kulanarak insanları tahta çıkardığı ve/veya tahtta tuttuğu bilinen gizli cemiyetin.

"Tilly," dedim. "Lütfen bana yapmadığını söyle..."

Yan kapı gürültüyle açıldı ve Tinker Bell taht odasına girdi.

Vay, vay, vay.

Beni burada bulmayı bekliyormuş gibi gülümsedi. Hiç şüphesiz, kapının diğer tarafında bizi dinliyordu.

Tinker Bell odayı geçip bana sarıldı, beraberinde karanlık büyü, güveotu ve peri tozu kokusu getirdi. "Timsah. Canavar. Birçok ismi olan adam." Geri çekildi ve ellerini önünde kenetledi. "Seninle Karanlık Ülke'de tanıştığımızı hatırlıyorum. Sen hatırlıyor musun? O zamanlar gerçek isminle biliniyordun. Ah, neydi o?" Tinker Bell düşünürken kaşlarını çatı.

"Gerçek adımı söyle de seni bütün bütün yutayım."

Kıkırdayarak güldü. "Ah, Timsah, çok eğlencelisin." Yüzü ciddi bir ifadeye büründü ve kanatlarıyla yerden yükselip benimle aynı hizaya geldi.

Onun omzunun üzerinden kendi içine çekilen Fae Kraliçesi'ne baktım.

"Aptal kız," dedim. "Ne yaptın?"

"Yapılması gerekeni yaptı." Tinker Bell soluma uçarak Tilly'yi görmemi engelledi. "Kızım kendisinden daha güçlü birinin rehberliği olmadan hüküm süremezdi. Bu yüzden lagünle beraber beni diriltti. Ada bize her zaman ihtiyacımız olanı verir." Tinker Bell o kadar geniş gülümsedi ki bütün vücudu bir fener gibi ışık saçıyordu. "Ve şimdi onun hatalarını düzeltmesine yardım etmek için buradayım."

Bir insanın yaralayıcı şeylerden bahsederken kullandığı kelimeler çok şey anlatırdı.

Görünürde bir yara olmasa bile, Tilly'nin için için kanadığını bilmek için ona bakmama gerek yoktu.

İşte bu sessiz bir çığlğın gerçek sesiydi.

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?” diye sordum.

“Var Olmayan Ülke’yi birleştirerek, elbette.” Çok da yukarıdan uçmuyor olmasına rağmen benden kanatlarıyla uzaklaştı. Kanatlarıyla bariz bir güç gösterisinde bulunuyordu. Ben uçamıyordum. *Henüz*.

“Affedersin, Var Olmayan Ülke’yi birleştirmek mi dedin?” Platformdan indim.

Tinker Bell sonunda kanat çırpmayı bıraktı ve ayakları taş zemine bastı. Kızının yanında duruyordu ama onunla birlikte değildi. Uzaklara dalmış olan Tilly sertçe yutkundu.

“Oğullarım hüküm sürecekti,” dedi Tinker Bell. “Bu onların doğuştan hakkı. Onları eve geri getirip Faelerin ve Var Olmayan Ülke’nin gerçek hükümdarları yapacağım, Peter Pan’in de onlara boyun eğmekten başka seçeneği kalmayacak.”

Burada çözülmesi gereken çok şey vardı.

Çok fazla şey.

Sigaralarımı çıkarıp birini dudaklarımın arasına aldım ve çakmağımı çaktım.

“Sarayda sigara içmek yasak,” dedi Tink.

“Beni durdurmaya çalışsana,” dedim ve sigaramı yakıp derin bir nefes çektim.

Bir bok fırtınasının ortasında kalmıştım ve yanımda yağmurluk yoktu.

Çakmağın kapağını kapayınca Tilly irkildi, onu böyle görünce kalbim sızladı.

“Kızın kraliçe,” dedim. “Oğullarını kral yapmayı planlıyorsan ona ne olacak?”

Tink kızının yüzündeki saçları çekmek için elini uzatınca Tilly irkildi. “Eminim onun için bir şeyler bulabiliriz.”

7. BÖLÜM

KAS

Nani ilginç şeyler ve ilginç insanlar toplamayı severdi. Ben çocukken, Darlington Limanı'nda Lafayette adında bir gençle tanışmış ve onu hemen himayesine alıp sarayda kalmasını sağlamıştı.

Artık kader mi kararlılık mı hangisiyse, genç adam rotasından sapmış gemilerden biriyle ölümlüler dünyasından geçerek Yedi Ada'ya gelmişti. Var Olmayan Ülke onun üçüncü adasıydı ve Nani'ye, şimdiye kadar en sevdiği ada olduğunu söylemişti.

Güya George Washington'ın takipçilerinden biriydi ve Washington gibi kendini bir Stoacı olarak görüyordu. En sevdiği sözlerden biri *amor fati*'ydi. *İnsanın kaderini sevmesi*.

Gemisi rotasından sapmış, kendi dünyasını terk etmiş ve kendini başka bir dünyada mahsur kalmış hâlde bulmuştu ama yine de bunu büyük bir macera olarak görüyordu.

İnsanın kaderini sevmesi.

Bazen bu sözleri düşünürdüm.

Tek bir karar yeterdi. O anda önemsiz ya da bir yere varmayacakmış gibi görünebilirdi. Ama o küçük karar her şeyin gidişatını değiştirebilirdi.

Pan annemi öldürmeseydi hayatlarımız nasıl olurdu? Ya da kız kardeşimizi ve taht hakkımızı korumak için babamızı öldürmeseydik?

Dün gece sol tarafta yatmasaydım da hamakta uyusaydım ne olurdu? Pan yerine annemi ben mi görürdüm?

Kız kardeşim bizi sürgün etmeseydi ne olurdu?

Pişmanlık ve eğerlerle doluyken kaderimi sevemezdim.

Nani hedefine ulaşmak için seni tutan şeyleri arkada bırakman gerektiğini söylemeyi severdi. Bunun Stoacı bir ilkeye çok benzediğini biliyordum. Dünyanın kaosunu yönetilebilir kılmak için bilgelik dolu bir söz.

Ama yapamam, Nani.

Darling'i ve kardeşimi, hatta Pan ve Vane'i korumak istiyorsam bırakamazdım.

Ama bir şekilde, kasaya girip kanatlarımı geri çalmak için çocukluğumun geçtiği eve gitmek bir ihanet gibi geliyordu. Kız kardeşimizin bizi sürgüne göndermekte haklı olduğunun bir kanıtı daha gibiydi.

Bana güvenilemeyeceğinin bir kanıtı.

Bu durum düzeltilebilir miydi? Aramızdaki bu uçurum? Küçük kız kardeşimi geri alabilir miydim?

Keşke Nani burada olsaydı da bana yol gösterebilseydi. Bazen bize kafamızı kığımızdan çıkarıp gerekeni yapmamızı söylerdi. Ama bazen de bizi oturtur, şekerotu örmemizi isterken eski hikâyeler ya da tanrıların efsanelerini anlatırdı. Bash, hilekâr tanrı Blue Jay ve düşen yıldızların tanrıçası Asteria'nın hikâyesini çok severdi. Ben hepsini severdim çünkü esas Nani'nin onları anlatmasını dinlemeyi severdim.

Şu anda onun bilgece sözlerine ihtiyacım vardı. Ama sessiz kalsa bile, sadece yanımda olmasını istiyordum.

Bash'e, *Nani'nin mezarına gidiyorum*, dedim.

Bana kaşlarını çatarak baktı, oraya gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama başını yukarı aşağı sallayıp, *Ben de gidiyorum*, dedi.

Winnie ve Vane'e, "Kafamızı boşaltmak için yürüyüşe çıkıyoruz," dedim.

“Fae bölgesine çok yaklaşmayın,” diye uyardı Vane.
Sanki şimdi Tinker Bell’le karşılaşma riskine girermişiz gibi.
Annemizin dirilmesi düşüncesi bile sırtımdan aşağı soğuk
bir ürperti yayılmasına sebep oluyordu.

Kardeşimle ağaç evden sessizce çıkıp genellikle koşarken
kullandığımız, en sevdiğimiz patikaları takip ederek ormanın
içinden ilerledik. Adımlarımız sabitti ama aceleci değildi. Ne de
olsa ölü bir kadını görmeye gidiyorduk, bizi beklerdi.

Pan’in bölgesinden ayrılırken tehlike hissi arttı ve nabzım
hızlandı, kalbim göğsümü dövüyordu. Nani kraliyet ailesine
ayrılmış mezarlıkta gömülüydü, bu yüzden birine rastlama en-
dişesi yoktu.

Yine de nedense hâlâ gergindim.

Ormanla çayırı ayıran sınıra geldiğimizde Bash’le durduk.

Kar tembel tembel yağıyor ve çayırları beyaz bir örtüyle
kaplıyordu. Bash’le soğuğa uygun giyinmemiş, çıkarken üstü-
müze yalnızca tişört ve pantolon geçirmiştik ama ben henüz
üşümemiştim.

Sanırım öfke ve hayal kırıklığıyla yanıp tutuşuyordum.

Alkolün de etkisi vardı mutlaka.

Bir adım ileri attım ve kar ayaklarımın altında eriyerek geç-
tiğim yerin mükemmel bir haritasını çıkardı.

Bash elini koluma koyarak beni durdurdu.

Başını engebeli araziye doğru çevirdi. Birkaç mezar taşı var-
dı, çoğu sembollerin ve isimlerin oyulduğu kaba taşlardı. Sıralar
hâlinde manzarayı süslüyorlardı, bu yüzden ilk başta Nani’nin
mezarının bulunduğu en arka tarafta duran figürü görmedim.

İkizime baktım.

Figürün istiridye kabuğu renginde kanatları vardı.

Sevgili kız kardeşimiz.

Bir cesaret? diye sordum ikizime.

Gözleri manzarayı taradı. Ben de ufku kontrol ettim. Kar uzağı görmeyi zorlaştırıyor, dünyayı sessizliğe gömüyordu ve kanatların vızıltısı duyulmuyordu.

Bash başıyla onayladı ve benimle birlikte öne doğru ilerledi.

Ormanın güvenli alanını terk edip tepeye doğru çıkmaya başladık. Çit yoktu. Fae mezarlığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Sadece ölenleri anmak için dikilmiş mezar taşları vardı.

En yaşlı kraliyet üyeleri zeminin daha düz olduğu ve mezarların daha kolay ayırt edilebildiği, ormana en yakın yere gömülmüştü.

Mezarlık geriye doğru gittikçe tarihler günümüze yaklaşıyordu, ilerledikçe tepelerin diğer tarafındaki Gizemli Nehir'in şırıltısını daha fazla duyabiliyordum. Bash ve ben birçok öğleden sonrasını derimiz buruş buruş olana kadar nehirde yüzerek, ardından yüzümüz güneşte kızarmış hâlde Fae sarayına geri dönerek geçirirdik. Revirde çalışan Faeler güneşten korunmak için bir merhem yapsalar da Bash'le ben hiç kullanmazdık. Ve Nani, yanmış hâlde geri döndüğümüzde bize en sevdiği tah-ta kaşıkla vururdu.

Alçak tepeyi tırmanıp en yakın atalarımızın mezarhğına vardığımızda bir rüzgâr kopup kar tanelerini etrafımızda savurdu.

Tilly'nin sırtı dönüktü ama bizi hissettiğini biliyordum.

Elleri iki yanında gevşek bir hâlde sarkarken Nani'nin mezarının önünde duruyordu. Her zamanki kraliyet giyimi içinde değildi. Ne süslü kıyafetler, ne mücevherler ne de taç.

Sadece uzun zaman önce vefat etmiş büyükannesinin yasını tutan saçları açık bir kız. Boynuna bir pelerin atmıştı, uzun eteği rüzgârın esintileriyle dalgalanıyordu.

Söyleyecek çok fazla şey varken nereden başlardınız?

“Sen ne yaptın, Til?” diye sordum.

Omuzları çöktü ve bize döndü. Ağladığı belli oluyordu. Yanakları hâlâ ıslaktı ve gözleri kızarmıştı ama yeni gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalışıyordu.

Bunun yerine, gözleri ıslak ıslak parlıyordu.

Derin bir nefes aldı. “Yapılması gerekeni yaptım.” Sesinde bir titreme yoktu. Şüphe ya da direnç yoktu. Ama ben küçük kız kardeşimi tanıyordum. O da Stoacılığı Nani’den öğrenmişti ama Tilly her zaman daha da ileri gitmiş ve bu kelimeyi tam anlamıyla benimsemişti.

Eğer hiçbir duygu göstermez ve kararlılığını bir zırh gibi kuşanırsa daha güçlü olacaktı. Bu şekilde kimse ona zarar veremezdi.

Ne kadar da yalnız hissediyor olmalıydı.

Ne kadar yürek parçalayıcı bir durumdu.

Bash ve ben Tilly’yi korumak için yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yapmıştık ama sanırım onu daha da savunmasız hâle getirmiştik.

Ona bakmanın daha iyi yolları vardı. Kendi çıkarlarımız gözümüzü o kadar kör etmişti ki doğruyu görememiştik.

“Onu nasıl geri getirdin?” Bash benden uzaklaşarak ailemizin mezarlığının etrafında dolaşmaya başladı.

Ne yaptığını biliyordum. Tilly’yi köşeye sıkıştırırken, sağ tarafında kalan çayırları daha iyi görebileceği bir nokta arıyordu. Birisi bize pusu kurmaya karar verirse diye.

Tilly omuzlarını dikleştirip pelerininin bir ucunu tutarak ayaklarına takılmaması için kalın kumaşı düzeltti. Akıllıca hareket, küçük kardeşim.

“Lagüne adak adadım,” dedi çenesini dik tutarak.

Bash ve ben aramızdaki açık arazide göz göze geldik. Koşmamıza gerek yoktu, birbirimizin ne düşündüğünü zaten biliyorduk.

Bu habere şaşırمامıştım. Ama aptallığına hâlâ şaşırıyordum. Sonuçta babamın canını aldığımızda zaten ölümün eşigindeydi çünkü intikam almak için lagüne girmişti.

“Ne adadın?” diye sordum ve görebildiğim her yerini inceledim. Kolunu mu kesip atmıştı? Hayır. Parmağını mı? Göremediğim başka bir şeyini mi?

Kız kardeşimin, kötü annemizin dirilmesi için önemli bir şeyini feda ettiği düşüncesi midemi bulandırdı.

“Ondan ne istedin?” Bash, Nani’nin mezarının etrafında dolandı. Tilly tekrar pelerinini düzelterip bir adım geri çekilerek Bash’in arkasına geçmesini engellemeye çalıştı.

Dişlerini sıkarken çenesi gerildi. “Peter Pan’i temelli yenmenin bir yolunu.”

Soğuk nihayet etkisini gösterdi ve titredim.

Peter Pan’in artık pek çok zayıflığı vardı. Darling de en büyüğüydü. Sonra Vane geliyordu. Belki hatta Bash ve ben bile buna dahildik.

Bu zaaflar onun savunmasının zayıf noktalarıydı.

Ama bence annem de onun zayıflıklarından biriydi. Sadece daha farklı bir açıdan.

Annem, Peter Pan birini kanatmak için başkasına ihtiyaç duyduğunda her zaman kesen bir bıçaktı.

Şimdi o bıçak ona dönmüş durumdaydı ve Peter Pan onun keskin ucundan nasıl kaçacağını biliyor muydu emin değildim.

Bir yanımda hep Pan’in annemi öldürme şeklinin korkakça olduğunu düşünmüştü, sonuçta bir Fae’e asla söylenmemesi gereken sözleri dillendirmişti.

Bunu yapmıştı çünkü kendini de kesmeden annemi kesebilmesinin tek yolu buydu.

Tinker Bell’in onun zayıf noktası olmasının bir sebebi de ihanetinin Peter Pan’in aldığı en derin yaralarından biri olmasıydı bence. Henüz iyileşmemiş bir yara.

Kendi silahı ona döndüğünde, lanet olası kalbi kırılmıştı.

Pan kalbi yokmuş gibi davranıyordu ama onu sevmenin çok daha kolay olduğu zamanlarda annemi sevdiğini düşünüyordum. Belki de annem onun ilk aşkıydı. Lagünden çıktığında adı, hikâyesi ve annesi olmayan bir çocukken aşkını anneme karşılıksız sunmuştu.

Tink ve Pan, birbirlerine duydukları aşkın farklı olduğunu fark etmeden önce ilişki yıllarca sürmüştü.

O zaman geri dönemezlerdi. Şimdi de öyle.

Asıl soru şuydu: Lagün Pan’i bu kadar çok sevdiği, onu keli-
menin tam anlamıyla doğurduğu hâlde neden Tilly’nin istedi-
ğini vermişti? Bu mantıklı değildi.

Gölgesini geri aldığında, Pan’in adayla ilişkisinin iyi olduğunu sanmıştım. Adanın gölgeyi onun almasını ve tahtına çıkma-
sını istediğini sanmıştım.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da içimde bir şüphe tohumu kök salmıştı.

Nani, Var Olmayan Ülke’yi seviyordu ve buraya hepimizden daha bağlıydı. Ailenin reisi ve Ana Kraliçe olmasına rağmen sarayın bahçesiyle ilgilenir, birçok Fae yiyecekleri yoktan var edebilirken sarayın ihtiyaç duyduğu yiyecekleri yetiştirip hasat ederdi. Nani, büyüyle yaratılan yiyeceklerin topraktan yetişenler kadar lezzetli olmadığını söylerdi. Tırnaklarının altı her zaman toprakla doluydu, cildi ise saatlerce güneşin altında çalışmaktan koruyan merhemden dolayı biraz buruşuktu.

“Var Olmayan Ülke toprağını dinleyin,” derdi Bash’le bana, onu bahçede ziyaret ettiğimizde. “Duyabiliyor musunuz?”

İkizim ve ben, Nani bir sıra lahana arasında ilerlerken arkasında kalıp kahkahalarımızı saklamaya çalışırdık.

Toprak bizimle konuşuyor muydu? Hayır, kesinlikle konuşmuyordu.

O zamanlar sadece aptal çocuklardık.

Ada sana ne söyledi, Nani? Ve şimdi ne demeye çalışıyor?

“Hâlâ soruma cevap vermedin, sevgili kardeşim,” dedim.
“Ona ne verdin?”

Dudaklarını yalayıp sırtını dikleştirdi. “Ona tahtımı verdim.”

“Siktir oradan.” Bash ona doğru atıldı ve pelerininin yakasını avuçlayarak Tilly’yi kendine doğru çekti. “Ne bok yemeye böyle bir şey yaptın?”

Kanatları havada çırpınırken koyu kırmızı bir renge büründü. “Zaten çirkin bir şeydi!” diye bağırdı. “O benim adağımın sembolüydü.”

“O bizim gücümüzün sembolü!”

Tilly küçük ellerinden biriyle ikizimin bileğini kavradı ve parlak bir ışık patlayarak Bash’e çarptı. Bash geri çekilip elini salladı.

Tilly havalanmaya çalıştı ama bir saniye içinde ona yetiştim ve elimi boğazına doladım.

Keskin bir nefes verdi.

Ben her zaman nazik olan ikizdim. Daha iyi olan. Ta ki olmayana dek. Tek yolun bu olduğunu anlayana dek. Ben kirli işleri halleden ikizdim.

Boğazını sıktım ve kız kardeşimin nefesini küçük küçük kestim.

Kız kardeşim kolumu sıkıca tuttu, baskıyı hafifletmeye çalışırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Kas,” dedi titrek bir sesle. “Lütfen.”

Gözlerinde yaşlar birikti.

“Sen sadece aptal, küçük bir kızsın,” dedim ona düşüncelerimi ve korkularımı yansıtarak. “Yıllar önce seni koruduk. Seni en kötüsünden koruduk, anne ve babamızın beklentilerinin yükünü kendi omuzlarımıza aldık. Sırf sen şımarık, küçük bir prenses olabilesin diye. Şımarık bir prenses olmaya devam edebilesin diye sana her şeyimizi verdik. Peki karşılığında ne

aldık? Kanatlarımız sırtımızdan koparıldı. Doğuştan hakkımız elimizden alındı. Sen de gittin Peter Pan'e karşı bu saldırıyı sürdürebilmek için ailemizin nesillerdir oturduğu tahtı feda ettin, öyle mi? Adadaki en şımarık, en güçlü kaltak olabilmek için?"

Tilly'nin suratı maviye döndü ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanırken kanatları da aynı renge büründü.

"Kas," dedi nefes nefese, kollarıma vurarak.

"Kardeşim." Bash yanıma geldi.

Dişlerimi sıkarak Tilly'ye doğru eğildim. "Sen körü körüne güç peşinde koşuyorsun ve üçümüzün de sahip olduğu tek şeyi, bizi hiç sevmemiş karanlık ve sapkın bir annenin dirilişi için feda ettin."

Kendi yüzümün de ıslandığını fark edene kadar ağladığımı anlamamıştım.

"Kas!" Bash beni kız kardeşimizden çekerek, "Nefes al," dedi.

Bunu bana mı yoksa Tilly'ye mi söylediğini bilmiyordum ama ikimiz de nefes aldık. Tilly'nin nefesi boğazına takılıp hırıltılı çıktı ve arkasını döndü.

"İyi misin?" Bash omzuma vurarak dikkatimi kendine çekti.

Ona odaklandığımda ve koyu renkli çatık kaşlarıyla gözlerindeki endişeyi gördüğümde sonunda gerçekliğe döndüm. O her zaman yanımda olmuştu. Her karanlık ânımda ikizim hep yanımdaydı.

Bash'in omzunun üzerinden Tilly'ye baktım, gözyaşlarını tutmaya çalışırken altdudağı titriyordu.

Benim Bash'im vardı ama Tilly'nin hayatında öyle birisi hiç olmamıştı. Bash kız kardeşimizin yanına gitti ama dokunmaya yeltenmeden ona ihtiyacı olan alanı bırakıp teselli edici sözler fısıldamakla yetindi. Nani'nin mezarının yanına yığılıp mezarı inceledim; mezar taşının toprağa değdiği yerde birkaç örülmüş eski şekerotu çelengi gördüm. Bir tanesini alıp üzerindeki kolları üfledim.

Bu yadigârları ben yapmamıştım ve Bash'in yapmadığını da biliyordum.

Nani hepimizi severdi ama bence en sevdiği her zaman Bash'le bendik. Tilly büyükannemizle neredeyse hiç vakit geçirmezdi, hep kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi annemle babamın peşinden dolanmayı tercih ederdi. Annemle babam evin güç merkeziydi ve Tilly her zaman bir yer edinmek için can atardı.

Nani bilgeydi ve Tilly *bundan* payını hiç istememişti.

Tekrar ayağa kalkıp mezarlığı geçtim ve şekerotu çelengini havaya kaldırdım. “Bunlar senin mi?” diye sordum.

Kardeşlerim bana baktı.

Tilly başparmağının ucuyla gözyaşını sildi. “Evet.”

“Neden?”

Kaşlarını çattı. “*Neden* mi?”

“Neden bugün buradasın? Neden Nani'nin mezarını ziyaret ediyorsun? Neden ona yadigârlar bırakıyorsun?”

Tilly dudaklarını yaladı. Ellerimin boynunda bıraktığı morluklar çoktan solmuştu. “Nani'nin benden hiçbir şey talep etmeyen tek aile üyesi olduğunu çok geç fark ettim.” Gözleri yeniden yaşlarla doldu ve bir damlayı düşer düşmez silmeye çalıştı. “Annemle babamın benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm şeyleri yaptım. Aileye karşı görevlerimi.” İkimizi işaret etti. “Sorumluluğumuz taht ve saraya karşıydı. Aile soyuna. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Başarısız olmak istemiyorum! Ve ben...” Dişlerini sıkarak konuşmayı kesti. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken çenesi titriyordu. “Boş versene. Artık önemi yok, değil mi? Olan oldu.”

Tepeden aşağı inmeye başladı.

“Tilly, bekle,” dedi Bash.

İkizim kız kardeşimize doğru koşmadan önce onu yakaladım. “Ama o haklı.” Tilly'nin mezarlığı geçmesini izledik;

kanatları hareketsizdi, pelerini karların üzerinde sürükleniyordu. “Olan oldu.”

“Başı dertte,” dedi Bash. “Hissedebiliyorum.”

“Peki ne yapacağız? Onu yine kurtaracak mıyız? Kurtarılmak istediğini sanmıyorum.”

“Onun rica etmeyi bildiğini sanmıyorum, kardeşim.”

Kar daha yoğun yağmaya başladı ve tahtsız sarayına doğru ilerleyen küçük kız kardeşimizi yuttu.

Düzenleme

Ny.ozlem

8. BÖLÜM

WINNIE

Vane düşüncelere dalmıştı. Deri koltuklardan birine oturup dirseğini kolçağa dayamıştı, orta ve işaretparmağı arasında bir sigara tutuyordu. Sigara dumanı ince şeritler hâlinde havaya yükseliyordu.

Onun hissettiklerini ben de hissedebiliyorum ama o duygularını benden saklamada daha iyi bir iş çıkarıyordu, o yüzden tahmin etmek zorunda kaldım.

“Pan’e kızgınsın,” dedim, sesimin soru soruyormuşum gibi çıkmamasına dikkat ederek. Vane’in yanında her zaman kendimden emin görünmek istiyordum.

Sigarayı ağzına götürüp bir nefes çekti. Dumanı üflerken konuştuğunda havaya gri bulutlar yayıldı. “Dikkatsiz davranıyor.”

“Korkuyor,” dedim ve bunun doğru olduğunu fark edince biraz şok oldum.

“Evet,” dedi Vane. Gözlerini kapayıp iç çekti. “Peter Pan’i tanıdığımdan beri gölgesini geri kazanmak için huzursuz, bitmek bilmeyen bir arayış içindeydi ve şimdi gölgesini aldı ama nasıl durup nefesleneceğini bilmiyor gibi. Hâlâ huzursuz.”

“Onu bunun için suçluyor musun?” Odayı aşır Vane’in yanına gittim ama sehpanın yanında durup kollarımı göğsümün

üzerinde kavuşturdum. “Tinker Bell’in hayata dönmesi... Bu çok boktan bir olay.”

Vane burnundan duman çıkararak homurdandı. “Ağzın çok pis, Darling.”

“Bana öyle demen hoşuma gitmiyor.”

Vane başını kaldırdığında menekşe rengi gözü parlıyordu, sesimdeki meydan okumaya cevap verdi. “Neden?”

“Çünkü bana diğerleri Win demiyor.”

“Özel olmamızı istiyorsun, değil mi *Darling*?”

Belli ki bir hata yapmıştım. Çünkü artık bunu bana karşı kullanabileceğini, beni hizaya getirebileceğini öğrenmişti.

Bütün ihtiyatımı bir kenara atarak aramızdaki mesafeyi kapayıp kucağına tırmandım ve bacaklarımı iki yanından sarkıttım. Vane bir nefes verdi ve eli otomatik olarak kıvrımlı kalçama gitti, suratını asmasına baksanız onu rahatsız ettiğimi sanırdınız.

“Hoşuna gitse de gitmese de gölgemizi paylaşıyoruz. Yani evet, aramızdaki özel.”

Bilindiği kadarıyla bir gölgeyi paylaşan ilk kişiler Vane’le bendik. Daha önce hiç kimsenin girmedığı bir bölgedeydik.

Sigarayı elinden alıp en yakın küllüğe söndürmek için uzandım. Hiç itiraz etmeden bana izin verdi, şimdi iki eli de kalçalarımıdaydı. Hafifçe bastırarak beni kasıklarına sürttü.

Tekrar doğrulduğumda kalçamı hafifçe oynatarak kadınlığımın bütün sıcaklığını hissetmesini sağladım. “Adım Winnie.”

“Evet,” dedi.

“Darling” de adım, evet ama bu aynı zamanda bir sevgi ifadesi. Var Olmayan Ülke’ye geldiğimdeyse hiç o anlamıyla kullanılmadı. Pan’in aramıza mesafe koymak için bana soyadıyla hitap ettiğini biliyorum. *Darling* dediğinde ‘halı’, ‘kapı’ veya ‘ketçap şişesi’ demesinden farkı olmuyor.”

* (İng.) Canım, sevgilim. -çn

Vane homurdandığında kalçalarımı hareket ettirdim ve inledi, aleti altımda sertleşmişti. Parmaklarını kıcıma daha sertçe bastırıp beni olduğum yerde tuttu.

“Adımı içtenlikle kullanan tek kişi sendin.” Bakışlarımı onun yüzünden ayırmadan ifadesinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını izledim. Artık aramızdaki o açık bağı hissedemiyordum ve bunun nedeninin onu kapamak için çok uğraşması olduğunu düşünüyordum.

“Buraya ilk geldiğimde bana çok acımasız davrandın. Aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak için en fazla çabayı sarf eden sendin. Ama o mesafeyi, bana hiç olmadığı kadar samimi bir şekilde ismimle hitap ederek kapayan da sendin.”

İfadesi yumuşadı. “Öyle mi düşünüyorsun, *Darling*?”

“Bunu biliyorum.”

Vane aniden ayağa kalktı ama beni kıcımın altından sıkıca kavramıştı ve ben bacaklarımı beline dolarken beni dik tutuyordu. Beni koridordan geçerek kütüphaneye taşıdı. Botunun burnuyla kapıyı tekmeledi.

Onun kollarında küçücük kalmıştım ama daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve beynim kaçma moduna geçerken ani bir keder ateşi beni hazırlıksız yakaladı. *Asla iyi bir şeyin olmayacak. Olsa bile uzun sürmeyecek. Bu da bitecek. Senin ruhunu görecek. Hepsi görecek ve bir gün uyanıp yine yalnız olduğunu fark edeceksin*, diyordu.

“Seni tuttum, Win,” dedi Vane ve onun da çirkin pençelerini geçirmiş kederi hissettiğini anladım.

“Beni kurtarmak zorunda değilsin.”

Onun beni zayıf görmesini istemiyordum. Onu, Pan’i ve ikizleri bazen elimde tuttuğum kum taneleri olarak gördüğümü ve ne kadar sıkı tutarsam tutayım sonunda parmaklarımın arasından kayıp gideceklerini düşündüğümü üçünün de bilmesini istemiyordum.

Vane beni en yakın masanın kenarına oturttu. Güneş battığı için oda karanlıktı ama birkaç cam aplik alevle titriyordu.

“Bunu daha önce konuşmadık mı?” Bana doğru eğilip kolunu belime sıkıca sardı ve bacaklarımın arasına girdi. “Seni kurtarmak istemiyorum.”

“O zaman neden beni zayıf bir kedi yavrusuymuşum gibi sakinleştirip duruyorsun?”

Vane tek hareketle gömleğimi yırtıp çıkardı ve elini boğazıma dolayarak beni masaya yatırdı. “Hadi, kedicik. Kendini kurtar o zaman.”

Hah. Sana girsin, Vane. Sanki kendimi bu durumdan kurtarmak istermişim gibi. Bunu ikimiz de biliyorduk ve şu anda aramızda akan gölge enerjisiyle, onun da kurtulmamı istemediğinin gayet farkındaydım.

Eğilip şortumun düğmelerini açtım. Vane elini boğazımdan çekmedi, beni ilgiyle izliyordu.

Şortumu çıkarıp bir kenara attım, sonra bir parmağımı külotumun kenarına takıp kumaşı yukarı çektim ve külotun kadınlığıma sıkıca yapışmasını sağladım.

Vane’in bakışları bacaklarımın arasına kaydı, klitorisim onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla zonkluyordu.

“Sırılsıklam olmuşsun,” dedi nemli kumaştan gözlerini ayırmadan.

“Artık beni kovalamıyorsun ve ben de kaçmıyorum.”

Vane’in boğazının derinliklerinden bir hırıltı koptu ve serbest eliyle elimi külotumdan çekip yerine kendininkini koydu. Bacaklarımın arasındaki kumaşı takip ederken parmak eklemeleri tenimdeydi ve bir tanesiyle ıslaklığımı okşadı.

Bedenimden geçen zevkle masada sıçradım ama Vane boğazımı daha sıkı kavrayarak beni yerimde tuttu.

Yavaş ve kasıtlı bir hareketle parmağını içime soktu ve ıslaklığım loş sessizlikte yüksek bir ses çıkardı.

Kütüphanenin dışında kar buza dönüşüp camı tıkırdatmaya başladı. Rüzgâr uğulduyordu. Vane'in bileğini kavradım, bana dokunduğu gibi ona dokunmak için çaresizdim.

Gölge bu bağlantıyı sevdi ve damarlarımdan bir elektrik akımı geçti. Daha önce hiç uçmamıştım ama şu an hissettiğim ona yakın olmalıydı, sanki bedenimi geride bırakmıştım da sadece saf zevk ve sıcaklıktan ibarettim.

Nefesim hızlandı. "Becer beni, Vane. Sertçe."

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmen çok sevimli." Parmağını tekrar içime soktu, başparmağını da ıslaklığımın üzerinde gezdirerek klitorisimi tüy kadar hafif bir dokunuşla okşadı. Masada kalçalarımı hareket ettirerek elinin baskısını takip etmeye çalıştım ama o çok hızlı ve fazla zekiydi.

Sırf bir şeyi kanıtlamak için beni kasten delirtiyordu.

"Vane," diye inledim.

Beni bırakıp külotumu yırttı ve bacaklarımı iki yana açtı. Dizimin hemen üstüne, bacağımın içine nazik bir öpücük kondurdu. "Gördüğüm en güzel amcık senin, Win." Öpücükler kondura kondura yukarıya doğru ilerledi, merkezime o kadar yaklaştı ki nefesinin gıdıklamasını hissedebiliyordum.

Bedenim ısı ve arzuyla canlanmıştı ama Vane diğer bacağıma geçip ona da öpücükler kondurarak ilerlemeye başladı, parmakları kadınlığıma tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Vane," dedim tekrar, nefes nefeseydim.

Sonra Vane beni yaladı ve sarsılmama neden oldu.

Hemen ardından yine gitmişti.

"Bana işkence etmeyi kes."

Elini kasığıma bastırınca içimi bir sıcaklık kapladı.

"Yalvarmanı duymayı seviyorum."

Gözlerim yarı kapalı hâlde ona baktım. Menekşe rengi gözü hâlâ menekşe rengiydi ve beni dikkatle izliyordu. Var Olmayan

Ülke Ölüm Gölgesi'ni paylaştığımızdan beri onu çok daha iyi kontrol edebiliyordu. Şiddete veya kana gerek yoktu.

Sadece saf ihtiyaç vardı.

“Lütfen,” diye inledim.

“Daha yüksek sesle.”

“Lütfen.”

Klitorisimdeki hayalet gibi bir dokunuş sırtımın kavislenerek masadan kalkmasına neden oldu, her sinir ucum ve kemiğim ona daha da yaklaşmaya çabalıyordu.

Parmakları bacaklarımın iç kıvrımından yukarı çıktı, sonra ıslaklığımın üzerine kaydığında titredim, klitorisim zonkluyordu.

“Vane, yapamam...”

Ağzını merkezime gömdü.

Dili üzerimde kaymaya başlar başlamaz artık hareketsiz kalamadım. Masada kıvranmaya başladım ama o ellerini bacaklarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. Diliyle klitorisime bir darbe indirip sonra yavaşça boydan boya yaladı.

“Aman Tanrım,” dedim nefes nefese ve ellerimi saçlarına geçirip onu yönlendirdim.

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu ve o beni zirveye yaklaştırdıkça gözlerimden yaşlar boşandı.

“Siktir, tadın çok güzel,” dedi ve beni yavaşça öpüp dilini sinir demetimde dolaştırdı.

“Seninle beraber boşalmak istiyorum.” Onu kontrolüm altına alabilirmişim gibi saçlarını çektim.

Bacaklarımın arasından bana baktı, ona duyduğum çılgın arzu yüzünden saçları dağınık ve karmakarışık.

“Boşalmama gerek yok,” dedi.

“Siktir oradan.” Masada doğruldum, gölgem yüzeyin hemen altında yüzüyordu.

Vane'm hâlâ pantolonuna hapsolmuş penisinin olduğu yerde kalın bir çıkıntı vardı. Düğmelerini açtım. “Beni becereceksin,”

dedim ona. “Hemen burada, hemen şimdi ve benimle birlikte boşalmanı istiyorum.”

Elimi iç çamaşırının bel kısmına soktum ve onu kavradığımda aceleci bir nefes verdi. Başparmağımın ucunu üzerinde gezdirdiğimde aletin ucu çoktan ıslanmıştı.

“Beni reddetme.”

Saçımı omzumdan çekip elini enseme koydu. “Bir zamanlar benden kaçabilmen için daha hızlı koşmanı istiyordum.”

Aletini sıvazladım. Vane homurdandı.

“Ama kaçsan da beni durduracak kadar geniş bir arazi olduğunu sanmıyorum.” Beni öptü, dili benimkine dolanıp tadımı paylaştı.

Yavaş ve nazik başlasak da öpüşmemiz daha sonra açgözlü, daha tutkulu, daha çılgın bir şeye evrildi. Pantolonunu aşağı çekip aletini serbest bıraktım. Vane çenemi öptü, boynumu ısırdı. Masanın ucuna doğru kayıp bacaklarımı onun etrafına doladım, dudaklarımız tekrar birleşirken onu kendime doğru çektim.

“Sik beni,” dedim yalvarırcasına ve altdudağını ısırdım. “Şimdi,” diye ekledim daha emredici bir tonla.

Kollarını belime dolayıp beni kaldırdı ve içime girmesine rağmen sanki yeterince yakın olmak diye bir şey yokmuş gibi beni daha da kendine çekti.

Yüksek sesle inledim. Aleti sıkı iç duvarlarımda zonklarken kulağıma homurdanarak bir darbe daha indirdi ve masa yere sürtündü.

Biz korkuyla geçmiş, kırık bir hayatın ateş ve enkazıydık. Aşk, bitmesinden korktuğumuz bir merhemmiş gibi seviştik.

Sadece şu an varmış gibi seviştik.

Şu an.

Şu an.

Şu an.

Vane içime sertçe girdi ve aramızdaki sürtünme içimde bir ateş yaktı, orgazm bir tsunami gibi içimi doldurdu.

Çıglık attım ve ayak bileklerimi arkasından kenetleyerek onu daha derinime aldım.

Sert bir darbe daha indirip kulağıma homurdanarak boşaldı.

Kollarının arasında titredim, zevk beni seti aşan su gibi doldurdu.

Vane beni sonsuza dek değiştirmişti.

Onu seviyordum.

Onu o kadar çok seviyordum ki içim yanıyordu ama yine de vücudum bütün bu sevinç ve zevkle ne yapacağını bilemezmişçesine titriyordu.

Vane yavaşça çekilip sonra tekrar içime girdi, beni sıkıca tutarken sırtındaki kasları gerildi. "Hissedebiliyorum," dedi sessiz bir sır verirmiş gibi yumuşak bir sesle.

"Neyi hissediyorsun?"

"Aşkını," dedi. "Göğsümde." Yanağıma öpücük kondurdu ama geri çekilmedi. "Aşkını, benim sonsuz uçurumumda milyonlarca altın yıldız gibi hissediyorum."

Sözleri beni derinden etkiledi ve midemde kelebekler uçtu.

Dişlerimi sıkarak ağlamamaya çalışsam da çok geç kalmıştım.

Vane bana baktı, gözyaşımı sildi ve titremem geçince eline yaslandım.

"Her zaman yanımda olacağına söz ver."

Beni kendine doğru eğip nazıkçe öptü.

"Söz veriyorum, Win."

9. BÖLÜM

PETER PAN

Mezarımdan çıktığımda koridordan gelen seslerini duydum. Darling'in yumuşak inlemelerini. Vane'in homurtularını. Önce izlemek, sonra da onlara katılmak için kütüphaneye girmek için gücümün her zerresini kullanmam gerekti.

Kapı kapalıydı.

Vane'le daha önce kadın paylaştığımız olmuştu ama o, yalnızlığını ve mahremiyetini de severdi.

Kapı kapalıysa, kapalı kalmasını istemişti.

Böylece bu kısa an için Darling'i kendine saklayabilecekti.

Duvara yaslanıp bir sigara yaktım. Koridorun karşısında kar, pencerelerin önünde dans ediyordu. Buza dönüştüğünden camlara çarparak yüksek tıkırtılar çıkarıyordu.

On yıllar boyunca karanlıkta mahsur kalmıştım, başımın üstünde sadece yıldızların ışığı vardı. Orayı altından hapishane olarak görüyordum ama şimdi yıldızlar bulutların arkasına saklandığından kendimi zincirimden boşanmış ve kopuk hissediyordum.

Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Panik yapmamak için çok çabalıyordum.

Sen gölgeyi hak etmiyorsun.

Bu sözler kafamın içinde yankılanıyordu. Tekrar tekrar. Var Olmayan Ülke yemyeşil, gökyüzü mavi, rüzgâr yumuşak ve okyanus sakın olmalıydı.

Artık ikimizin de gölgesi vardı. Ve karanlık gölge de hoşuna giden bir yuva bulmuş gibiydi.

Peki ya benimki?

Sigaradan bir nefes çekip ciğerlerimi dumanla doldurdum.

Gölgem sessiz ama huzursuzdu. Ya da huzursuz olan ben miydim? Yoksa gerçekten gölgem miydi? Daha önce aramızdaki çizgiyi hiç düşünmemiştim.

Sen gölgeyi hak etmiyorsun.

Bu sözleri kafamdan atmaya çalıştım.

Winnie'nin nefesi kesildi. Masa yere sürtündü.

İç çekip başımı geriye attım.

Rüzgâr şiddetlendi.

Onların beraber boşalışlarmı duymak istemediğim için duvardan ayrılıp çatı katına geri döndüm ve kendimi koltuğuma bıraktım. Deri gıcırdadı. Dirseğimi kolçağa dayayıp sigarayı dudaklarıma götürdüm ve dumanın arasından Var Olmayan Ülke Ağacı'na baktım.

Pixie böcekleri hâlâ dalların arasında parıldıyordu ama muhabbet kuşları gitmişti ve bunu da her şeyin olması gerektiği gibi olmadığına yormadan edemiyorum.

Kayıp Çocuklar bile ortadan kaybolmuş gibiydi. Uyandığımдан beri birini bile görmemişim.

Sigara yanıyor, yanıyordu.

Canım bir tane daha çekti. Bir tane daha yaktım.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğildim.

Panik şimdi çok daha yakındı, boğazımı sıkıyordu.

Beni derinlere sürükledikleri gece lagünün ruhları ne demişti? Tam olarak hangi kelimeleri kullanmışlardı? Yüzeye, Darling'e, Vanee ve ikizlere geri dönmeye o kadar odaklanmıştım ki dinlememiş miydim?

Ya bir şeyi kaçırdıysam?

Karanlık ve... ışıkla ilgili bir şey vardı...

Var Olmayan Kral.

Var Olmayan Kral.

Işık bahşedilmiş, karanlıkta hapsolmuş.

Ne sikim demek istemişlerdi?

Kütüphane kapısı açıldı. Darling kahkaha attı. Vane ona bir şeyler fısıldadı. Koridordan çıktıklarında birbirlerine bakıyorlardı, Darling'in sırtı bana dönüktü ve Vane onu belinden tutuyordu.

Beni ilk gören Vane oldu ve aşkın etkisinden sıyrılarak ciddi bir ifadeye büründü.

Odayı aştılar.

“Pan,” diye başladı Vane ama lafını kestim.

“Darling, bana bir içki getir.”

Darling dişlerini sıktı. Arkamdaki bara gitmeden önce bir anlığına gözlerini üzerimde gezdirdiğini hissettim. Bir şişenin mantarı yüksek sesle çıktı, bir bardak takırtıyla bara koyuldu. İçkinin bardağa dökülme sesini duydum. Vane bana bakıyordu.

Korkunca pisliğin tekine dönüştüğümü biliyordum.

Nefes alamıyordum.

Ciğerlerimi daha fazla dumanla doldurdum. Yanıyor, yanıyor, yanıyordu.

Darling koltuğun etrafından dolanıp bana bardağı uzattı. “Var Olmayan Kral için.” Sesi alaycıydı.

Bardağı ondan kapıp bir dikişte içtim. “Bir tane daha.”

“Ne, şimdi de hizmetçin mi oldum?”

Oturduğum yerde doğruldum. “Bir. Tane. Daha.”

Hava değişti ve sanki iğnelere dönüştü, tenimde keskin bir acı hissettim. Darling'in gözleri kapkara oldu. “Bu ne cüret?..”

Vane aramıza girdi ama Darling'e bakıyordu. “Bana bak,” dedi. Darling çenesini yukarı kaldırıp ona baktı. Hava, yağdan çıkan ısı gibi etrafında dalgalanıyordu. “Otur.”

Vane ona emir verdiğinde Darling dediğini yaptı. Öfkeyle kanepeye çöktü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Gözleri parlak, ateşli yeşil rengine geri döndü ve beni delici bir bakışla süzdü.

Vane aramızdaki sehpaye oturdu ve bana, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim.

Yalandı.

Kaşlarını çatıp kollarını bacaklarına dayadı, elleri önündeydi.

“Ne oldu, Pan? Konuş benimle.”

Var Olmayan Kral.

Var Olmayan Kral.

Işığa sahip olamazsın...

Huzura da sahip olamıyordum.

“Ne mi oldu?” diye ona bağırdım. “Ne sikim oldu derken, Vane? Tinker Bell geri geldi. Var Olmayan Ülke’de kar yağıyor. Lagün benimle taşak geçiyor. İkizler gidecek ve ben...” Dişleri mi sıkarak sözümü kestim.

“Sen ne?” diye sordu Vane.

Gölgeyi hak etmiyorum.

Tink’i öldürüş şeklim korkakçaydı ve onunla ikinci kez karşılaştığımda da aynı yolu seçmişim.

Lagün bana bir ders vermeye çalışıyorsa da ne olduğunu anlamamıştım. Ya da kasten görmezden gelmişim.

Gözlerimi kapayıp baş ve işaretparmağımla ovuşturdum. “Önemli değil.” Her şey canımı acıtiyordu. Bedenimi terk etmek istiyordum. Sigaramı en yakın küllükte söndürüp ayağa kalktım. “Onun yanından ayrılma,” dedim Vane’e.

“Ayrılmam,” diye söz verdi.

Darling yumuşamıştı ama kollarını hâlâ çözmemişti.

Ona gitmek istiyordum. Teninin sıcaklığını hissetmek ve onu doldururken çıkardığı yumuşak inlemelerini duymak istiyordum. Kendimi onda kaybetmek istiyordum.

Bunun yerine dönüp uzaklaştım.

10. BÖLÜM

WINNIE

Peter Pan pisliğin tekiydi.

Bunu tabii ki biliyordum. Sonuçta beni kaçırmıştı. Ama şimdi bunu gerçekten ama *gerçekten* biliyordum.

Aynı zamanda onun acı çektiğini ve bunu paylaşmayacağını da biliyordum.

Pan'i Vane gibi hissedemiyordum ama aramızda bir bağlantı vardı. Uzakta, hiç durmayan uğultulu bir beyaz gürültü gibiydi. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gölgeye sahip olmak benim için hâlâ çok yeniydi. Nasıl kullanacağımı henüz çözememiştim.

Pan gittikten sonra odaya sessizlik çökmüştü. Vane hâlâ sehpanın üzerinde oturuyordu, dirseklerini dizlerinin üzerine koyup öne doğru eğilmişti. Hâlâ gömleksizdi, arkası bana dönmüktü ve sırtındaki kafatası dövmesi görünüyordu. Ağzı açık, sivri dişli.

Dövmeyi yaptırırken sadece beğendiği bir model seçtiğini düşünmüştüm ama şimdi gölgelerden önceki hâlini temsil edip etmediğini merak ediyordum. Bir canavar, demişti İnsan Yutan olarak bilenen kardeşi. Dişli kafatası bu isme yakışıyordu.

“Onun için endişeleniyorum,” dedim sessizliği doldurmak için.

Vane başını eğdi. “Ben de.”

“Tinker Bell’i tekrar görmek onu altüst etti.”

Vane başıyla onayladı.

Balkon kapısına baktım, kar şiddetini azaltmamıştı. Anemle daha soğuk iklimlerde yaşarken ilk başta kardan nefret ederdim. Elbiseler giyip güneşin ve yağmurun altında oynamayı severdim. Botlarım yoktu, kışlık montum bile yoktu, bu yüzden kötü havalarda evde kalmak zorundaydım. Ben de banyo yapmaya başlamıştım. Her gün, bazen günde iki kez. Boynuma kadar sıcak suya gömülmeyi seviyordum. O zamanlar sıcağı arzulamanın nedeninin karın soğukluğu olduğunu sanıyordum. Ama muhtemelen insan dokunuşunun sıcaklığını arzuluyordum ve sıcak banyo da buna en yakın şeydi.

“Banyo yapacağım.”

Vane dönüp bana baktı. “Ne, şimdi mi?”

“Zaten saray ziyareti için hazırlanmam lazım. Erken başlasam iyi olur.” Yatak odama doğru döndüm. Vane peşimden geldi. “Sen de mi geliyorsun?”

“Pan’e yanından ayrılmayacağıma dair söz verdim, o yüzden sanırım ben de banyo yapacağım.”

Güldüm. Bu beklenmedik bir hediye idi ve karnımdaki huzursuzluğu gidermeye yetti.

Eşsiz Karanlık Olan benimle banyo yapacak. Bu çok eğlenceli olacaktı.

Vane suyu akıtırken ben saçımı tarıyordum. Görünüşüme hiç önem vermemişimdir. Çocukken sırık gibiydim, büyüdükçe de rahat takılır olmuştum. Erkekler bacaklarım açıkken saçlarımın parlak olup olmadığını umursamıyordu.

Peki şimdi önemsiyor muydum?

Makyaj masasının üzerindeki aynada yansımama baktım. Camı lekeli ve bulanıktı. Yüzüm eskisine göre daha yuvarlak, yanaklarım biraz daha dolgundu. Var Olmayan Ülke'ye geldiğimden beri kilo almıştım ve bunun Bash'in çok lezzetli yemeklerinden mi yoksa mutluluktan mı olduğunu bilmiyordum. Belki her ikisi de geçerliydi.

Bu yeni hâlimi seviyordum.

Vane musluğu kapadı. Su damlıyordu. Bir sıçrama sesi duyunca omzumun üzerinden baktım ve onu beline kadar suya batmış hâlde buldum.

“Beni beklemeden mi başladın?”

“İçeri gir,” diye emretti.

Fırçayı bir kenara bırakıp kıyafetlerimi çıkardım. Vane sanki yarım saat önce içime gömülmüşken beni çıplak görmemiş gibi beni aç gözlerle süzdü.

Ben küvetin yüksek kenarına tırmanırken bana elini uzattı. Su sıcaktı ve içine batıp suyun bedenimi sarmasına izin verirken yanma hissinin tadını çıkardım.

Küvete yaslanırken iç geçirdim ve bacaklarımı Vane'inkilere doladım.

“Tam da ihtiyacım olan şey,” dedim.

Vane ayağımı eline aldı ve yumuşak deriyi yoğurmaya başladı. “Pan'e biraz alan tanı.”

Gözlerim açıldı. Ne olduğunu anlamıştım. Bu açıkça bir tuzaktı ve beni ayak masajıyla bu tuzagın içine çekmeye çalışıyordu.

“Pan pislik gibi davrandı.”

“Biliyorum.”

“Ona izin mi vermeliyim yani?” Ayağımı elinden çekmeye çalıştım ama Vane'in tutuşu sıkıydı ve ben debelenirken su kenardan döküldü.

“Lanet olası ortamı koklamalısın, Darling.”

Beni sinirlendirdiğini bildiği için yine soyadımı kullanmıştı. Ama sadece o söylediğinde gıcık oluyordum.

Küvete tekrar yaslandım ve Vane ayağımı yoğurmaya devam etti. Bu ânın tadını çıkarmak istesem de kendimi bırakmakta zorlanıyordum.

Pan'ın geçmişi hakkında bilmediğim çok şey vardı. Yıllar ve yıllar ve yıllar. Kendimi onun için de özel olduğuma inandırmış mıydım?

Belki de kibirli olan bendim.

“O... Pan... ve Tinker Bell...”

“Hayır,” dedi Vane çabucak. “Onlar sadece arkadaşı. Ama Tink bariz biçimde daha fazlasını istiyordu.”

Sertçe yutkundum. Peter Pan'i arzulayıp ona sahip olamama düşüncesi... Tink'in aklını kaçırmasına şaşmamalıydı.

“Peki ya ikizler?”

“Ne olmuş onlara?” Sesinde ilgisiz bir ton vardı, bu da gölge-den saçılan keskin endişeyle tezat oluşturunuyordu.

Ona gülümsedim. “Sen de onları kaybetmekten korkuyorsun.”

“Onlar küçük kraliyet pislikleri,” dedi. “Ne yaptıkları umurumda değil.”

Diğer ayağımla sert karnını dürttüm. “Yalancı.”

Homurdandı. “İyi be. Ama onlara bunu söylediğimi söylersen, seni boşalmanın eşiğine kadar sikip sonra kıvranmaya bırakırım. Bunu, sen düzgün göremeyecek hâle gelene kadar her gün yaparım.”

“Kendimi boşaltırım.”

Dilini altdudağının içine bastırıp bakışlarını bana dikti.

Ofladım. “Tamam, evet, bu işkence olur. Aletin ve akıllara durgunluk veren orgazmların karşılığında sırrın bende güvende.”

Vane yumuşarken ayak kemerime masaj yapmaya devam etti. “İkizler ailelerine ve kaybettikleri bağa kayıtsız davranıyor.

Ama özlüyorlar. Hem de her gün. Bu sadece kanatlarıyla ilgili değil. Ya da belki onlar bile meselenin bundan fazlası olduğunun, tartılması ve adlandırılması daha zor bir şey olduğunun farkında değiller.

“Biz onların sonradan bulduğu aile olabiliriz ve bence bizi bir arada tutan her zaman sen olacaksın. Ama onların halklarıyla bağ kurmaya da ihtiyaçları var. Sadece sarayla değil, Faelerle. İkizlere giden yol, Faeler arasında bir yerleri olduğunu hissetmekten geçiyor.

“Harika liderler olurlardı,” diye bitirdi Vane.

Büyüyü bozmamak için başımı yukarı aşağı sallamakla yetindim. Bize olan sevgisini saklamaya çalışmadığında Vane’in diğerleri hakkında konuşmasını dinlemeyi seviyordum. Vane çok az duygusunu belli ederdi ama onun sessiz kalarak bizi, belki de bizim kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıdığını anlamıştım şu an.

Diğer ayağıma geçti, masaj yaparken ön kol kasları hareket ediyordu.

“Peki şimdi ne olacak? Tink’i ne yapacağız?”

“Onu biz düşünürüz,” dedi Vane.

Onu taklit ederek sesimi birkaç oktav alçalttım. “Otur, aptal kız, bırak da erkekler işini yapsın.”

“Öyle demek istemedim.” Sesinde kırgınlık yoktu. Aksine, huysuzlandığımı bildiği için temkinli konuşuyordu.

“Yardım edebilirim.”

“Edebileceğini biliyorum.”

“O zaman neden izin vermiyorsun? Gölgem var ve ben de...”

Doğrulduğunda etrafa su sıçradı. Karın kasları sudan çıktı ve bu manzara beni cümlemin ortasında durdurdu; çıplak vücudu, bakışlarının yoğunluğu, kısa bir süre önce ağzıma tükürdüğü ve beni kendinden uzaklaştırdığı gerçeği. Şimdi birlikte küvetteydik ve birbirimizden uzak durmaya dayanamıyorduk.

“Tink fırsatını bulursa seni mahveder.” Menekşe rengi gözü siyaha döndü ve göğsümü bir şeylerin çekiştirdiğini hissettim, gölge henüz gerçekleşmemiş bir şey için intikam ve şiddet arzuluyordu.

Ama Vane’in korkusunu da hissediyordum.

“Ona izin veremeyiz,” dedi.

Başımla onayladım ve karanlık sağlam gözünden çekildi. Tekrar geriye yaslandı ve ayağımı eline aldı ama bu sefer baldırımı okşadı ve etrafım ısı ve buharla çevrili olmasına rağmen omuzlarım titredi.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ve ne yazık ki işe yarıyordu.

“Saraya vardığımızda,” diye devam etti, “yanımdan ayrılma. Hiçbir sebep ve mazeretle gideyim deme. Anladın mı?”

“Tuvalete gitmem gerekirse ne yapacağım?”

Baldırımı daha sert sıkınca gözlerim kocaman açıldı. “Fazla sert.”

“Beni anladın mı, Win?”

“Tamam. Evet. Anladım.”

Bacağımın kıvrımını takip ederek masaj yapmaya devam etti ve merkezime yaklaştıkça heyecan dolu küçük bir nefes verdim.

“Bugünlük sana yeter,” dedi.

“Bu ne cüret?” dedim.

Kıkırdadı ve bu, dünyada duyduğum en güzel sestti.

“İlgi budalası küçük fahişe.”

“Her zaman.”

Gözlerim yine kapanmıştı ama gülümsediğini biliyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

11. BÖLÜM

BASH

Eve döndüğümüzde Pan hâlâ kayıptı ama Vane’le Darling saçları ıslak ve darmadağın bir hâlde çatı katındaydılar. Kemiklerimdeki ağırlığı saklamak için deli gibi uğraşıyordum.

Kız kardeşimle karşılaşmam, yakalayamadığım lanet olası iri bir sinek gibi kanımı emiyordu.

İçime döndüğüm her an kız kardeşimin yüzünü, daha da kötüsü korkusunu görüyordum.

Lagüne tahtını verirken bizi neye bulaştırdığının farkında değildi. Ve şimdi, itiraf etmese de, bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Ona yardım etmek istiyor muydum?

Ektiğini biçmek zorundaydı.

Ama bunları düşünmek bile boş geliyordu.

Onun için korkuyordum.

“Hey,” dedi Darling bizi balkondan girerken görünce. “Nasılsınız?”

Kas içkilerimizi doldururken ben de Darling’in yanındaki kanepeye çöktüm. Darling, sanırım eskiden Cherry’ye ait olan tüylü bir bornoz giyiyordu. Ayakları çıplaktı ve bacaklarını altına toplamıştı. Vane onun yanında bıçak bileylemeyle meşguldü, tabii ki.

“Tilly’yi gördük,” diye itiraf ettim.

Bıçak biley taşına sürtünmeyi bıraktı ve Vane koyu renkli buklelerin arasından bana baktı. “Hâlâ hayatta mı?”

Homurdandım. “Zar zor. Kas onu boğmaya çalıştı.”

“Sen mi?” diye sordu Darling ona.

Kas barda rom şişesinin kapağını kapatıyordu. Darling’in sorusu üzerine sırtı gerildi. Darling’in karanlık tarafını görmesini istemiyordu.

“Hak etti,” dedi Vane.

Darling kaşlarını çatı.

Kas bir elinde iki bardakla geri geldi. Saçları yine dağınık bir topuzla arkada toplanmıştı. Bir bardağı bana verip karşıma oturdu. “Tilly, Fae tahtını lagüne adak olarak vermiş. Annemizin diriltilmesini istememiş. Ama sonuç bu oldu.”

Darling bacaklarını altından çıkardığında gözlerimi süt beyazı teninden alamadım. Düşünmeden uzanıp parmaklarımı çıplak bacağına koydum.

Kendimi ânında daha iyi hissettim, tam olarak tatmin olmuş olmasam da.

Keşke ona ıslak, olgun çilekler yedirip benim için ağzını açışını, tatlı tadını aldığında gözlerinin büyümesi izleyebilseydim.

Neden bu adada herkes sürekli kavga etmek zorundaydı? Bir günlüğüne bile olsa kendimizi tatlılara ve sekse kaptıramaz mıydık? Hay sikeyim.

Parke zeminde uzun, keskin kurt pençelerinin sesi duyuldu ve bir saniye sonra Balder odaya girdi, koyu renk kürkü hâlâ karla kaplıydı.

“Hangi cehennemdeydin?” diye sordum.

Dili dışarıdaydı ve nefes nefeseydi.

“Kuyruğunu mu kovalıyordun?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Ağzını kapayıp arka ayakları üzerinde oturdu, benim saçmalıklarımı hiç umursamadığı belliydi.

Vane tekrar biley taşına tükürdü ve bıçağı bileylemeye devam etti. “Taht, elbette bir güç sembolüdür ve değerlidir ama lagünün karşılık olarak ölü bir Fae’i diriltmesi tuhaf.”

“Ben de öyle düşündüm,” dedim. Darling yanıma sokulup başını omzuma yasladı. Balder gelip onun önüne yere yattı. Darling ayağını sarkıtarak parmaklarını Balder’ın kalın yelesine gömdü.

Her şey bir amaca hizmet eder.

Hepimiz kurda baktık.

“Şimdi mi konuşuyorsun?” dedim ona.

Uzun, kalın bacaklarının üzerine başını dayayıp bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Tinker Bell’i geri getirmenin amacı ne?” diye sordum ama o yine sessiz kaldı. “Piç kurusu,” diye mırıldandığımda boğazının derinliklerinden hırladı. “Ben diyeceğimi dedim.”

Darling elimi tuttu ve dikkatimi kurttan uzaklaştırdı. Bana kirpiklerini kırpıştırarak baktı. “Yiyecek bir şey kaldı mı?”

Uzanıp başparmağımla dudaklarını araladım. “Belki.”

“Gitmeden önce bana biraz ısıtabilir misin?”

Ona doğru eğilip dolgun dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Karşılığında bana ne vereceksin?”

Bacağını üzerime atıp kucağıma oturdu. Ellerimi beline koyup onu aletime doğru yönlendirdim. Sikim çoktan harekete geçmiş, amcığının sıcaklığı altında zonkluyordu.

Darling öne eğilip ağzını kulağıma götürdü. “Daha sonra beni bağlamana izin vereceğim.”

“Affedersin. ‘İzin’ mi vereceksin?” Başımı iki yana salladım. “Eğer seni bağlamak istersem, Darling, bağlarım ve sen de uslu bir kız gibi bunu kabul edersin.”

Darling gülümseyerek kasıklarına sürtündü ve kendimi kontrol edemediğim ağır bir nefes verdim.

“Tamam. Bunu bir söz olarak alıyorum.” Elim boğazına dolayıp onu tekrar kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına

bastırdım. Tadı muhteşemdi. Dili benimkine dokunmak için dışarı çıktığında sikim ânında sertleşti. Darling inleyip öne doğru eğildi, böylece amcığının baskısını artırıp beni daha da deli etti.

“Hey.” Vane parmaklarını şıklattı.

Darling’in ıslak saçlarının arasından ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Ne var?”

“Ona bir şeyler yedir. Açlıktan ölüyor.”

Dikkatimi Darling’in karnına çevirdim ve aramızda yüksek sesle guruldadığını duydum. Sikeyim. En az beş dakika daha duymamış gibi yapabilirdim. Kendimi onun içine gömmek için yeterli bir süre olurdu bu.

Onu üstümden kaldırıp kenara oturttum. Darling eğlencesini bozduğu için Vane’e kızgın bir bakış atsa da Vane onu görmezden geldi. Bunun yerine Kase dönüp, “Cherry’nin dolabından ona giyecek bir şey bul. Saraya uygun bir şey,” dedi.

“Neden bize emir veriyorsun?” diye sordum. “Ah, siktir. Doğru ya. Artık sadece bir Kayıp Çocuk değilsin.” Ona sırtıarak baktım.

“Sakın söyleme,” diye uyardı beni.

“Babiş mi desek artık?”

“Tanrım.”

Kas kahkahasını bastırdı ve ben de ortamın biraz olsun hafiflemesine sevindim. “Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum ama Vane’in kıvranmasını izlemek en sevdiğim hobim.”

“Kıvranmıyorum.”

Darling de gülünce Vane ona sert bir bakış attı. “Ne?” diye sordu Darling. “Özür dilerim. Sende gerçekten baba enerjisi var ve benim de baba sorunlarım olduğunu söyleyebiliriz. Çok büyük baba sorunları.” Gülmemek için elini ağzına kapadı.

“Devam et.” Darling’i hafifçe itti. “Kas, yeni kural. Onun yanından ayrılmayacağız. Anladın mı?”

Kas, Darling’i geniş kollarıyla sardı. “Anladım.”

“Strip poker,” diye bağırdım Darling’i merdivene doğru yönlendirirken. “Babiş Vane’in doğduğu yer işte orası. Sen kaçırdın.”

“Belli ki!” diye bağırdı Kas merdiven boşluğuna doğru.

Vane güneş kadar yakıcı bakışlarla bana baktı.

Mutfağa yöneldiğimde ayak sesleri peşimden geldi. “Kız kardeşinle olanları anlat bana.”

“Ah, anladım.” Buzdolabını açıp içine baktım. “Darling’i ikizimle baş başa bırakmak, beni yalnız yakalamak için bir hileydi. Tüm sırlarımızı paylaşıp ailemin kirli çamaşırlarını ortaya dökkeğimi mi sandın? Tamam, peki, beni ikna ettin.”

Dün akşamdan kalma tavuk ve bisküvilerin olduğu cam kabı çıkarırken Vane’in ellerini beline koymuş beni izlediğini fark ettim. Sanki kafamı bir şişe kapağı gibi çevirip koparmak istiyordu.

Bir işlevsiz aileden başka bir işlevsiz aileye geçmiştim sanırım.

“Tilly gitgide çaresiz bir hâle geliyor,” dedim ona şakalaşmayı bırakarak. “Ve kız kardeşim çaresiz hâle geldiğinde gerçekten büyük hatalar yapar.”

“Ölmüş anneni yanlışlıkla hayata döndürmek gibi.”

“Evet.”

Ellerimi ada tezgâhm üzerine koyup eğildim, düşünmeye çalışıyordum. Söyleyeceğim hiçbir şeyin Vane’i ikna edeceğini sanmıyordum. Ama bu fırsatı kaçırmak da istemedim.

Tilly’ye ne olmasını istediğimi bilmiyordum. İntikam mı istiyordum onu affetmek mi? Cevabım her gün değişiyordu. Ruh hâlime ve ayın evresine göre. Hiçbir şeyle alakası yoktu.

“Kız kardeşime ulaşabilirsem bunu düzeltebileceğimizi biliyorum.” Vane’e baktım. Öfkesi her zaman kolayca okunurdu. Siniri ve yorgunluğu da öyle. Yüzünde nadiren empati görürdüm. Ama gözlerinin etrafındaki ince çizgiler yumuşadı ve çenesi gevşedi.

“Ne yapmamız lazım?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp balkon kapısından dışarıya, düşen karlara ve gri gökyüzüne baktım. Hayatım boyunca Var Olmayan Ülke’de hiç kar yağmamıştı ama Faeler sarayda mevsimleri yaratmakta her zaman ustaydılar. Her yıl, yılın sonuna doğru bir kış kutlaması düzenlerdik ve illüzyon yeteneği olan Faeler taht odasının kubbe tavanından kar yağdırırdı.

Şimdi düşününce, bir rüya gibi geliyordu. Ama Tilly’nin parlak peri ışıklarının halesi altında dönüp durduğunu, yüzünü tavana çevirip ağzını kar tanelerini yakalamak için açarken eteğinin havalandığını hâlâ görebiliyordum. O zamanlar onun hüküm sürmesi gerekmiyordu ve hayatını kendisine aitmiş gibi yaşıyordu.

“Onunla tekrar yalnız kalmam lazım,” dedim Vane’e. “Annemizden ve sarayda kulağına fısıldayan herkesten uzakta.”

Vane başıyla onayladı. “O zaman bunu gerçekleştiririm.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

“Onu öldürebilmek için mi?”

“Hayır, yavaşak. Onu kurtarabilesin diye.”

Kapıya doğru yürüdü.

“Bekle. Dur.” Peşinden gittim. “Tilly’yi kurtarmak mı? Her köşede bizi tepelemeye çalışan ve tüm Darlinglerin beyinlerini karıştıran Fae Kraliçesi’nden bahsediyoruz, değil mi?”

Vane aniden durup dönünce neredeyse ona çarpacaktım. Vane benim kadar kaslı değildi ama benden birkaç santim uzundu, bu yüzden bana tepeden bakıyordu.

Ne dediği umurumda değildi. Onda kesinlikle baba enerjisi vardı.

“Kız kardeşini kurtar, Bash,” dedi. “Ve onunla barış. Aksi takdirde, bir gün geriye bakıp pişmanlık duyacaksın.”

Artık sadece ben ve kardeşimden bahsetmediğimiz farkındaydım. Vane, Roc ve kız kardeşlerinin kaybıyla ilgili hikâyenin tamamını hiç duymamıştım ama onun ölümünün yükünü boyunlarında bir ilmek gibi taşıdıklarını biliyordum.

Vane yine uzaklaşmaya koyuldu.

“Değiştin,” diye seslendim arkasından. Ben yumuşamıştım. O da öyle. Bu dünya nereye gidiyordu?

“Hoşuma gitti!” diye bağırdım.

“Siktir git.”

12. BÖLÜM

WINNIE

Cherry'nin eski odasına girdiğimde zihnimde bir anı canlandı. Karanlık gölgeyle burada kapana kısıldığım an. Sadece keskin bir panik hissettiğimi hatırlıyordum, sonrası hiçlikti.

Hâlâ ne düşündüğünü ya da ne olmasını umduğunu bilmiyordum.

Eminim ki beni öldürmek istemişti.

Kolumdaki tüyler diken diken oldu ve gölgeyi merkezimde hissettim.

Biz birbirimiz için yaratıldık, dedi.

Bunun olması için Cherry'nin bana ihanet etmesi gerekiyordu. Bu onu suçsuz mu yapıyordu? Belki. Belki de yapmıyordu. Ya da belki de gittiği için artık bunun bir önemi kalmamıştı.

Kas dolaba girmek için yanımdan geçti. Kapının eski menteşeleri gıcırdadı ve içeri girdi.

“Cherry'nin pek bir şeyi yoktu,” dedi karanlıktan. “Ama birkaç kez Pan'le saraya gitti ve Pan de uygun giyindiğinden emin oldu. Bu kadar kısa sürede başka çare yok.”

Cherry'nin odasında dolaşım. Her yer dağınıktı. Aceleyle ayrıldığı belliydi.

Yatağın ucunda bir kazak vardı, onu alıp kumaşını okşadım. Yıpranmıştı ama yumuşaktı. Sevilerek giyilmiş. Annemle birlikte, kirayı isteyen evsahibinden ya da annemin işyerinde ona biraz fazla yaklaşan adamdan kaçmak için aceleyle evimizden ayrılırken ülkenin dört bir yanında bıraktığım kıyafetlerimi düşünmeden edemedim.

Cherry'yle ortak bir yanımız vardı: Sahip olduğumuz tek şey eşyalarımızdı. Hiçbir zaman bir evimiz olmamıştı.

“Ah be, Cherry,” dedim.

“Ne dedin?” Kas elinde bir elbiseyle dolaptan çıktı.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim ve tahta askıdaki elbiseyi aldım. “Vay canına.”

“En iyisi bu.” Kas eteğin tamamını görebilmem için elbiseyi havaya kaldırdı.

“Muhteşem.”

Elbise canlı bir zümrüt yeşiliydi, eteği kabarıktı ve arkasında bir metre kuyruğu vardı.

“Hiç bu kadar şık bir şey giymemiştim.”

Kas elbiseyi askıdan çıkarıp benim için arkadaki düğmeleri açmaya koyuldu. “Elbiseyi giy, ben de düğmelerini ilikle-yeyim.”

Bornozumu çözüp bir kenara attım. Altında hâlâ çıplak olduğumu görünce Kas'ın bakışları keskinleşti.

Kas bir zamanlar onu yatağa atmaya çalıştığımda beni reddetmişti. Aslında hayır, yatağa girmişti ama o muhteşem vücuduna saldırmama izin vermemişti.

Koyu renkli birkaç tutam, sanki saçlarını aceleyle topladığı için birkaç teli atlamış gibi yüzüne geliyordu. Tişörtü hafifçe kaymıştı ve sert köprücük kemiği dışarı çıkmıştı. Keşke tişörtünü çıkarmış olsaydı. Tanrım, bütün gün onu seyredebilirdim. Kas'te Hollywood aksiyon kahramanlarının kasları vardı ve ben ona uygunsuz şekillerde dokunmak istiyorum.

“Bash beni bağıladıgında sen de bize katılır mısın?”

Kas başını yana eğince saçları ağzına takıldı. “Bu her zaman onun oyunu olmuştur.”

“Peki seninki ne?”

Bu soru içine dönmesine sebep oldu. Gözlerinden düşündüğünü görebiliyordum. Birkaç saniye sonra bana dönerek, “Yavaş gitmek,” dedi.

Aramızdaki küçük boşlukta gözlerimiz birbirine kilitlendi; ben hâlâ çıplaktım, Kas de hâlâ elbiseyi tutuyordu.

Artık neden Var Olmayan Ülke Ağacı'na bağılıyken beni defalarca orgazma zorladığını anlıyordum. Uzun süren zevk, tekrar tekrar. Az kalsın beni çıldırtıyordu. Şimdi düşünmek bile ıslanmama sebep oldu ve kadınlığım zonkladı.

“Bunu istiyorum,” dedim ve tüylerim diken diken oldu. “Aklim başımdan gidene kadar beni tahrik et.”

“Hak ettiğinde,” dedi ve dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Şimdi uslu bir kız ol ve elbiseyi giy, Darling.”

“İsrar ediyorsan.” Elbisenin içine girdim ve Kas kollarımı geçirebileyim diye elbiseyi kaldırdı. Elbise vücuduma oturduğunda çok büyük olduğu hemen anlaşıldı. Var Olmayan Ülke'ye geldiğimden beri kilo almıştım ama memelerim her zaman Cherry'ninkilerden küçük olacaktı.

Korsenin yüksek yakasına altın rengi kalın yaprak desenleri işlenmişti. Eteğin kenarlarında ve etekle korsenin birleştiği yerdeki narin katlarda da altın rengi işlemeler vardı.

Kas sırt boyunca uzanan düğmeleri iliklemeye başladı.

“Bunun iş görüp görmeyeceğinden emin değilim.”

“Halledelim de ayarlamaları sonra yaparız.”

Kaşlarımı çattım. “Birden terzi mi oldun?”

“Öyle sayılır.”

Ensemdeki son düğmeyi de iliklediğinde önüme geldi. Cherry'nin odasında tek bir pencere vardı ve gri gökyüzü

nedeniyle ışık o kadar loştu ki Kas'ın silüetini zar zor aydınlatıyordu.

Gözlerini kısarak beni inceledikten sonra, "Gözlerini kapa," dedi.

İşlerin gidişatını beğenerek gülümsedim.

"Bunun için vaktimiz yok," dedi gülerek, düşüncelerimi okumuş gibi.

"Tamam, peki."

Dediğini yaptım. Gölge içimde kıpırdandı.

Hava değişirken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Toprak ve ıslak yosun kokusu, belki biraz da limon otu gibi tatlı bir koku aldım. Bu koku içimde eski bir şeyi uyandırdı, hafif bir iz bırakmış, uzun zamandır unutulmuş bir anı.

Elbise belimden sıkılaştı. Şaşkın bir nefes verdim.

"Neredeyse bitti," dedi Kas. "Gözlerini kapalı tut."

Islak saçlarımın ağırlığı kayboldu ama Kas'ın hâlâ önümde olduğunu hissedebiliyordum; bana dokunmuyordu, keşke dokunsaydı.

"Tamam, açabilirsin," dedi Kas.

Gözlerimi açıp ona baktığımda sırtıyordu.

Bakışlarımı elbiseye indirdiğimde korse memelerime tam oturmuştu, sanki benim için özel dikilmiş gibiydi.

Kas beni bileğimden tutup Cherry'nin şifoniyesine ve üzerinde asılı olan aynaya doğru çekti.

Yansımamı gördüğümde şaşkınlıkla küfrettim. Kas güldü.

"Sen ne yaptın?"

Saçlarım kuruyup yüzümden geriye taranmış ve başımın arkasında karmaşık bir topuz hâline getirilmişti. Çene hizamda birkaç ince saç teli sarkıyordu.

Daha yakından baktığımda yüzümde makyaj da olduğunu fark ettim.

"Bu bir illüzyon ve söyleyeyim ki çok da iyi bir illüzyon."

“Sen bir sanatçısın.” Yanaklarım pembe, dudaklarım ise açık pembeydi. Gözkapaklarımda ışıltılı far ve kirpiklerimde koyu renk maskara vardı.

“Gördün mü?” dedi ve bir beyefendi gibi elimi tutup dönmemi işaret etti. “Çok iyi iş görecektir.”

Yarım saat sonra mutfakta ada tezgâhında oturmuş, midemi yemekle dolduruyordum. Bash benim için kalan tavuğu ve bisküvileri ısıtmıştı, hayatımda bolca tavuk ve bisküvi yemiş olma-
ma rağmen bunlar şimdiye kadar yediğim en iyileriydi.

Bisküvi kıyır kıyır ve nar gibi kızarmış üstüne sürdüğü tereyağına katılmış yeşil ot parçacıklarıyla zengin bir tat sunuyordu. Tavuk ise sulu ve lezzetliydi, garnitür sebzelerse nedense dünyanın en iyi garnitürleriydi. Anlamıyordum. Bezelyeyi hiç sevmezdim ama Bash pişirdiğinde şeker niyetine yiyebiliyordum.

Karşı tezgâha yaslanıp bir kolunu karnına dolamıştı ve diğer elinde bir fincan kahveyle yemek yememi izliyordu.

Gülümsedi.

Kaşığı tam ağızıma götürecektken durdum. “Ne? Neden bana bakıyorsun?”

“Hiç.” Gülümsemesi genişledi. “Sadece yemeğimi yemeni izlemeyi seviyorum. Beni mutlu ediyor.”

“Mutlu mu yoksa dayanılmaz derecede gururlu mu?”

“Ha.” Kahvesinden bir yudum alırken buhar yüzünü kapladı. “İkisi de.”

Vane’in arkamdan geldiğini hissettim. “Neden giyinmedin?”

“Meşgulüm,” dedi Bash.

“Ben olsam onun gömlek giymesine izin vermezdim,” dedim Vane’e.

Vane ceketinin manşetini düzelterek mutfak adasının etrafından dolaşırken homurdandı.

“Vay canına.” Çiğnemeyi bıraktım. “İsa aşkına.”

Vane bana baktı. “Boğulmadan önce yemeğini yut.”

Yuttuktan sonra, “Kayıp Çocuk aletiyle boğulmam sorun değil ama tavuk ve bisküviyle boğulmam sorun, öyle mi?”

Bash fincanına doğru güldüğünde kahvesi kenarlardan dö-küldü.

Vane bana cevap vermedi çünkü onu kızdırmaya çalıştığımı biliyordu ve haklıydı.

“O ceket sana çok yakışmış,” dedim.

Ceketin içinde daha rahat hissetmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını döndürdü. “Ben nefret ettim.”

Ceket siyahtı, sert yakası Vane’in keskin çene hattını hoş bir karanlıkla çevreliyordu. Görünür bir dikiş ya da işlemesi yoktu. Vane için siyah sadece siyahtı. Süslemeye gerek yoktu.

“Kıpırdanmayı kes,” dedim ona.

Bana homurdandı. Bash yine gülmekten kendini alamadı.

“Giyin,” diye emretti Vane ona. “Yakında çıkıyoruz. Darling, yeterince yemek yedin mi?”

“Evet ve Kas de beni giydirdi.” Tabureden kayarak indim ve eteğimi düzelttim. Vane ceketiyile uğraşmayı bıraktı.

Paylaştığımız gölge aramızda nabız gibi atıyordu. Hayranlık. Heyecan. Sevinç.

Vane’le gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bunlar onun kendine sık sık hissetme izni verdiği duygular değildi ve hissettiğinde bile kimseye belli etmezdi.

Ama şu anda benden saklayamıyordu.

Güzel bir elbise içindeki hâlim onu etkilemişti.

Geniş bir gülümsemeyle eteğimin birkaç pilesini tutup Kaş’e yaptığım gibi dönmek için hazırlandım.

“Çok güzelsin, Win,” dedi, sesi artık daha yumuşaktı ve yüzünün sert kenarları yumuşamıştı.

“Teşekkür ederim.”

İkizlerin kendi güzel kıyafetlerini kuşanmak için odadan çıktıklarını fark etmem bir dakika sürdü.

“Pan’i gördün mü?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Endişelenmeli miyiz?”

Ada tezgâhın etrafından dolaşp kil fincanlardan birine kahve doldurdu. “Henüz değil.”

Eteğimi düzelterip yanında durmak için eviyeye gittim. Pencereden Var Olmayan Ülke topraklarında tutmaya başlayan karı izliyordu.

“O iyi olacak,” dedim Van’e ama Karanlık Olan kadar kendimi de ikna etmeye çalıştığımı hissediyordum.

“Biliyorum,” dedi bakışlarını ufuktan ayırmadan.

Orada birlikte durup mor gökyüzünü ve karlı adayı izlerken çok uzun zaman geçmemiş gibi hissediyordum ama göz açıp kapayıncaya kadar Kas’le Bash geri dönmüştü ve havada periçanlarının sesi yankılanıyordu.

Onlara dönüp alçak sesli bir ıslık çaldım.

“Vay be. Herkes parıldıyor.”

İkizler ada tezgâhın ucunda yan yana duruyordu. Kas’ın saçları açıktı ve geniş omuzlarının kıvrımlarından dökülürken kapkara parlıyorlardı. Bash’in saçları geriye taranmıştı ama tam derli toplu değildi, birkaç tutam bir isyan girişimiyle alnından sarkmıştı.

Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı.

İkisi de Vane’inkine çok benzeyen siyah takım ceketler giymişti ama yakaları aşağı katlanmıştı ve geniş bir klapası vardı. Beyaz düğmeli gömlekleri siyahı biraz kırıyordu.

“Bu gece renkli giyinen tek kişi ben miyim?” diyerek şaka yaptım.

“Hayır, tek sen değilsin.”

Hepimiz hemen Peter Pan'e dönerek açık kapının önünü tamamen kapadık.

Göğsümde bir şeyler kırıldı çünkü onu gördüğümde nefes alamamaya başladım.

İnanılmaz görünüyordu. Çok seksi. Eğer benim dünyamda karşılaşılsaydık, ayaklarına kapanıp salya akıtacağım türden bir adamdı.

Geniş omuzlarına tam oturan ceket benim elbisemle aynı zümrüt yeşiliydi. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa büyük bir tesadüf müydü emin değildim ama burada açıkça işleyen kozmik güçleri görmezden gelmeyecektim.

Benim elbisemin üzerinde altın rengi, kalın yaprak desenleri nakşedilmişken, Pan'in ceketinin omuzlarına katmanlı apoletleri andıran gerçek yapraklar dikilmişti. Ceketin yakasında da yapraklar vardı, yani boynu sivri kenarlı yapraklarla çevriliydi.

Koyu sarı saçları geriye taranmış, tek bir tel bile yerinden oynamamıştı.

Bakışlarım sonunda yüzünü bulduğunda parlak mavi gözleri beni inceliyordu. Okunması imkânsızdı, aramızda bir mesafe vardı ve bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. Daha yeni bir pislik gibi davranmış, açıkça öfkesini benden çıkarmıştı. Vane'in dediği gibi Pan'e biraz müsamaha göstermek istiyordum ama onun kum torbası da olmayacaktım.

Özellikle de Pan'e deli gibi âşık olduğu için atamı öldüren kadının bizi beklediği düşman topraklarına girmek üzereyken.

Onun da ölmüş olması gerektiği de cabasıydı.

“Harika görünüyorsun, Darling,” dedi ifadesiz, tüm duygulardan arınmış bir sesle. Az önce kırılmanın eşiğindeki Pan yoktu artık.

“Sen de.”

Çenesini sıktağında ve göğsüme kelebekler doluştu.

“Gitmeliyiz,” dedi bize. “Ama önce, hepiniz uslu duracağınıza ve birbirinizden ayrılmayacağınıza söz verin. Kimse tek başına bir yere gitmesin.” İkizlere döndü. “Siz de dahil, prensler. Orası eskiden eviniz olsa bile.”

Bash ve Kas başlarını sallayarak onayladı. “Dikkatli olacağız.”

“O zaman gidelim,” dedi Pan ve kapıya doğru yürüdü.

13. BÖLÜM

WINNIE

Elbisemin uzun eteğine takılmamaya o kadar odaklanmıştım ki, bir bakmışım Fae topraklarına giriyorduk. Pan kural-ları bir kez daha hatırlatarak bizi birbirimizden ayrılmamamız konusunda uyardı ve sonra yol bizi tamamen yeni bir diyara götürdü.

Havada kar taneleri uçuşuyordu ama burada ağaç evdeki kadar yoğun yağmıyordu, bu yüzden geniş çayırları ve bütün ihtişamıyla Fae sarayını seyredebildim.

Ve vay canına, muhteşemdi!

Sanki... *masallardan çıkmış gibiydi.*

Engabeli arazide birkaç bina uzanıyordu ve aralarında en büyükleri olan ana saray, bir tacın en büyük dişi gibi merkezde duruyordu.

Saray, güneş ışığında parıldayıp ışıldadığını hayal ettiğim beyaz taştan yapılmıştı. Gökyüzüne doğru uzanan birkaç kule, annemle okyanus kenarında yaşarken sahilde bulduğum deniz kabuklarını anımsatıyordu.

“Tablo gibi.” Nefesim havada bir buhar bulutu hâlinde çıktı.

Bash yürüyüşe çıkar çıkmaz titremeye başladığımda bana verdiği ceketini omuzlarımda düzeltti. “Çok güzel, değil mi?”

Kas yanıma geldi ve hep birlikte manzarayı seyrettik. “Ama komik olan ne, biliyor musun?”

Ona, keskin çenesine, geniş omuzlarına dökülen siyah saçlarının parıltısına baktım. “Ne?”

“Saray hiç evim gibi gelmedi.”

“Neresi evin gibiydi?”

Başımın üstünden ikizine baktığında Bash, “Bahçenin uzak tarafındaki Nani’mizin kulübesi,” dedi.

Kas başıyla onayladı. “Acaba ne durumdadır?”

“Yıkmamış olsalar iyi. Nani öldükten sonra annem yıkmak istedi ama babam izin vermedi.”

Kas çenesi sıkıp gözleri kıstı.

“Hadi.” Pan önden ilerliyordu, Vane de hemen arkasındaydı. “Şimdi hüznülenmenin sırası değil.”

Kas iç çekince elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. “Onu dinleme. Bugün huysuz.” dedim. Elini sıktım. “Acı verse de nostaljiye her zaman yer vardır.”

Kas eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni hak etmiyoruz, Darling.”

Garip bir şekilde boş bakışlı muhafızlar kapıları geri çekti ve hiçbir dirençle karşılaşmadan içeri girdik. Bizi sarayın iç kısmına çıkaran parke taşlı yolu takip ederek devasa ana girişe ulaştık. Kapı açılınca kar ve rüzgârdan korunmak için hemen içeri girdik.

Bash’in ceketini silkeleyip ona geri verdim, omuzları eriyen kardan ıslanmıştı.

Bizi, “Hoş geldiniz!” diyerek bir Fae karşıladı. Kollarını iki yana açmıştı ve kanatları arkasında parıldıyordu. Teni küllü bir yeşil, saçlarıysa parlak bir kırmızıydı.

Var Olmayan Ülke’de bu kadar uzun zaman geçirip bu kadar masalsı birine rastlamamış olmama inanamıyordum. Sanırım

ağaç evde biraz izole kalmıştım. Pan'le birlikte kasabaya gittiğimiz tek sefer de kan gölüyle sonuçlanmıştı.

Garip olan şeydu ki ben sürekli taşınmaya, hiçbir yerde uzun süre kalamamaya alıştım. Annemle geçici bir yuva bulduğumuzda bile mümkün olan en kısa sürede evden çıkmak için bir bahane yarattım, mesela yerel kütüphanede takılmak gibi. Evdeki depresyon ve çılgınlıktan kaçmak için her şeyi yapardım.

Sanırım sevdiğim, mutlu ve güvende olduğum bir yerde taşınmaya ihtiyaç duymamama şaşırmamalıyım.

Ama bu Fae tanışabileceğim kişilere bir örnek oluşturuyorsa Var Olmayan Ülke'yi ve en nihayetinde Yedi Ada'yı daha fazla görmek isterdim.

Kadın, Peter Pan'ın elini tuttu ve saygıyla eğilerek selam verdi. "Kutlamamıza katıldığınız için çok mutluyum, Var Olmayan Kral." Dikleşip geri adım atarken, "Kendimi tanıtayım. Ben Callio, Kraliçe'nin meclis üyelerinden biri ve güvenilir danışmanıyım. Sizi saraya buyur etmek için beni gönderdi," dedi.

Burada çok fazla kişi vardı ve her şeyi birden algılamaya çalışıyordum. Baş döndürücü bir deneyimdi. Işıltılı elbiseler ve yapraklarla kaplı pantolon takımları giymiş Faeler, altın işlemeli tunikler giymiş erkekler, kanatları ve boynuzları olan, gözleri merakla açılmış çocuklar.

Var Olmayan Ülke'nin gerçekliği ve yeni hayatım kendini daha net bir şekilde gösterdiğinde kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu ne ilk ne de son olacaktı.

Bir masalda yaşıyordum ve bu sadece başlangıçtı.

Keşke *bu* her ne ise bir an önce atlatabilseydik ve Tinker Bell de hayatımızdan geldiği hızla uçup gidebilseydi.

"Ana Kraliçe'nin dönüşünü kutlamak üzere bize katıldığınız için çok heyecanlıyız," dedi Fae.

Kas alayla homurdandı. "Ölmüş bir Fae'in dirilmesini garip bulmuyor musunuz?"

Callio ellerini önünde birleştirdi. “Sürgün edilmiş bir prensin geri kabul edilmesinden daha garip değil.”

Kas sinirlendi. Bir adım atarak kendimi aralarına girdim. İçimdeki gölge kıpırdanmaya başladı ve gözlerimin karardığını hissettim.

Callio şaşkınlıkla aldığı keskin nefesi saklamaya çalışsa da duymuştum. Gölge de öyle.

“Ona bir daha hakaret edersen, gözlerinden kan fışkırana kadar boğazını sıkarım.” Sesim gölgeyle birlikte boş ve yankılı bir tınıya bürünmüştü. Gölge gövde gösterisi yapmaktan memnundu.

Bash güldü ve ellerini omuzlarıma koyarak beni arkasına çekti. “Biraz koruyucudur da, Calli-adın-her-neyse. Onu affet.”

Callio kaşlarını çattı ama başını yukarı aşağı sallayıp, “Şiddet istemiyoruz,” dedi.

Şimdi de gülme sırası Vane'deydi.

“Tabii ki,” diye cevapladı Bash. “Sadece ölen annemizin dönüşünü kutlamak için buradayız.”

Parlak kanatları ve kulaklarında mücevherler olan bir grup kız salondan yavaşça geçti. Fısıldaşp kıkırdadılar ve kızarmış yüzlerle kirpiklerini kırptıştırarak uzun uzun benim oğlanlarıma baktılar.

Kan basıncım yükseldi.

Dişlerimi gıcırdatma sesim kulaklarımda çınladı.

Vane aniden yanımda belirdi. “Sakin ol, Win.”

Vahşi doğada asker olmak, her köşede bir tehlikenin pusuya yatmış olabileceğini bilmek böyle bir şey miydi? Yani, tehlike Fae kızlarıydı ve kaybetme riskimin olduğu şey de oğlanlarımdı.

Ama onlara güveniyordum. Gerçekten. Sadece... gölge güveni umursamıyordu. Tek umursadığı, bizim olanı korumak.

Gölge ve ben aynı kahrolasınca taraftaydık.

“Nefes al,” dedi Vane.

“Nefes alıyorum zaten.”

“Beni takip eder misiniz?” dedi Callio ve gösterişli bir hareketle döndüğünde elbisesi bacaklarının etrafında uçtu.

Yine de derin bir nefes aldım çünkü ciğerlerimi havayla doldurmak ateş püskürmekten daha iyiydi.

“Sanırım duyularım aşırı hassaslaştı,” diye fısıldadım.

Vane önüme geçti. “Gölgenin seni ele geçirdiğini hissettiğinde...”

“Ele geçirmiyor.”

Vane benimle göz göze gelecek kadar eğildi. “Gölgenin seninle savaştığını hissettiğinde bana bak.”

Gözlerine baktım; siyah gözüne ve menekşe rengi gözüne. Beni inceliyordu, endişesi artıkça gözlerinin etrafında ince çizgiler belirdi.

“Ben iyiyim,” dedim ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Partileri severdim ve burası da kesinlikle bir parti ortamıydı ama daha önce hiç herkesin bir parçasını istediği dört yakışıklı, güçlü erkeğin kalbini elinde tuttuğum bir partiye katılmamıştım.

Derimin altında dolaşan karanlık bir gölgeyle de öyle.

“Gözlerin bende olsun,” diye tekrarladı Vane.

Sözleri beni sarstı. Kızların koşarak kaçışmasını izlemek için ondan yine uzaklaştığımı fark etmemiştim bile.

“Tamam,” dedim.

“Tamam mı?”

“Evet.”

“O iyi mi?” Pan, ikizlerle aramızda bizi bekliyordu. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, çok mesafeliydi.

Bana hâlâ beni sevdiğini söylemesini istiyordum. Her şeyin yolunda olduğunu, onu başka bir kızın kucağında bulmaktan endişelenmemem gerektiğini söylemesini istiyordum.

Bana bunları vermesi için ona bağırmak istiyordum ama dilimi ısırđım.

“Ben iyiyim.” Sanki bu, söylediklerimi kanıtlayacakmış gibi omuzlarımı silktim. “Hadi, şunu halledelim.”

14. BÖLÜM

PETER PAN

Bu gece sinirlerimi yatıştırmak için dünyadaki tüm viski ve burbonları içsem yetmezdi.

Peri şarabı işe yarardı ama bir yabancı ve düşman olarak bulunduğum peri kutlamasında sarhoş olmak aptalca, amatörce bir hareket olurdu.

Callio bizi kutlamanın çoktan başladığı taht salonuna götürdü. Bir hizmetçi elinde tepsiyle yanımdan geçerken dolu kadehlerden birini kapıp bir dikişte içtim.

Gerçekten aptalca.

Peri şarabı yıldızları içmek gibiydi. Yumuşak ve tatlıydı, yanaklarınızda keskin bir tat bırakırdı.

Mideme inince iç organlarım ılık saçı, sonra ısındı ve endişemin bir kısmı kayboldu.

Tahtın bulunduğu platformda eksiksiz bir orkestra vardı. Trompetler ve lir çalıyorlardı. Hepsi de kanatsız Faelderdi.

Kalabalık bizi yuttu. Faeler her zaman abartılı giysileriyle dikkat çekerdi ve bu akşam da durum farklı değildi. Altın ip-liklerle işlenmiş tunikler. Zümrüt, safir ve elmaslarla süslenmiş elbiseler. Bazı taşlar şeker gibi pürüzsüzdü, diğerleri ise giyen kişi dans ederken ışığı kesiyordu.

Tinker Bell'i bulmak için odayı taradım ve aniden onu gördüğümde içim burkuldu.

“Bebeklerim!” dedi ve kollarını oğullarına açarak öne doğru ilerledi.

Bash ve Kas yan yana donup kaldı ama bütün taht salonu şimdi onları izliyordu. Tinker Bell’in kendilerini kucaklamasına izin verdiler.

“Benden daha kısa olduğunuz zamanları hatırlıyorum,” dedi ve gözlerini sildi ama hepsi numaraydı. Tinker Bell aynı anda tek bir duygu hissedebilirdi ve o da genellikle nefret olurdu. “Ama durun...” Geriye doğru bir adım attı ve ikizleri baştan aşağı süzdü. “Böyle olmaz. Brownie!” Dönüp ellerini çırpı. “Brownie! Brownieler nerede? Tilly, brownieler nerede?!”

Brownieler ölmüştü. Çünkü onları ben öldürmüştüm.

Fae Kraliçesi yaklaşırken kalabalık onun için yol açtı. “Sana söyledim ya, anne,” dedi Tilly, “bu ara brownie sıkıntısı çekiyoruz.”

Tilly bana mânâlı bir bakış attı.

“Öyleyse, canım, kardeşlerini giyinme odasına götür. Onlar için kraliyet kıyafetlerini hazırlattım.” Tink bana bakarken yanakları ışıyla altın rengi parlıyordu. “Oğullarım için kıyafetin olmadığını varsaydım. Gücenme.”

Tam da gücenmemi istiyordu.

“Beni takip edin.” Kraliçe kapıya doğru döndü.

İkizler bana baktı. Benden izin almaya alışıklardı ama burada da aynı kuralın geçerli olup olmadığını bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Sanki yer altımda kayıyor, manzara gözlerimin önünde değişiyordu.

“Gözlerinizi açık tutun,” dedim onlara ve bir baş onayıyla gittiler.

Parti kaldığı yerden devam etti. Orkestra hızlı tempolu bir peri melodisine geçti ve dans pistindekiler de bu tempoya uyum sağladı, terlikli ayakları taş zeminde fısıltılar çıkarıyordu.

Tink yanıma geldi ve koluma girdi. “Benimle yürü, Peter Pan.”

Gözümün ucuyla Darling’in bana doğru atıldığını gördüm ama Vane onu durdurdu. Onun yanında olduğu için mutluydum. Vane benim yanımda olduğu için mutluydum.

Tink bizi kalabalığın arasından geçip bara doğru sürüklerken kalbim göğsümde düzenli bir ritimle atıyordu. Parmaklarını şıklattı ve tezgâhın arkasındaki Fae bir içki hazırlamaya koyuldu, sonra parlak pembe karışımı meşe palamudu şeklindeki bardaklara döktü. Son olarak da süs olarak bir pixie böceği eklendi, bardakların kenarında turuncu turuncu parlayarak vızıldıyordu.

Peri şarabından biraz sarhoş olduğum için içkiye dokunmadım.

Tink içkisini eline aldı ve yudumladığı sırada pixie böceği burnunun etrafında çırpınırken beni bardağın kenarından izledi.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

“Lagünün kıyısında oturup ondan sırlarını söylemesini istediğimizi hatırlıyor musun?” Kanatları geriye katlandı, neredeyse birbirlerine değiyordu ve kalçasını bara dayadı. “Ona defalarca sorduğun sırrı hatırlıyor musun?”

Yutkundum. “Ona birçok şey sordum, Tink.”

Ama onun neyi kastettiğini biliyordum. Geçmişten unutamadığım tek şey, eskiden bana işkence eden özlem ve doldurmanın imkânsız olduğu boşluk.

“Lagünün Ruhları,” dedi Tink eski hâlimi taklit ederek, “benim bir annem var mı?” Sonra kahkahalarla güldü ve içkisinden bir yudum daha içti. Tırnakları benim ceketimle aynı renkte boyanmıştı. Elbisesi de aynı renkteydi. Küçükken, iskelet yapraklarından kıyafetler yapar, Var Olmayan Ülke’nin ıssız bir ada olduğunu ve bizim de orada mahsur kalmış çocuklar olduğumuzu hayal ederdik.

Tink'in annesi ölmüştü ve benim annemin olabileceği yerde koca bir delik vardı. Bize ada bakardı.

Bir anneye özlem duymak istememiştim, bu yüzden de annem olsun hiç istememişim gibi davranmış ve Var Olmayan Ülke'nin vahşi doğasına balıklama dalmıştım; maceraya ve özgürlüğe açtım. Daha sonra da güce.

"Asla büyümek istemiyorum," demiştim Tink'e.

"Ben de," demişti.

"Sonsuza kadar genç kalalım."

O zaman da gülmüştü, rüzgâr çanları kadar tiz bir kahkaha atmıştı.

"Tamam, Peter," demişti.

Duygular beni hazırlıksız yakaladı ve Tink bardağının kenarından bana kaşlarını çattı.

Gözlerim doldu, bu yüzden gözlerimi kırpıştırıp başka yere baktım.

"Sorunun cevabını öğrendim," dedi ve bana iyice yaklaşip sesini alçalttı. "Onca yıl lagünün dibinde yatıp ruhların konuşmalarını dinlerken onların cevabını duydum."

Bilmek istemiyordum.

Ama yine de duymayı bundan daha çok istediğim bir cevap yoktu.

Grubun lir çalan üyesi koltuğunda resmen dans ediyor, vücudu müziğin ritmine ayak uydurarak hareket ediyordu. Toplanan Fae ve insan kalabalığı havayı kahkahalar ve şenlikle doldururken kalbimin patlama noktasına gelene kadar sıkıştığını hissediyordum.

"Ruhlar bana ne dedi, biliyor musun?"

"Hayır, Tink, bilmiyorum."

Dönen pixie böceğini yakalayıp ağzına attı. Kanatlarının Tink'in azıdişlerinin arasında kırılmasının sesini duydum.

Sadece bir böcekti ama yine de dehşete düşmüştüm. Tanıdığım Tinker Bell takıntılı, manyak ve bazen acımasız olabilirdi ama hiç pixie böceği yemezdi.

Biraz daha dik durdum.

Tink'in dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

“Peter Pan'ın bir zamanlar annesi vardı,” dedi, “ve annesi onu lagüne terk etti çünkü o, ailesine uymayan terbiyesiz bir çocuktur. Annesi, eğer kalmasına müsaade ederse onun sürekli almaya devam edeceğinden endişeleniyordu...”

Daha da yaklaştı.

“Alır da alır... ta ki hiçbir şey kalmayana kadar.”

Kalbim durdu.

Kulaklarım cınladı.

“Ve bir bebeğin onu terk eden bir annesi varsa,” diye devam etti Tink, “o bebek kesinlikle...”

Bir efsane. Bir tanrı. Özel biri.

Söylemesine gerek yoktu. Ne demek istediğini anlamıştım.

Tink bana kaşlarını çatarak baktı. “Bunu sana ben söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm.” İçkisini bitirip bardağını masaya koydu. “Daha sonra konuşuruz. Konuşacak çok şeyimiz var. Partinin tadını çıkar, Peter Pan!”

Parlayan kanatları karardı ve kalabalık onu yuttu.

15. BÖLÜM

WINNIE

“Merhaba küçük kardeşim,” dedi bir ses ve dikkatimi Peter Pan’le Tink’ten uzaklaştırdı.

“Tanrım,” dedi Vane. “Hâlâ burada ne işin var?”

“Entrika çeviriyorum,” dedi adam yıkıcı derecede parlak bir gülümsemeyle.

Yeni gelen kişiyi gördüğümde ağzım açık kaldı. Vane’den sadece birkaç santim daha uzundu ama vücut yapıları ve çarpıcı yüz hatları aynıydı.

Vane’in bir gözü siyah, diğeri menekşe rengiyken, bu adamın gözleri doğal olmayan bir yeşildi ve bana baktığında bütün vücudum titredi.

Timsah.

“Darling’in üşümüş,” dedi Roc. “Ona ceketimi vereyim.”

“Cekete ihtiyacım yok.”

“Senin ceketine ihtiyacı yok,” dedi Vane.

“Peki bakalım.” Roc sigarayı dudaklarının arasına koyup ucunu yaktı. Bunun yasak olup olmadığını görmek için etrafa bir göz gezdirdim ama kimse onu durdurmadı. Belki de adalarda yaşayanların yarısı ölümsüz olduğundan kimse sigara içmeyi umursamıyordu.

“Görünüşe göre Var Olmayan Kral’ın kötü bir gece geçiriyor.” Roc sigarasının yanan ucuyla barı işaret etti.

Vane'in gözleri kısıldı.

Pan, Tinker Bell onunla konuşurken normalden daha solgun görünüyordu.

“Onu almaya gidelim mi?” diye sordum Vane'e.

Roc sigarasından bir nefes aldı ve dumanını üfledi. “Tık tak, küçük kardeşim.”

“Kapa çeneni, göt herif.”

İçimde rahatsız edici bir his vardı. Yine o korku. Ama şimdi bunun bana mı yoksa Pan'e mi ait olduğundan emin değildim.

Vane'in sakladığı duygularla Pan'in vahşi duyguları arasındaki farkı ayırt etmekte zorlanıyordum. Tıpkı kayan yıldızlar gibi bir an var, bir an yoklardı.

“Onunla kal,” dedi Vane abisine. “Ve onu Lainey'miş gibi koru.”

“Ben bebek bakıcısı değilim.”

“Söz ver, Roc.”

“Tamam.” Roc yanan sigarayı taş zemine atıp botuyla ezdi. “Söz.”

“Onunla kal,” dedi Vane bana aciliyet dolu bir sesle. “O götün teki ama bir şeyler ters giderse seni koruyabilir.”

“Ne ters gidebilir ki?” diye sordum alaycı bir tavırla ama o çoktan kalabalığın arasına karışmıştı bile.

Onu takip etmek istedim ama şu anda bizi bir arada tutan tek kişinin o olduğunu biliyordum ve uğraşması gereken kişiler listesine kendimi de eklemek istemiyordum.

“Benimle dans et.”

Roc'a dönüp baktığımda elini uzattığını gördüm.

“Bu elbiseyle mi?” Uzun eteği yukarı çektim. “Hayatta olmaz.”

Roc eğilip bir bıçak çıkardı ve uzun eteği kesti.

“Ne halt ediyorsun?” diye sordum kumaş tek bir hareketiyle yırtılırken. “Elbisemi mahvettin.”

“Öyle mi yaptım?” Dikleşti, fazla kumaşı çöp gibi bir kenara attı ve elini tekrar bana uzattı. Yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu ama bakışları beni inceliyordu. “Bir tavsiye, Darling. Koşamayacağın ve dans edemeyeceğin bir elbiseyle düşman topraklarına girme.”

Yine gülümsediğinde parlak beyaz dişleri göründü, köpek-dişleri vampirlerinki gibi keskindi. Tanrım, adam yıkıcı derecede yakışıklıydı. Wendy’nin ona âşık olmasına şaşmamalıydı. Görünüşe göre biz Darlinglerin, ahlaki açıdan yanardöner, kaya gibi karın kasları ve şeytani yakışıklılıkları olan pisliklere karşı bir zaafı vardı.

“Dans etmeyi pek bilmiyorum.”

Orkestra neşeli temposu olan bir melodi çalıyor, dansçılar birbirlerine sarılmış hâlde odanın etrafında dönüyordu; sanki hepimiz bir tarihi romansın içindeydik.

“Ben ikimize de yetecek kadar dans edebilirim. Sana göstereyim.” Bana yaklaşıp kolunu belime doladı ve beni kendisine çekti. Yoğun tütün kokuyordu, bunun yanı sıra ezilmiş kadife ve altın kaplı günah gibi başka bir koku da vardı.

Elimi tuttu. “Sadece adımlarımı takip et, gerisini ben hallederim.”

Bizi döndürerek dans edenlerin arasına götürdü. Hemen ardından oda parlak ışık ve renklerden oluşan bir kaleydoskop gibi dönmeye başladı.

İşte şimdi gülüyordum.

Hareket etmek iyi gelmişti.

Roc bizi tekrar döndürdü. Ayaklarımın onunkilere takılmamasına dikkat ederek kendimi onun hareketinin ivmesine bıraktım.

Tüm dansçılar önceden belirlenmiş bir koreografiyle hareket ediyordu. Çiftler dönerek partnerlerine sokuluyordu. Sonra dışarı açılıyordu. Müzik yükselip odayı kapladı. Parlak, sıcak bir

neşe göğsümü doldurdu ve sonunda kendimi bıraktım. Roc'un bizi taşımasına, müziğin beni coşturmasına izin verdim.

Onlarca insanın ortak bir sevinç ânında birbirine bağlandığı kolektif eylemlerde, bu dünyaya ait değilmiş gibi hissettiren bir şeyler vardı.

Gözlerim doldu. Çünkü bu iyi, masum bir histi ve bir şeyin zevkini olduğu hâliyle çıkarmayı unutmuştum.

Hepimiz adayı kurtarmakla meşguldük ve neşeye yer yoktu.

Müzik durdu ve kalabalık da onunla birlikte durup müzisyenleri alkışlamaya başladı.

Roc da takdirini gösterirken benimle omuz omuza duruyordu, parmaklarındaki birkaç yüzük ışığın altında parladı. "O kadar kötü müydü?" diye bağırdı kalabalığın gürültüsünün üstünden.

"Sanırım değil."

"O zaman bir kere daha dans edelim."

"Ne, gerçekten mi?"

"Gidecek daha iyi bir yerin mi var, Darling?"

Bu sefer grup daha yavaş bir melodi seçti ve dansçılar hareketlerini değiştirdi. Herkesin her şarkının koreografisini bildiği açıktı ve görünüşe göre Roc da biliyordu.

Saniyeler içinde kalabalıkla birlikte bir çarkın parçaları gibi hareket ederek odanın etrafında dönmeye başladık.

Daha yavaş tempoda dans ettiğimiz için konuşmak için daha fazla fırsatımız vardı ve ben bu fırsatı hayatta kaçırmazdım. Vane ve Var Olmayan Ülke'den önceki hayatı hakkında bilmek istediğim çok şey vardı.

"Bana kız kardeşinden bahset," dedim.

Roc bocalayınca botuna basıverdim.

"Pardon."

"Bir Timsah'ı asla şaşırtma," diye uyardı ama yüzünde bir gülümseme vardı.

“Amacım o...”

Bizi iki çiftin arasından döndürdü. “Önemli değil. Sana çok benziyordu. Cesur, atılgan ve sinir bozucu derecede meraklıydı. Karanlık Ülke Üniversitesi’nde büyü tarihi okumak istiyordu. Muhtemelen kabul edilirdi. Dürüst olmak gerekirse, biz nepo bebeklerdik.”

“Ne?”

“Nepotizm? İktidardakilerin kendi kanından olanlara avantaj ve ayrıcalıklar sağlaması.”

“Ah. Anladım.”

Yani Vane’in ailesi soylu falan mıydı? Aristokrat mıydılar?

“Soyluyuz,” diye bilgilendirdi beni Roc sanki yüzümden sorumu okuyabilmiş gibi.

Bizi döndürdüğünde kendimi onun hareketlerine kaptırdım.

“Ailemiz, Kemik Cemiyeti olarak bilinen bir topluluğun kurucusu. Zamanın koruyucuları. Zamanın mucitleri. Bizim ne olduğumuz düşünülürse bu gerekliydi. Ama canavarlardan da öte, bizler seçkindik.” Güldü, sesi göğsünde derin bir gümbürtüyle yankılandı. “Vane’le ben malikânelerde ve kalelerde büyüdük, her isteğimiz yerine getirilirdi.”

Vane’in benim dünyamda çok iyi tanıdığım o zengin, şımarık piçlerden biri olduğunu hayal edemiyordum. Her şeyin kendilerine ait olduğuna inanan ve olmayanı da zorla alan türden bir adam.

“Babamız acımasız ve açgözlüydü. Monarşiyi, Lorne ailesini, o zamanlar Karanlık Ülke’de iktidarda olanları devirmeye çalıştı.”

Dans pistinin kenarında vals yapıyorduk. Roc’a odaklandığım için müziği duymuyordum.

“Babamız elbette yakalandı. Aşırı hırslıydı ama savaşta yeteksizdi, sessiz biriydi. Tutuklandı. Servetimizin çoğu elimizden alındı. Vane, Lainey ve ben Umbrage’a taşındık. Kül rengi, pis, umutsuz bir yerdi. Orayı sevmiştim.”

Bana gülümsedi, bir pixie böceğinin ışığı yeşil gözlerine vurdu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Şımarık pislikler olabilirdik ama kurnazdık, açtık ve en önemlisi de güçlüydük. Bu yüzden doğru adamlar bizi kanatları altına aldı ve karşılığında biz de onlar için her şeyi yalayıp yuttuk. İçimizdeki canavarları serbest bıraktık ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar tükettik.

“Ve sonra bir gün, kendimizi başta bulduk.” Kendi kendine güldü ve beni kalabalığın içinden odanın ortasına doğru döndürdü.

“Karanlık Ülke’nin seçkinlerini eğlendirdik. En karanlık arzularını tatmin etmek için Umbrage’a sık sık gelirlerdi ve biz de onların isteklerini yerine getirirdik. Böylece, gözden düşmüş olsak da bir şekilde halkımızın arasında kendimize yer bulduk.

“Ve ben yanlışlıkla bir Lorne prensesini yutmasaydım her şey yolunda giderdi.”

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Bu hikâyenin böyle ilerleyeceğini düşünmemiştim.

“Lornelar elbette intikam almak istedi. Onları kim suçlayabilir ki? Ama beni öldürmediler. Kız kardeşimize tecavüz ettiler ve sonra da onu gözümüzün önünde öldürdüler.”

Müzik durunca biz de durduk. Hikâye ve müziğin aniden kesilmesi beni sarsmıştı ama Roc, sanki az önce yürek paralayıcı bir hikâye anlatmamış gibi geriye doğru bir adım atıp gruba tekrar alkış tutarken ben dengemi bulmakta zorlandım.

Orkestrayı alkışlamadım.

Ağladığımı fark etmeden önce bir damla gözyaşı yüzümden süzüldü. Dünyada zulüm olduğunu biliyordum. Ama bunun olması beni çok kızdırıyordu.

Roc uzanıp başparmağının ucuyla gözyaşımı sildi. “Ağlama, küçük kız,” dedi. “Çok uzun zaman önceydi.”

“Evet ama kalp kırıklığı söz konusu olduğunda zaman deva değildir.”

Ve kalbim Vane için yeniden paramparça oldu.

Roc yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı hareket etti.
“Sanırım haklısın.”

Yeni bir şarkı başladı ve dansçılar etrafımızı doldurdu.

“Seninkiler evcilleşti gibi görünüyor,” dedi Roc ve omzumun üzerinden onların olduğu tarafa doğru başıyla işaret etti. Onun bakışını takip ettiğimde Vane’i Pan’le birlikte gördüm, Tink çoktan gitmişti. Tartışıyorlardı, bunu anlayabiliyordum ve Pan sanki akıl sağlığı buna bağlıymış gibi peri şarabını yudumluyordu.

Gölge sayesinde daha önce hiç duyamadığım kadar uzağı duyabiliyor ve görebiliyordum ama burada o kadar çok kişi vardı ki, o kadar çok ses yükselip alçalıyor ve odanın her köşesini dolduruyordu ki ne konuştuklarını anlayamıyordum. Eminim Tink’le ilgiliydi.

“Ona benziyorsun.”

Roc’a döndüm. “Kime?”

“Wendy’ye.”

Kayıtsız tavrı kaybolmuştu ve ifadesinden bir şey okunmuyordu. “Yüzü senden daha yumuşak hatlıydı ama gözleriniz ve kurnaz ağzınız aynı.”

Atamın Vane’in abisiyle bağlantılı olduğunu düşünmek garip geliyordu. Burada zamanın anlamı yoktu.

“Onu sevdin mi?” diye sordum ona.

“Cesur bir soru, Darling kızı.”

“Sevdin mi?”

Roc içini çekip bakışlarını kaçırdı. “Bana hissettirdiklerini sevdim.”

“Nasıl yani?”

“Başka şekilde söyleyeyim.” Gözlerime tekrar baktı. “Onunla birlikteyken, bir an için olsun hissedebiliyormuşum gibi davranabilmeyi sevdim.”

Yüzünde hüznün vardı, koyu kaşlarının arası kırıışmıştı.

Bir dansçı arkamdan bana çarptı. Öne doğru sendeledim. Roc beni yakaladı, sonra etrafımdan dolanarak adamın boğazını sıkıca kavradı. “Bastığın yere dikkat et.”

Adam nefes almaya çalışırken morardı. “Özür dilerim,” dedi zar zor. Her hece, taşın üzerinde sürüklenen tuz gibi bir ses çıkarmıştı.

“Roc. Sorun değil.”

Roc adamı geriye doğru fırlattı. Adam sendeledi ve arkadaşı olan bir peri onu yakaladı.

“Devam edin,” dedi Roc ve iki arkadaş hızla uzaklaştı.

Roc bir sigara daha yaktı.

Odada tekrar Pan ve Vane’i aradım, artık onları gözümünden ayırmamak için çaresiz bir arzu duyuyordum.

Pan hâlâ şarap kadehlerini arka arkaya yuvarlıyordu. Vane ona kızgın gözlerle bakıyordu.

Korku yoğunlaştı ve midemde ekşimeye başladı.

Aniden Pan ile Vane bana döndü ve göz göze geldik. Pan yanımda duran Roc’u görünce yüzü taş kesti. Bardan uzaklaştı. Vane arkasından bağırdı.

“Gitme vaktim geldi, küçük kız,” dedi Roc kulağıma fısıldayarak. Duman ve yanan tütün kokusu burnuma geldi. “Dansımız çok hoşuma gitti, umarım son dansımız olmaz.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ama bir şey söylemem gerektiğini hissederek ona döndüm ama Roc çoktan gitmişti.

16. BÖLÜM

KAS

Yıllar geçmesine rağmen kraliyet kıyafetlerim bana hâlâ oluyordu. Giydikten sonra dikişlerini gevşetmek veya fazlalıkları almak için büyü gerekmedi.

Tilly bizi sarayın kraliyet kanadındaki birçok giyinme odasından birine götürmüştü.

Tik ağacından oyulmuş bir paravanın arkasında duruyordum. Ahşabın içine yerleştirilmiş kabaşon kesim mücevherlerin içinde parıldayan pixie böcekleri etrafa gökkuşağı renkleri yayıyordu. Pixie böcekleri gerçek mi, sonsuza kadar orada mı hapsolmuşlar yoksa sadece bir illüzyondan mı ibaretler anlayamadım.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu Bash odadan.

“Onlarca yıl önceki gibi.”

Bash kıkırdadı. Kız kardeşim sinirle cık cıkladı.

“Hazırsanız,” dedi Tilly.

Paravanın arkasından çıktım.

Bash yanıma geldi. “Harika görünüyoruz.”

Kraliyet mavisi ceketlerimizi giymiştik. Önüne ve kollarına altın yapraklar işlenmişti ve neredeyse bir zırh gibi omuzlarımızı da süslüyorlardı.

Bash’e katılsam da annemin oyuncağı gibi giyinmekten hoşlanmıyordum. Kraliyet mensuplarının arasmda bizi pazarlık

kozu gibi ortalıkta dolaştırmasından. Şu anda tam olarak böyle hissediyordum, Tink bizi bir amaç için kullanıyormuş gibi. Ama amacının ne olduğunu bilmiyordum. Daha da endişe verici olanı, nasıl bir işlevimiz olduğuydu.

Tilly başını dik tutarak bize baktı. “Yine prenlere benzediniz.”

“Biz her zaman prensiz, Tilly Willy,” dedi Bash.

Eski lakabını duyunca kız kardeşimizin gözleri hemen doldu. Tilly Willy, yumuşak çiçek yapraklarının arasında bulunduğu muz willy böcekleri gibi.

Willy böceklerinin sırtlarında parlak benekleri olur ama aynı zamanda iğneleri de vardır. Tilly en ufak bir sürtüşmede bile iğnesini kullanmaktan çekinmezdi. Sanırım bizi sürmesine şaşırmamam gerekirdi.

“Siz bana ‘Majesteleri’ diye hitap edeceksiniz,” diye hatırlattı omuzlarını geriye doğru atarak.

“Elbette.”

Callio odaya girdi, acelesi olduğu belliydi. “Majesteleri,” de-yip eğildi ve sonra bize baktı.

Sürgün edilmiş prenlere resmî reverans yapılmazdı ama Tink bize sürgünümüzün bittiğine dair söz vermişti ve şimdi kraliyet kıyafetlerimizi giymişken bunu inkâr edemezlerdi.

“Prens hazretleri,” diye ekleyerek bize de selam verdi.

Kraliyet mensubu olmanın bu tantanasından her zaman nefret eder ve kraliyet unvanlarıyla selamlanmak gibi sıkıcı şeylerin ritüelleştirilmesini dayanılmaz bulurdum.

Ama artık mesele selamlanmak değildi. Bu, değişen şeylerin bir sembolüydü.

Callio, “Konsey odasına gelmeniz gerekiyor,” dedi Kraliçe’ye.

“Til,” diye lafa girdi Bash, “biraz daha konuşabilirsek...”

“Belki sonra,” dedi kardeşimiz ellerini önünde sıkarak. “İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz ve... geldiğinize sevindim,” diye ekledikten sonra aceleyle yanımızdan ayrıldı.

Bash iç çekti.

“Ona ne söylemek istiyordun?”

“Ona biraz mantık aşılamaya çalışacaktım.”

“Nefesini boşa harcıyorsun.” Yıldızlı boy aynasının önünde durup yakamdaki altın broşu düzelttim.

Bash arkamdan yaklaştı, ellerimi çekip broşu çıkardı ve düzgün durduğundan emin olarak tekrar taktı. “Bizi bırakması iyi oldu. Kasaya gitmek için mükemmel bir fırsat.” Kaşlarını oynattı.

“Aptalca davranmak yok,” dedim ona.

Bana selam çaktı ama bu hareketin piç kurusu için hiçbir anlamı olmadığını biliyordum.

Tilly’nin o veya bu nedenden ötürü geri dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika bekledik. Giyinme odasından kafalarımızı çıkardığımızda uzun koridorun iki ucu da boştu.

“Temiz,” diye fısıldadı Bash ve dışarı çıktı.

Sarayda gizli bir görev için dolaşan çocuklar olmuştuk yine.

Koridorun aşağısına doğru ilerleyip ardından sola dönerken adımlarımız parke taşlarında sessizdi. Buraya son gelişimizin üzerinden yıllar geçmesine rağmen geniş, kemerli koridorların her köşesini, kapalı kapıların nereye çıktığını ve uzun menteşeleri olan kalın ahşapların ardında hangi sırların yatabileceğini biliyorduk.

Parlak fenerler taş zeminde ışık havuzları oluştururken kraliyet kanadının derinliklerine doğru ilerledik. Uzun zaman önce ölen atalarımızın kraliyet kıyafetleri içindeki yağlı boya portrelerinin yanından geçtik. Bazıları somurtkan, bazıları güçlüydü, bazılarıysa gülmemeye çalışır gibi gözleri parıldıyordu.

Başka bir koridordan daha geçtik, sağa sapsak revir ve eczaneye çıkardık. Bash yol ağzında durdu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım yüksek sesle.

“Şey... Darling’in peri kayganlaştırıcısı denememesi çok yazık olur. Değil mi?”

“Bash.” Başımı yana yatırıp ona en iyi bunu-mahvetme bakışımı attım.

O da bana gülümseyerek koridorda geri geri yürümeye başladı.

“Bash!”

“Sadece bir saniye sürer!” Dönüp koridorda koşar adımlarla ilerledi ve aşağıdaki bahçeye bakan pencerelerden içeri süzülen ay ışığının oluşturduğu birkaç kareden geçti. Kahkahaları yankılanıyordu.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıp onun peşinden koştum.

Sarayda yaşarken eczaneye Mead adında bir yeşil Fae bakardı. Nani'den çok daha genç, bilgili bir kadındı; saatlerce Nani'nin hikâyelerini ve bitki toplama, tentür, merhem ve büyümlü yağlar yapma konusunda verdiği tavsiyeleri dinlerdi.

Nani'ye taptığı için bazen büyükannemizin zamanını kendi tekeline alıyor olsa da Mead'i severdim.

Bash ve ben her zaman büyükannemizin ilgisini çekmek için rekabet ederdik. Anne babamızdan yeterince ilgi görmediğimiz için ilgi ihtiyacımızı başka yerlerde aramak zorunda kalırdık. Nani yaramazlık yaptığımızda bile her zaman bizi hoş görürdü ama bizim dışımızda da bir hayatı vardı ve bizi başından savmaktan çekinmezdi.

Eczane sessiz ve karanlıktı. Mead hâlâ eczaneyi işletiyorsa, eminim partide boş zamanının keyfini çıkarıyordu.

Oda tam da hatırladığım gibiydi; sol tarafta bahçeye bakan bir pencere vardı, raflar küçük saksı çiçekleri ve otlarla doluydu. Odanın ortasına uzun bir çalışma masası yerleştirilmişti, ahşap iskeleti yıpranmıştı ve mermer yüzeyi lekelerle kaplıydı ama dokunduğumda hâlâ pürüzsüzdü.

Sağda raflar ve üzerlerinde de kehribar renkli cam şişeler vardı.

Bash etiketlerin üzerinde parmaklarını gezdirerek peri kayganlaştırıcısı arandı.

Çalışma masasına gidip saksıya dikilmiş soluk mavi unutmabeni çiçeklerinden bir dal kopardım. Nani onlara fare kulağı derdi.

“Garip bir şey duymak ister misin?” diye sordum kardeşime.

Bash şişeleri incelemeye devam ediyordu. “Tabii.”

“Nani’nin yüzünü unuttum.”

Bash aramayı bıraktı. Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatarak baktı. “Biliyor musun... ben de pek hatırlamıyorum. Onu düşündüğümde zihnimde canlanıyor ama yüz hatları hep bulanık, biraz belirsiz.” Güldü. “Ama sesini duyabiliyorum. Hem de gayet net. ‘Siz ikiniz prens olabilirsiniz ama benim yanımda centilmen gibi davranacaksınız.’”

Ben de güldüm. “Gerçek gücü nasıl elde edeceğinizi öğrenmek istiyorsanız domates yetiştirin!”

Kardeşim dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden hiç portresini yaptırmamış acaba? Onu hiçbir tabloda gördüğümü hatırlamıyorum. Tink’in bir düzine portesi vardı. Köşeyi dönsem annem fırça darbeleriyle resmedilmiş olarak karşımda belirliyordu.”

Büyükannemle annem arasındaki zıtlığı düşündüm ve kardeşimle benim, ikisinin bir tür kesişme noktası olduğumuzu kabul etmekte zorlandım. Tink ve Nani, çok farklı iki kadın... İkisinden de eşit miktarda şey almıştık.

Çiçek yapraklarını parmaklarımın arasında ezip yağı cildime emdirdim. Unutmabeni çiçekleri geleneksel olarak sevdiğiniz kişiye verilirdi. Bir söz, bir hatırlatmaydı. *Beni asla unutma.*

Peki ya kendini unutursan? Kim olduğunu ve kim olmak istediğini?

Ya istediğini sandığın şeyin elde ettiğinde o kadar da önemli olmadığını, sadece körü körüne bir arayış içinde olduğunu fark edersen?

Kanatlarımı geri almak tekrar bir bütün gibi hissetmemi sağlayacak mıydı?

Bu arayıştan kurtulmak istiyordum.

“Hadi,” dedim kardeşime. “Kasaya girip o kapları bulalım.”

Bash son şişeyi de inceledikten sonra aradığını buldu. Kehribar renkli cam şişeyi kaldırdı ve hafifçe salladı. “Buldum. Darling buna bayılacak.”

Gözlerimi devirdim ama dürüst olmak gerekirse muhtemelen bayılacaktı. O şey harikaydı.

Eczaneden çıkıp ana koridora geri döndük ve hâlâ boş olduğunu gördük. Kalan yolu koşarak geçtik, sola, sonra sağa, sonra tekrar sola döndük. Tekrar yeraltına indiğimizde gölgeler biraz daha yoğunlaşmıştı ve hava daha soğuktu.

Büyük çift kapılı girişin önünde durduk. Mandalında parlayan bir ışık küresi vardı. Bu, peri büyüsüydü; sadece seçilmiş birkaç kişi için açılan, geçilmez bir kilit.

Bash ve ben eskiden buraya girebiliyorduk. Hâlâ girebilir miydik?

Olası görünmüyordu ama yine de...

Elimi küreye uzattığımda içindeki enerji yoğunlaştı ve parlak mavi bir ışık saçtı.

Ve kilit açıldı.

17. BÖLÜM

BASH

Bu kadar zaman sonra kasayı açmak fazla kolay olmuştu.

Ama ben kimdim ki şansa karşı çıkacaktım?

Kapıları ittim. Menteşeler gürültüyle gıcırdadı. Kapılar bizim boyumuzun üç katı olduğundan Kas'le beraber itmek zorunda kaldık.

Kasa karanlığa doğru uzanıyordu; girişte sadece iki fener vardı, metal kancaları metal askılara geçirilmişti.

Kapıları arkamızdan kapayıp birer fener aldık.

“Sen sola, ben sağa?” diye önerdi Kas.

“Bana uyar.”

Her türlü beklentiyi kafamdan atmaya çalıştım ve odanın büyüsunü dinledim. Raflar sıralar hâlinde dizilmişti ve aralarında koridorlar oluşturuyorlardı. İlk koridora girdim, büyülü heykelcikler, büyülü yapraklar ve üzerinde AÇMAYIN yazan mühürlü kavanozların yanından geçtim.

İçlerindeki büyüüyü hissedebiliyordum, bazıları parlak ve neşeliydi, diğerleri ise karanlık ve ürkütücü.

Kanatlarımın veya büyümün nasıl hissettirdiğini tarif etmem gerekirse bunu doğru kelimelerle ifade edebileceğimden emin değildim. Bu, “hissettiğimde anlarım” tarzı bir şeydi.

Bir sonraki koridorda birkaç deri ciltli kitap, sivri bir şapka ve tek bir kösele ayakkabı vardı. Işığın daha büyük bir mesafeyi aydınlatması için fenerimi kaldırarak koridorlarda dolaştım.

“Bir şey var mı?” diye seslendiğimde sesim karanlıkta yankılandı.

“Yok,” diye cevapladı Kas.

Mahzenin yarısına geldiğimizde endişe baş göstermeye başladı. Kanatlarımın ve onların tutulduğu kabın yerini tespit edebilmeyi umuyordum, tıpkı birkaç kilometre uzaktaki bir su kaynağını bulan filler gibi.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece bana ait olmayan büyüünün arka plandaki uğultusu vardı.

Kas ve ben mahzenin arkasına yaklaşmıştık, ana koridor-da buluştuğumuzda aramamız gereken sadece birkaç koridor kalmıştı.

“Bu beni geriyor,” diye itiraf ettim.

Fenerin ışığı kardeşimin yüzünde titreşiyordu. Onun da benim gibi hissettiğini bilmem için bir şey söylemesine gerek yoktu.

“Sadece birkaç koridor kaldı,” dedi ve bir sonraki koridora girdi.

Homurdanarak aramaya devam ettim.

Bir koridoru bitirdim, sonra bir sonrakini. Birbiri ardına büyüülü yadigârların yanından geçtim ama bana aitmiş gibi gelen hiçbir şey yoktu.

Kas’le arka duvarda tekrar buluştuğumuzda bizi ayakta tutacak hiçbir umut kalmamıştı.

Kanatlarımız burada değildi.

“Tink arayacağımızı biliyordu muhtemelen,” dedi Kas. “Raf-larda boş bir yer buldum ama kanatlarımızı orada tuttuklarını sanmıyorum.”

“Göster bana.”

Beni üç raf geriye götürdü. Yerden üçüncü raf baştan sona boştu. Tahtaya, sanki orada eskiden bir şeyler asılıymış gibi kancalar çakılmıştı.

“Burada ne vardı?” diye sordum.

Kas omuz silkti. “Aklıma gelmiyor ama geride kalan büyü bizimkine benzemiyor.”

Katılıyordum. Daha sert bir havası vardı.

“Bu kadar kolay olamazdı herhalde, değil mi?” Bunu gülerek söyledim ama sesimde endişeli bir tını vardı.

Boğazıma kötü bir his tırmandı.

“Geri dönmeliyiz,” dedi Kas ve elindeki fener yanında gevşekçe sarkarken girişe doğru yöneldi.

18. BÖLÜM

PETER PAN

Ben sarhoştum, Vane de sinirliydi ama umurumda bile değildi.

Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, değil mi?

Her şey lanet olası bir yalandı.

Darling aramıza dönüp Timsah da gittiğinde –şüphesiz yine kokuşmuş bir deliğe sürünmüştü– Vane beni taht salonundan çıkarıp yemek salonuna götürdü. Burada müzik daha sessizdi, sadece odanın içinde hafif bir davul gümbürtüsü ve bir tıngırtı duyuluyordu. Müzik kısıkken diğer sesler daha uzağa ulaşıyordu: kahkahalar, şakalar ve neşe.

Onların mutluluğu çılgılık atmak istememe sebep oluyordu.

İlkel Var Olmayan Ülke gücünün doğurduğu bir çocuk olduğumu düşünmem...

Ne kadar da acınasıydı.

Düşüncelerim karardı ve geçen garsondan bir kadeh kapıp Vane kendimi kaybettiğimi fark etmeden şarabı tek dikişte içtim.

“Kes şunu artık,” dedi ve bardağı elimden çekip aldı.

“Ne önemi var ki?” diye sordum.

“Sen ne sikimden bahsediyorsun ya?”

Kalabalık yemek salonunu işaret ettim. Tavan burada da taht odasındaki gibi kubbe şeklinde ve asmalarla kaplıydı. Ama burada platform yoktu, büyüklüğü dışında bu mekâna ihtişam

katan hiçbir şey yoktu. Asmalardan fenerler sarkıyor, odaya titrek bir ışık yayıyordu.

“Pan.” Darling elimi eline alıp sıktı. “Tinker Bell sana ne söyledi?”

Alaycı bir şekilde gülüp uzun yemek masasındaki en yakın boş sandalyeye oturdum. Masada çiçekler ve yosunlardan yapılmış bir süs, unutmadan çiçekleri, boru çiçekleri ve yıldız zambakları vardı.

Vane karşıma oturdu, Darling ise sağımdaydı ve hâlâ elimi tutuyordu.

“Daha fazla şarap!” diye bağırdım ortaya ve bir garson tepsiyle yanıma koştu.

“Hayır,” dedi Vane. “Daha fazla şarap yok.”

Garson kimin sözünün geçtiğini bilemediği için tereddüt etti. Tabii ki benimki geçiyordu. Ona parmaklarımı şıklattım. Yaklaştı. Vane menekşe rengi gözünü kararttı –adi herif– ve garson hızla uzaklaştı.

“Neden beni kızdırıyorsun?” diye sordum ona.

“Tink sana ne söyledi? Neden mızımız piçin teki gibi davranıyorsun?”

Homurdanıp sandalyemde arkaya yaslandım. Onlara söyleyemedim. İkisine de. Güçlü Var Olmayan Kral o kadar da güçlü değildi. Gölge olmadan, tıpkı korktuğum gibi ben bir hiçtim.

Ruhların sözleri tekrar kafamda yankılandı.

Karanlığa batmış.

Gölgeyi hak etmiyordum. Bana söylemeye çalıştıkları buydu.

Belki de hepimizin acısına bir nokta koymalı ve Tink’e gölgeyi vermeliydim. Bırakalım istediğini yapsın. Başından beri istediği buydu, değil mi? Onun iradesine boyun eğmediğim için bana bir ders vermek. Dişlerimi sıktım ve ona istediğini vermezsem bana şimdi ne tür bir ders öğretmeye çalışacağını düşündüm.

Ve Tink'in istediği şey... ruhların istediği şey miydi? Onu bir görevle mi geri göndermişlerdi? *Peter Pan'den Var Olmayan Ülke Gölgesi'ni al ve onu gerçekten iyi bir amaç için kullanacak birine ver.*

Darling elimi çıplak bacağma koydu. Teninin sıcaklığı, pürüzsüz dokunuşu beni işkencemden kurtardı.

"Bana dokunmaya devam et," dedi.

Yutkundum.

"Tinker Bell'in sana ne söylediği önemli değil, hallederiz," dedi.

Başımı ona doğru eğip parmaklarımı tenine bastırdım. "Bunu halledebileceğimizi sanmıyorum, Darling."

Elimi bacaklarının arasına doğru çekti. "Sen güçlü Peter Pan'sin. Tabii ki çözeceksin."

Bir annem vardı.

Ve o beni terk etmişti.

Belki de hiçbir zaman gölgem olmamalıydı. Belki de her zaman benden daha iyi biri vardı.

Darling eteğini daha yukarı kaldırdı ve elimi külotunun kenarına götürdü. Bana doğru eğildi. "Bir kez olsun Vane izlesin."

Masanın karşısından Vane'e baktım. Sırtını sandalyesine dayamış, biraz kambur oturuyordu, gözleri üzerimizdeydi. Başını çok hafif sallayarak onay verdi.

Sanki onun iznine ihtiyacım varmış gibi.

Parmaklarımı Darling'in külotunun içine kaydurdum ve amıgının sıcaklığını okşadım. Yüksek sesle nefes verdi ve gözleri ağırlaştı.

Hiçbir şey olmasa da en azından bu vardı. En azından şimdi, burada, her şeyi kaybetmeden önce kendimi kaybedebilirdim.

Darling masanın altından uzanıp minik elini uyluğuma koydu ve ben onu tahrik eder, tüy gibi dokunuşlarla amında daireler çizerken parmaklarını tenime bastırdı.

Sandalyesinde oturuşunu değiştirdi, bacaklarını benim için daha da açtı ve bacaklarımın arasında büyüyen şişkinliğe doğru yaklaştı.

Sadece ona odaklanırsam her şeyi unutabilirdim. Fae sarayında sarhoş olmanın ve Darling kızımı tahrik etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bile görmezden gelebilirdim.

Darling'in bacaklarının arasındaki sıcaklık gitgide artıyordu ve sonunda pes edip parmağımı içine soktuğumda sırılsıklam olduğunu görünce şaşırmadım.

Eğilip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "İçinden Vane'in dölle-ri mi akıyor, Darling?"

Dudaklarını yaladı. "Evet."

Ona, sözlerine, sıcaklığına ve zevkinin tenimde dans eden elektriksel hissine odaklanırsam, belki etrafımda her şeyin çökmekte olduğunu unutabilirdim.

Elimi Darling'in külotundan, masanın altından çıkardım ve kendi ıslaklığıyla altdudağını okşadım.

"Tadına bak," diye emrettim.

Dili dudaklarının arasından çıkararak yarattığı pisliği temizledi.

"Her zamanki gibi Kayıp Çocuk dölüyle dolu."

Bakışları ateşliydi ve yüzeyin altında kıvrılan gölgesini hissediyordum.

Vane öne doğru eğildi. "Gitmeliyiz."

"Evet," dedi Darling.

"İkizleri henüz görmedik," diye hatırlattım.

Vane gözlerini benden ayırmadan başını sola eğdi.

Onun işaret ettiği yöne baktım ve ikizlerin kalabalığın arasından sıyrılarak bize doğru geldiğini gördüm. Yüzleri benim hissettiğim kadar kasvetliydi.

Masamıza ulaştıklarında Kas ellerini masanın kenarına koyup eğildi. "Hiçbir şey bulamadık."

Kanatları yoktu. Kaplar yoktu. Tink'in bizi buraya sadece beni sırlarla deşmek için davet ettiğini düşünmeye başlıyordum. Katliamı kendi gözleriyle görmek istemişti.

"Yine de tamamen boşa gitmiş bir yolculuk sayılmaz," dedi Bash ve kehribar rengi bir şişeyi havaya kaldırdı.

Darling biraz heyecanlanarak âdeta ışık saçtı. "Nedir bu?"

"Peri kayganlaştırıcısı," diye cevapladı Bash. "Daha önce deneyimlediğin hiçbir şeye benzemez." Elbette Bash her şeye olumlu tarafından bakabilirdi. Kanat yok muydu? Kayganlaştırıcı da olurdu.

Bazen onun iyimserliğine ya da daha doğrusu, *rol yapmadaki yeteneğine* sahip olmak istiyordum.

"Mükemmel zamanlama," dedim ona. "Biz de tam Darling'i eve götürüp her şeyi unutturana kadar sikmeyi tartışıyorduk..."

Bana *bildiğim her şeyin yalan olduğunu unutturana kadar.*

Darling ve Vane sorgulayıcı bakışlarını üzerime dikti. Onlar ortak gölgeyle birbirlerine bağlı olabilirdi ama daha sessiz, daha düşük bir frekansta da olsa bana da bağlılardı.

Mümkün olduğu kadarını saklamak için sııttım. "Kar yağdığını unutana kadar," diye tamamladım cümlemi. "Hadi, Darling'in amının sıcaklığında ısınalım."

Bash, Darling'in yanına geldi ve karmaşık topuzunu çözdü. Saçları sırtına dökülünce Bash parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu başını geriye yatırınaya zorlayarak süt rengi boğazını gözler önüne serdi. Diğer elini çenesinin hemen altından boğazına doladı.

"Darling, en çılgın rüyalarında bile dört adam tarafından aynı anda sikileceğini hayal etmiş miydin?"

Cevabı nefes nefese ama heyecanlı çıktı. "Ölmeden önce yapmak istediğim şeyler listesindeydi."

Bash kahkahayı patlatıp onu bıraktı ve centilmence elini uzattı. "O zaman listeni bekletmeyelim."

Darling elini tuttu, sandalyeden kalktı ve buruşmuş eteğini düzeltti.

İkizler bizi yemek salonundan geçirerek sarayın içinden karlı geceye çıkardı. Bu sefer ceketini çıkarıp Darling'in omuzlarına atan Vane oldu. Darling ceketin içinde âdeta yüzüyordu.

Eve dönerken partinin ışıkları ve gürültüsü uzaklaştı.

Karanlığa doğru ilerledikçe omuzlarım gevşedi.

Vane yanımda düşüncelere dalmıştı, Darling ise ikizlerin arasında önümüzden yürüyordu.

Aramızdaki sessizliği birkaç saniye bozmadım, Vane'in ne soracağını ve nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Gizemli Nehir'in bir sonraki virajını dönüp resmen benim bölgeye girdiğimizde artık sessizliğe dayanamadım.

"Hadi, söyle," dedim ona.

Gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarındaki ağırlık neredeyse boğucuydu. Sigara yakıp bir nefes çektim ve aklındakileri dökmesini bekledim.

Konuşmayınca sigarayı ona uzattım ve o da yanan tütünden bir nefes çekip ciğerlerini doldurdu, sonra iç geçirerek nefesini verdi.

"Tinker Bell seni en çok inciteceğini düşündüğü şeyleri söyleyecektir," dedi sonunda.

Bash ileride durdu ve Darling sırtına tırmandı, kollarını boynuna, bacaklarını da beline dolayarak ona sarıldı. Kahkahaları ormanda yankılandı.

"Tanrım," dedi Kas, kardeşi Darling'le birlikte oyun parkındaki iki çocuk gibi koşarken.

“Ya bana gerçeği söylediye?” diye sordum sigarayı geri veren Vane’e.

“Anlat da kendim karar vereyim.”

İleride Bash, Darling’i döndürdüğünde elbisesinin eteğinin kalan kısmı bir çiçek yaprağı gibi havaya kalktı. Darling, Bash’e sıkıca sarılıp kahkaha attı. Kas de kendi kahkahalarını tutamamarak koşup onlara yetişti.

Kar yavaşladı ama yıldızlar hâlâ yoğun bulutların arkasına gizlenmişti ve onları hiç bu kadar özlediğimi sanmıyordum.

Bu kadar uzun süre alacakaranlıkta yaşayınca arkadaşım olmuşlardı, karanlıkta parlayarak bana gece boyunca yol gösterirlerdi.

Vane ağaç evin bulunduğu tepeye çıkan yolun ortasında beni durdurdu.

Ay ışığı yoktu, yıldızlar da yoktu ama ağaç evin dışındaki fenerlerden gelen uzak ışık, yüzüne gölgeler düşürüp Vane’in sinirini daha keskin bir karanlığa dönüştürüyordu.

“Tinker Bell’in dirilmesi bir ceza değil,” dedi bana.

İç geçirdim, sigara parmaklarımın arasında yanmaya devam ediyordu.

“Tanrı aşkına, bir kez olsun beni dinle. Bazen kötü şeyler öylece olur. Bazen ne bir neden ne de suçlayacak biri vardır. Hele kendini hiç suçlamamalısın.”

“Biliyorum, Vane ve bazen kötü insanlar kötü şeyler yapar ve yaptıklarının bedelini ödemek zorunda kalırlar.”

Ruhların sözleri yine aklıma takılmıştı.

Vane’in yüzü düştü. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Karanlık Olan pek çok karanlık şey yapmıştı.

Bu yüzden ikimiz de Darling’de kendimizi kaybetmek için bu kadar çaresizdik.

O bir merhem gibiydi ve onunla birlikteyken geçmişteki günahlarımız siliniyor, eski yaraların acısı biraz olsun hafifliyordu.

“Hadi.” Sigarayı yere atıp botumla ezerek onu eve çağırdım.
“Darling’i kollarımızda kıvrana kadar becerelim.”

Söylenecek bir şey kalmadığını biliyordu.

Bir nefes aldı, omuzlarını gerdi ve tepeden çıkarken beni takip etti.

19. BÖLÜM

WINNIE

İçeri girdiğimizde ev buz gibiydi ve nefesim önümde buhar bulutları oluşturunuyordu. Vane'in ceketini omuzlarıma sıkıca sardım ve kokusu –ezilmiş kehribar ve yağmurlu yaz geceleri gibiydi– sıcak ve rahat hissetmemi sağladı.

Girişte ikizler çatı katına giden merdivenden çıkmaya başladı, ben de yanımda Vane'le onları takip ettim.

Pan sertçe çattığı kaşlarıyla geride kalmıştı.

Vane bir basamakta durdu, eli tırabzandaydı. “Ne oldu?” diye sordu Pan'e.

Pan düşüncelerinden sıyrıldı. “Kayıp Çocuklar'ı bir süredir görmedim. Etraf çok sessiz.”

İkizler üst kata ulaştı. Bash ateş yakacağını söylerken Kas de bir şişe daha peri şarabı açmaya karar verdi.

“Muhtemelen kasabada takılıyorlardır,” dedi Vane.

“Belki de haklısın.” Pan peşimizden geldi ve çatı katında toplandığımızda ikizler şarap şişesinin mantarmı açmış, kadehleri dolduruyorlardı. Şöminede ateş çıkırdıyordu.

“Kutlamak için,” dedi Bash.

Vane homurdandı. “Neyi?”

“Darling'in amcığını sikmeyi.”

“İşte buna içerim,” dedi Pan ve uzattıkları kadehlerden birini aldı.

“Sanırım ben de içeceğim,” dedim ve bir kadeh kaptım. Birkaç yudumda bitirdim. Dikkat etmezsem, peri şarabı yüzünden

kolayca alkolik olabilirdim. Karnımı ısıttı ve dilimde gözlerimi biraz yaşartan, başımı döndüren tatlı bir cesaret bıraktı.

Ama hâlâ titriyordum.

“Bu odayı ısıtmak çok uzun sürecektir,” dedi Kas.

Çatı katı bir ucunda Var Olmayan Ülke Ağacı’nın, diğer ucunda yemek odasıyla balkonun, diğer tarafında ise iki büyük kapıdan geçilen mutfakın bulunduğu devasa bir açık alandı.

“Kütüphane?” diye önerdim.

“Daha iyi bir fikrim var.” Bash, Pan’e başıyla işaret etti. “En son ne zaman eski odana çıktın?”

Pan dirseğini barın üstüne dayamış, şarabı bitirip viskiye geçmişti. “Çok uzun zaman oldu,” diye itiraf etti.

“Bekle... Pan’in eski odası nerede? Ben gördüm mü? Lagünden gelen büyülü deniz kabuğunu bulduğun oda mı?”

“Onun bir kat üstünde,” diye cevapladı ve içkisinden bir yudum aldı.

Bir evde bir süre yaşadıktan sonra henüz keşfetmediğim odaların ve dip köşelerin olduğunu fark etmek benim için olağan bir şeydi.

Annem bir keresinde, evin çatı çizgisini takip eden bir dola-bı olan bir ev tutmuştu. İlk bakışta, çatının eğim kazandığı uzak duvarda sadece kara bir delik gibi görünüyordu. Ama bir gün oraya el feneriyle girmiş ve hemen köşeden dönünce, tahtayla kapatılmış bir tavan arasına açılan küçük bir kapı bulmuştum.

O evde uzun süre kalmamıştık ama o gizli tavan arası, sonbaharın geri kalanında sığınağım olmuştu. Hatta ucuzluk mağazasından pille çalışan bir fener ve komşunun çamaşır ipinden bir battaniye çalmış, kendime rahat bir okuma köşesi yapmıştım.

Bu yüzden Peter Pan’in ağaç evinin tamamını henüz görmemiş olmama şaşırmamalıydım. Aslında bu ihtimal beni biraz heyecanlandırmıştı.

“Göster bana,” dedim Pan’e.

Parlak mavi gözleri yine uzaklara dalmıştı ama benim emrime odaklanmak için gözlerini kırpıştırarak âna geri döndü ve burbon şişesini aldı. “Bu taraftan.”

Kütüphaneye ve mezarına giden koridorda ilerledik. Mezarın girişinde, oturma odasına çıkan gizli bir merdiven olduğunu biliyordum. Önce oraya gittik ve Pan parmaklarını kitaplığın arkasına uzattığında bir şey *klik* etti. Kitaplığı çektiğinde menteşe ve tekerleklerden oluşan bir ray sistemiyle kapı kayarak açıldı ve duvarlarına küçük, daire pencereler yerleştirilmiş, karlı gecenin mavimsi ışığının alanı yama yama bir parıltıyla doldurduğu, taştan bir döner merdiven ortaya çıktı.

“Aman Tanrım. Bu inanılmaz.” Çığlık atmamak için altdudağımı ısırdım.

“Darling gizli odaları seviyor, öyle mi?” Bash kaşını kaldırdı. “Bunu ona inşa edeceğimiz bir sonraki sarayın planına ekleyelim.”

Ne güzel olurdu! Hepimiz biraz sarhoş olduğumuz için onu bu sözden sorumlu tutmayacaktım.

“Kim önce girecek?” diye sordum.

“Hadi, Darling,” dedi Pan ve şeytani ağzının köşesi hafif bir keyifle kıvrıldı.

Ve onun şeytani ağzını düşünmek içimin heyecanla kasılmasına neden oldu.

“Şimdiden sikilmeyi düşünüyor,” dedi Vane.

“Hey! Aklımı okuma.”

“Bekle, birbirinizin aklını okuyabiliyor musunuz?” diye sordu Bash.

“Hayır,” diye cevap verip ilk adımımı attım. “Ama gölgeler duygularımızı birbirimize yansıtıyor. Ve Vane benimkileri okumakta özellikle iyi.”

“Karanlık Olan şu anda ne hissediyor?” diye sordu Bash omzunu girişin taş duvarına yaslayarak.

Arkada Pan’le beraber duran Vane’e tekrar baktım; kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ifadesi sanki beni onu okumaya davet ediyordu.

Her zamanki gibi yine kendini kapamıştı, piç kurusu.

Bash’e, “Bir karnavalda bankta oturmuş, dev bir pamuk şeker yiyen bir çocuk gördün mü hiç? Biraz yapış yapış, açgözlü ve heyecandan başları dönmüş olurlar hani?” diye sordum.

“Tabii,” dedi Bash.

“Vane şu anda öyle.”

Kas kahkahasını saklamaya çalışsa da başarısız oldu ve Vane ona dik dik baktı.

“Darling,” dedi Vane gözlerini kısarak. “O ukala ağzını sana ödetirim.”

“Ooo,” dedi Bash. “Önce onu bağlayayım da sonra istediğini yapabilirsin.”

Ânında sıırılsıklam oldum.

Bu çocuklar neden beni bu kadar etkiliyordu? Ne zaman bana pis bir fahişe gibi davranacaklarını vadetseler neden hemen ıslanıyordum?

Ufukta bir savaş daha sessizce başlamıyormuş gibi yapacak ve bana fahişe gibi davranmalarına izin verecektim. Böylece tek hissedeceğim şey zevk ve beni yeterince seven, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu ve bunu nasıl sağlayabileceklerini tam olarak bilen erkekler tarafından kullanıldığımın coşkusu olacaktı.

“Gidelim,” dedim ve döner merdivenden gölgelerin içine doğru çıkmaya koyuldum.

20. BÖLÜM

WINNIE

Gizli odaya tökezleyerek girdiğimde Kas hemen yanımda belirdi. Burası beklediğimden daha aydınlıktı ama neye girdiğimi bilmediğim için tereddüt ettim.

Taş basamaklar ahşap bir zeminde son buluyordu ve tavana baktığımda gördüğüm şeyin şokuyla dengemi yitirdim.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Tavanın tamamı camdan yapılmış bir kubbeydi ve iskeletini bal peteği şeklinde demirler oluşturunuyordu.

Gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıydı ve tavanın alacakaranlık göğünü gözler önüne sermediğini görünce hayal kırıklığına uğradım.

Hava açık olduğunda manzara muhteşem olmalıydı.

Odanın etrafında fenerler yanıyordu ve Kas gri kille yerine sabitlenmiş, yamalı taşlardan yapılmış şöminenin içindeki tozu ve kalıntıları temizledi.

Her şeyi görebilmek için etrafımda döndüm. Oda bir yatak odasından daha fazlasıydı. Duvarın kıvrılışını takip eden merdiven, başka devasa bir pencerenin baloncuk gibi dışarı çıkıntı yaptığı bir platforma uzanıyordu. Oradan, kısa bir ip köprü yerde birkaç yastığın olduğu ve önünde teleskopların bulunduğu başka bir platforma götürüyordu.

Başka bir merdivense kitap raflarının yer aldığı bir köşeye çıkıyordu. Raflar deri ciltli kitaplarla doluydu. Son olarak, bir merdiven de ince parmaklıklı korkulukla çevrili devasa dairesel bir platforma ulaşıyordu.

Bu platform o kadar yüksekteydi ki üzerinde ne olduğunu göremiyorum ama kubbeye en yakın yerdı –yarısı altında kalıyordu– ve acaba yatak orada mı diye merak ettim.

“Ateş yak,” dedi Pan ve kollarını bana dolayarak beni sıcaklığına çekti.

Kas çoktan işe koyulmuştu; şöminenin önünde çömelmiş, ocağın yanındaki kutudan çıra ve odunları çıkarıp istifliyordu. Vane ona çakmağını uzattı ve birkaç dakika içinde ateş çıtırdamaya başladı.

Peter Pan’ın hayatı hakkında daha fazla ayrıntı öğrenmek için yerdeki yıpranmış halının üzerinde bir daire çizerek döndüm.

Uzak duvarda, platformlardan birinin altına yerleştirilmiş yeşil bir kadife kanepede vardı ve iki yanında taşıyıcı sütunlar dikiliydi. İki küçük pencerenin altında daha fazla kitap yığını istiflenmişti. Bir bardak pelitlerle doluydu, bir diğeryse taş ve deniz kabuğuyla.

Hemen arkamdaki masanın tahta taburesi çekilmişti, sanki Pan onu onlarca yıl önce öyle bırakmış ve tekrar masanın altına itme zahmetine bile girmemiş gibi görünüyordu. Kristal bir standın içinde bir tüy kalem duruyordu, yanında da tıpalı bir mürekkep şişesi vardı. Kenarları kıvrılmış birkaç parça parşömen de gördüm.

“Bu odayı sevdim,” dedim Pan yanıma geldiğinde.

Etrafa baktı. “Başka bir hayat gibi.”

Masaya gidip kenarına oturdum, ahşap ve vidaların yıllar boyunca sağlamlığını koruduğunu umuyordum.

“Buraya hiç kız getirdin mi?”

Pan yaklaşıp bacaklarımın arasına girdi. “Sen ilkisin.”

“Ne kadar şanslıyım.”

Çenemi yukarı kaldırıp beni nazıkçe öptü, dillerimiz birbirine değdi. Onun ilgisi ve olacakların vaadiyle beraber kadınlığım zonklamaya başlamıştı.

Bir öpücüğün daha ardından inleyerek karşılık verdim. “Bash?” dedi Pan. “İpleri hazırladın mı?”

Pan’ın arkasından yumuşak bir kahkaha geldi. “Hazırladığımı biliyorsun.”

Pan beni tekrar öperken çevik parmakları elbisenin arkasındaki düğmeleri buldu. Teker teker açıldıklarını hissettim, soğuk hava omurgamı okşadı.

Elbise açıldığında Pan elimi tutup beni masanın kenarından kaldırdı, artık düğmeleri ve onu yerinde tutan bir illüzyon kalmayan elbise üzerimden kaydı.

Çocuklar gözlerini benden alamıyordu.

“Siktir, Darling,” dedi Bash, elinde bir kangal ip sallanıyordu. “Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sen ilahi bir kadınsın.”

Pan ellerini belime koyarak beni kanepeye doğru yürüttü. “Yastıkların üzerine diz çök,” diye emretti. “Arkanı dön.”

Dediğini yaptım ve Bash çok kısa sürede bileklerime ipleri geçirip uçlarını üst platformları tutan taşıma direklerine bağladı.

Kas olduğunu düşündüğüm biri arkamdan yaklaşıp gözlerime bir bez parçası bağlayarak başımın arkasında düğümledi.

“Hadi bir oyun oynayalım, Darling,” dedi Pan. “Üzerindeki ellerin ve dudakların kimin olduğunu tahmin edersen ödül alacaksın. Yanlış tahmin edersen de cezalandırılacaksın.”

Sertçe yutkundum, heyecan beni boğazımdan ince bir inilti hâlinde dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

“Tamam,” dedim ve kanepede pozisyonumu düzelttiğimde ipler gıcırdadı.

Arkamda sessizlik hâkimdi. Bekledim de bekledim.

İlk dokunuş omzumdaydı, omurgamdan aşağı ürpertiler yayılmasına neden olan hafif bir okşamaydı. Dokunuş kürek-kemiklerimden kaburgalarım doğru ilerledi ve el gövdeme dolanıp meme ucumu okşarken nefesimi tuttum, sonra sertçe çimdikledi ve vücuduma hem zevk hem acı dalgaları yayıldı.

Diğer eli kıcıma geldi, yumuşak eti nazikçe yoğurdu. O kadar ıslaktım ki, ufacık bir dokunuş bile kadınlığımı arzuyla titretiyordu.

“Kas,” deyiverdim.

El enseme gidip beni aşağı bastırdı ve kıcımı dışarı çıkardı.

“Yanlış,” dedi Bash ve kıcımı sertçe tokatladı.

Şaşkınlıkla ciyakladım, sonra acı geçip yerini merkezimdiki heyecan verici bir karıncalanmaya bıraktı.

Bash geri çekilince diğerlerinden biri yerini aldı ama zihnim fırdönüyordu; ayak seslerini dinlemeye, ısıya ve nefes alıp verişlere dikkat etmeye çalışıyordum. Vane’e karşı avantajım olduğunu düşünüyordum çünkü gölge onu hissedebiliyordu ama ya o ya da gölge ikinci okşamada beni kandırdı. Bu seferki enseme daha sert bastırıp beni hareketsiz bıraktı, ipler etime batıyordu.

Sırtıma bir dudağın bastırılmasıyla titredim. Öpücükler sırtımdan aşağıya indi.

“Vane,” dedim gölgenin yakın olduğunu düşünerek.

Çat! Kıcıma bir şaplak daha indi ve kasıldım.

“Yanlış,” dedi Pan.

Bu oyunda kazanıyor muyum kaybediyor muyum, emin değildim.

Bu sefer önümde, kanepenin arkasında başka birini hissettim. Öne eğildi, eli belimden başlayıp kaburgalarım boyunca yukarı doğru çıktı, başparmağı mememin altına değdi, sonra ucunu sataşırcasına okşadı.

Ağzı diğer mememe gömüldü, dikleşmiş meme ucumu daireler çizerek yaladı.

Önce soğuktan, sonra sıcaklık ve zevkten dolayı tısladım.

İpler gıcırdadı.

Henüz tahmin etmek istemiyordum. Daha fazla oyalanmak istiyordum.

Sanki benden bir tahmin almaya çalışıyormuş gibi meme ucumu ısırды, sonra eli düz karnımın üzerinden aşağı kaydı ve bacaklarımın arasına ulaştığında durdu.

Orada kaldığında vücudum isyan etti. Kalçalarımı hareket ettirerek aramızda bir sürtünme yaratmaya çalıştım ama artık her kimse çabucak fark edip elini çekti.

“Kas,” diye tahmin ettim yine.

Kulağıma eğildi. “Aferin, Darling.”

Kas arkamdan geldi ve yere otururken zeminin gıcırdadığını duydum. Bacaklarımın arasına girdi, ellerini arkadan uyluklarıma doladı. “Yüzüme otur, Darling, sana ödülünü vereyim.”

Ağırlığımı aşağı verdim. Hiç ikiletmeyecektim.

Kas’ın kadınlığımdaki ağzı, ihtiyacım olan her şeydi. Klitorisimi öptü, dilini üzerimde gezdirdi ve içime doğru inledi.

Aniden Pan arkamda belirdi. “Tadı nasıl, prens?”

“Çok tatlı,” dedi Kas ve dilini dışarı çıkarıp beni daha derinden tattı.

“Henüz boşalmasına izin verme,” diye emretti Pan ve sesi odanın gerilerine doğru çekildi.

Kas ıslaklığımın yavaşça tadını çıkararak beni diliyle becerirken keskin bir nefes verdim.

Tanrım. Hepsine yetemeyecektim.

Diğerlerinden biri yaklaşıncaya zemin yine gıcırdadı. Eli arkadan boğazımı sardı ve çenemi zorla yukarı kaldırdı. Dişleri nabzımın olduğu yere sürtündü, sonra tenimi ısırды ve vücudum içgüdüsel olarak kıvrıldı ama o uzaklaşmama izin vermedi. Eli

hâlâ boğazımdaydı, beni kendisine açık tutuyor, ısıtıyor, öpüyor ve emiyordu, ta ki ben Kas amımı yalarken yüzünde titremeye başlayana kadar.

Zevk içimde alevlendi, yanmaya hazırды.

“Resmen üstüme akıyor,” dedi Kas. “Arkanda kim var, Darling?”

Vane. Bash. Pan. Kimdi? Önemli miydi ki?

Kas altımdan kayıp çıktı ama dönüp kanepeye gitti ve üzerine oturmama müsaade etti. Kalın, sert aletinden ısı yayılıyordu ve kalçalarımı oynatıp aletin alt kısmına sürtündüm.

Klitorisim şişmişti ve arzu doluydu.

“Tahmin et, Darling ve eğer tekrar boşalacağına söz verersen boşalmana izin veririm.”

“Evet,” dedim sızlanarak. “Lütfen.”

“Devam et,” dedi.

“Pan,” diye cevap verdim.

“Aferin kızıma,” dedi Pan, sesi kulağımda boğuktu. “Doldur onu, Kas. Canını acıt.”

Kas kalçalarını hareket ettirip kendini hizaladı ve sonra içimde o kadar derine daldı ki, acı bütün vücudumu sardı.

“Tanrım.” Pan beni kendine sıkıca bastırırken Kas beni sertçe ve hızla beceriyordu, vücutlarımız birbirine her çarptığında memelerim zıplıyordu.

“Siktir, Darling.” Kas ağır nefesler alıp vererek sert darbeler indirmeye devam etti. Kalçalarımı öne doğru sallayarak klitorisimi ona sürttüm.

“Onun sikine boşal,” diye emretti Pan. “Bize uslu bir fahişe olabileceğini göster.”

Zevk bir fırtına bulutu gibi kabarıyordu. Kas kalçalarımı sıkıca tutup son bir derin darbeye içime boşaldı.

Pan beni öne doğru itti, elini kalçamdaki Kas’ın elinin üstüne koyup beni ona doğru bastırdı ve orgazm bütün bedenimden

şiddetle geçerken sinir uçlarımı, kaslarımı ve kemiklerimi yaktı.

Kas'ın aleti zonklayarak son damlalarını boşalttığı sırada kendimi iplere, Pan'e ve Kas'e bıraktım.

"Henüz bitmedi," dedi Pan. "Gece bittiğinde, Darling, her deliğini sikmiş ve seni en az iki kez daha boşaltmış olacağız." O kulağımı öperken inledim. "Anladın mı?"

"Evet."

"Aferin kızıma." Sonra parmaklarını şıklattı. "Şu kayganlaştırıcıyı getirin."

Kas gitti ama başka biri onun yerine geçince kanepe tekrar çöktü. Kavanozun açılma sesini duydum ve Pan kıcıma birkaç damla damlattı. Kayganlaştırıcı canlı su gibi yayıldı ve tenimde yumuşak bir okşayışla dalgalanırken içimi önce bir sıcaklık, ardından zevk kapladı.

Şaşkınlıkla ciyakladım. "Ah, siktir," dedim. "Bu kayganlaştırıcı harika."

Pan'in aletinin başı deliğime sataştı. "Öne eğil," diye emretti ve dediğini yaptım, kanepede oturan kişi kıcımı tutup beni Pan için açtı.

Kanepedeki kişi yavaşça amımm içine girerken, Pan kendini kıcıma hizaladı ve kayganlaştırıcı sayesinde kolayca içime girdi.

Başka biri kanepenin etrafından dolanıp bana dönük durdu. "Aç ağzını, Darling." Pan'in başparmağı çenemi okşadı. "Seni götten becerirken sikte boğulmanı görmek istiyorum."

İtaatkâr bir şekilde dudaklarımı araladım ve ağzımı dolduran aletin büyüklüğü alamayacağım kadar fazla geldi, artık üç deliğim de doluydu.

"Son bir tahmin hakkı," dedi Pan kıcıma daha da derin gömülürken. "Ağzında kimin sikini, amında kimin sikini hissediyorsun? Ama dikkat et. Yanlış tahmin edersen, bir daha boşalamazsın."

Ağzım becerilirken inledim, kalın aletin başı dilimde zonk-luyordu.

Düzgün düşünemiyordum. Hiç düşünmek istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum. Zevkte kaybolmak istiyordum.

“Devam et.” Pan içimden çıktığında ağzım doluyken inledim, sonra o da kayboldu.

Nefes nefeseydim. Soluklandım.

“Bash amımda,” diye cevap verdim ve o da taşaklarına kadar içime girerken inledi.

“Siktir, doğru,” dedi.

“Vane de ağzımı sikiyor.”

Gözbağım çıktı.

Bash tamamen içime gömülmüş hâlde bana sırtıyordu.

Vane saçımı kavradığı gibi beni kendine doğru çekti. “Ne kadar iyi bir fahişesin, Win,” dedi. “Şimdi bırak da o güzel ağzını boğazına boşalana kadar sikeyim.”

Vane’in aleti dudaklarımla tekrar buluştuğunda heyecanla keskin bir nefes aldım.

Pan ve Bash bir ritim tutturdular, Vane ağzımı sikerken beni birlikte beceriyorlardı.

“Kas,” dedi Pan, “onu defalarca boşalt, bacakları titreyene kadar.”

Sarmaşık filizleri uyluklarımı sardı, sonra kadınlığımın üzerine kaydılar, tüysü uçları şişmiş sinir demetimi okşadılar.

Kas yanımdaydı, elinde peri kayganlaştırıcısıyla Fae büyü-sü yapıyordu. Memelerime birkaç damla damlattı ve yağ meme uçlarımda dönerek göğsümün derinliklerinden bir inilti koyu-vermeme neden oldu. Birkaç damla daha karnıma damlatıldı ve Kas onları aşağı doğru yönlendirip parmaklarını klitorisimde kaydırды.

Tekrar inledim ve Vane ağzımı daha sert, daha da sert becerdi, ta ki dilime boşalana, ağzımı inanılmaz derecede fazla

meniyle doldurana kadar. O kadar çoktu ki ağzımdan akıp çeneme damlıyordu.

Kas'ın parmakları sarmaşıklara katıldı, kendi arzum ve kayganlaştırıcı yüzünden sıırıslık olmuş tomurcuğumu okşadı.

Denesem bile dayanamazdım.

Orgazm bir fırtına gibi vurdu. Sarsıldım, ipler gıcırdadı ve Vane saçımı çekip aletini içimde tuttu.

“Sikimi mengene gibi kavradı,” dedi Bash. “Siktir, Darling.”

Bağlanmış olsam da vücudum kıvrılıp orgazmın tadını çı-karmak istiyordu ama ben orgazmın şiddetine açık kalmak, zevki saklamadan yaşamak zorundaydım.

Spermi çenemden akan Vane çekildiğinde Bash beni aleti-nin üzerinde zıplatmaya başladı.

“Siktir, evet,” diyerek içime boşaldı.

Direklere bağlıydım ama sanki ruhum bedenimden çıkmış gibi uçuyordum.

“Tekrar,” diye emretti Pan ve Kas'ın sarmaşıkları çılgınlaştı, klitorisimi bir an olsun bırakmadı. O kadar uyarılmıştım ki si-nirlerim yanıyor, zevk acıya karışıyordu.

Pan beni öne eğerek kıcımda daha derine girebilmek için ellerini kalçama koydu ve beni kendine çekti.

Kapalı gözkapaklarımanın arkasında beyaz yıldızlar çakı-yordu. Her bir sinir ucum alev almıştı. Her kasım zevkten titriyordu.

Başka bir dalga beni zirveye ulaşmakla tehdit ederken klito-risim zonkluyordu.

“Benim için boşal, Darling,” dedi Pan. “Ben kıcını doldurur-ken boşal.”

Bu sözleri dalganın beni yutması için yeterliydi.

Çığlık attım ve Pan kalçasını ileri doğru itip içime boşalı-rken inledi.

Kasıldım, zevk ve acıyla nefes alıp verirken bedenime geri dönmeye çalıştım. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Ağır nefesler alıyor, ter atıyordum. Pan son bir kez içime girerken vücudu benimkini tamamen kaplamıştı.

“Bu harikaydı,” dedi Bash altımdan.

Pan sendeleyerek uzaklaştı. “Onu çözün.”

Bash ve Kas düğümleri çözerken iplere ağırlığımı vermiş hâlde asılı kaldım. Beni yakalayıp kollarının arasına alan Vane oldu. “Sikilirken çok güzelsin, Win,” dediğinde sesi içimde yankılandı.

Beni yukarı taşıdı ve en yüksek platformda bulunan büyük yatağa yatırdı.

Bash birkaç saniye sonra sıcak, ıslak bir bezle geldi. “Bacaklarını aç, Darling,” dedi ve beni nazıkçe temizledi.

Kas bir bardak soğuk suyla geldi ve içmem için ısrar etti.

Son olarak Peter Pan elinde büyük bir tişörtle geldi. Tişört güneşte yarısı ağarmış gibi görünüyordu ama Pan gibi, güneş ışığı ve yıldız ışığı gibi kokuyordu.

“Kollarını kaldır,” dediğinde itiraz etmedim. Tişörtü giydirdi ve bol gelen kumaşın uyluklarımın etrafında toplanacağı şekilde üzerimi düzeltti.

Şimdiye kadarki en büyük düşmanımızla karşı karşıya olabiliirdik ama onlar şimdi burada, beni deli gibi becerdikten sonra şımartırken bu arka planda kalıyordu.

Bash yastıkları kabartıp battaniyeyi üzerime çekti.

Yatağa önce Pan girdi, sonra beni kendine doğru çekti ve ona sokuldum. Bash de peşi sıra gelip bacaklarımı kucağına attı ve battaniyeyi üzerime sıkıca sardı. Vane ve Kas yatağın diğer tarafına yerleştiler. Aralarmda sigara ve koyu renkli bir içki döndürüyorlardı.

Mutluluktan sersemlemiş hâldeyim, vücudum tükenmiş ama rahatlamıştı.

“Yorgun musun, Darling?” diye sordu Pan arkamdan. Parmakları dalgın dalgın saçlarımı okşuyordu ve bu his kafa derimde hoş bir gıdıklanma yarattı.

“Birazcık,” dedim ve esnedim.

Vane uzun bir nefes çekip sigarayı Kase’ uzatırken dumanın arasından beni izliyordu. “Biraz uyu, Win.”

“Beni bırakmayın,” dedim onlara.

“Elbette bırakmayacağız,” dedi Bash ve elleri yorgun düşmüş bacaklarıma masaj yapmaya başladı.

Çok geçmeden uykuya daldım.

21. BÖLÜM

WINNIE

Ağzım kurumuştı ve çok sıkışmıştım. Tüm çocuklar etrafında birbirine dolanmış uyuyorlardı ama bir şekilde onları uyandırmadan altlarından ve yataktan kayıp çıkmayı başardım. Merdivenleri ve ip köprüyü takip ederek platformları geçtim, sonra da kuleden indim.

Hâlâ uykulu olan gözlerle esneyerek banyoya gittim. İşimi bitirince bir pantolon giyip saçımı düzelttim. Dört adam tarafından becerilmiş gibi görünüyordum, orası kesindi.

“Şimdi de su,” diye mırıldandım ve gözlerimi ovuşturarak mutfığa girdim. Aniden durdum.

Tinker Bell mutfaktaydı, arkasında balkon kapılarının çevrelediği karanlık gökyüzü vardı.

“Merhaba Winnie,” dedi.

Gölgem içimde kıvrıldı ve gözlerimin karardığını biliyordum.

“Buna gerek yok,” dedi Tink. “Sadece konuşmak istedim.”

“Buna inanmıyorum ve inanacağımı sanmana biraz boldum.”

Güldü ve sakinleştirici sesini duyunca kendini güvende hissetmemek çok zordu. Masum görünüyor, masum konuşuyordu ama hiçbirisi doğru değildi.

Güçlü, bazen de değişken bir lagün tarafından diriltilmeden önce bile o sinsî biriydi. Atamı öldürmüştü ve bu tek kararı hepimizi bu yolculuğa, bu âna sürüklemişti.

“Ne istiyorsun?” diye sordum ona.

“Normale dönmek istiyorum.”

“Peter Pan’i geri alamazsın.” Tanrım, sahiplenici bir kaltak gibi konuşuyordum ama sözümü geri almayacaktım.

Tink mutfak adasının etrafında dolaştı ve ben de hareketini taklit ederek tezgâhın aramızda kalmasını sağladım.

“Biraz üzücü bulduğum bir şey var,” dedi.

Tuzağına düşmek istemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Herkes Peter Pan’i istediğimi sanıyor.” Elini kaldırıp parmaklarını şıklattı ve elinin etrafında peri tozu uçuştı. “Sihirbazlık numarası gibi,” diye devam etti. “İzleyiciler numaranın sırrını bildiklerini sandıklarında onları aldatmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?”

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmemişti.

Şu anda tezgâhın karşılıklı uçlarındaydık, eli hâlâ havadaydı ve mutfagın loş ışığında peri tozuyla parlıyordu.

“Sana bir sır vereceğim. İşin iç yüzünü anlatacağım da diyebiliriz.”

Kanatlarını çırpıp yerden havalandı. Aramızdaki ada tezgâh artık hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Peter Pan’i hiç geri istemedim. İstedğim şey onun gölgesi.”

“Sana asla vermeyecek.”

“Biliyorum.”

Gözlerindeki bakış bunları çoktan düşündüğünü gösteriyordu. Eminim ki Pan’i işbirliğine ikna etmek için yapabileceği bir düzine şey vardı. Beni tehdit etmek de bunlardan biriydi. Ve şimdi, çocuklar uyurken karanlık mutfakta onunla baş başa kalmıştım.

Bağırırsam buraya ne kadar çabuk gelebilirlerdi?

Onları da tehlikeye atar mıydım?

“İstediğin güçse neden benim gölgemi almıyorsun? Beni yalnız yakaladın. Savunmasızım.”

“Keşke o kadar kolay olsaydı.” Tişörtümün omzumda kaydı-
ğı yere başıyla işaret etti. “Sırtındaki rünler var ya? Lagün o en-
fes Karanlık Olan ile yüzmeye gittiğinde onları gördü. Sanırım
o rünler seni korumak için sırtına kazınmış, değil mi?”

“Belki.”

“Ama biraz yanlış yapılmışlar. Şüphesiz, bir ölümlü hatası.
Bunun yerine bağlayıcı bir büyüye dönüşmüşler. Sendeki gölge
var ya? Asla çıkmayacak. Lagün o kadarını söyledi. O olmasay-
dı kolay bir hedef olurdun, evet.”

Yalan mı söylüyordu?

Yalan söylemiyor, dedi gölge.

Neden bana söylemedin?

Önemi yoktu, diye cevapladı.

“Neden? Tüm bunlar ne için?” diye sordum onu konuşturma-
ya çalışarak. “Sadece güç için mi? Düşününce anlamsız geliyor.”

Tink omuz silkti. “Uzun süre bir lagünün dibinde ölü olarak
yattınca, nerede hata yaptığımı anlamaya başlıyorsun. Yaptığın
ve yapmadığın seçimlerden pişman olmaya başlıyorsun. Ha-
yattayken Fae Kraliçesi’ydim belki ama hiçbir zaman iktidarda
olmadım. Beni asla kabul etmediler, sıradan bir ev perisiydim.
Ama oğullarım...” Gözlerini uzaklara çevirdi. “Oğullarım kabul
edilecek. Faeler zayıfladı. Onları yönetecek acımasız adamlara
ihtiyaçları var.”

“Gölgeye ikizlerin sahip olmasım istiyorsun,” dedim.

Beni başıyla onayladı. “Sen ve Karanlık Olan gölgenizi pay-
laşıyorsunuz. Bu tekrar yapılabilir.”

“Kas ve Bash senin emirlerini yerine getirmez. Onları pek
tanımıyorsun belli ki.”

“Ah, aptal, salak kız. Birini yönetmek için ona bir teşvik sunman yeter.”

“Winnie!”

Sessizliği bozan ses beni şaşkına çevirdi. “Anne?”

“Winnie! Yardım et!”

Dışarıdan geliyordu. Ne oluyordu be?

Kapı kolunu çekip dışarı fırladım. Aşağıda, iki Fae annemi tutuyordu. Kollarını annemin kollarına geçirmişlerdi ve onu arka bahçeden ormana sürüklüyorlardı.

“Anne!”

“Yardım et, Winnie!”

Hâlâ uçmakta pek iyi değildim ama kahrolasınca bir mucize olmasını umarak balkonun korkuluğuna tırmanıp atladım.

Yere çarptıktan sonra tekrar havalandım. Rotamdan sapıp bir ağaç dalına çarptım, ayaklarım yeri sıyırdı, sonra da düşüp toprağa ve kara çarptım. Soğuk vücudumu ısıırıyor, ince tişörtümün içinden tenime işliyordu.

“Anne!”

Koşmaya başladım çünkü bacaklarımın beni taşıyacağıma güvenebilirdim.

Koştum da koştum. Annem debeleniyor, karda uzun ayak izleri bırakıyordu.

Onlara yaklaştım.

Gölge içimde titriyordu.

İçgüdülerini dinle, dedi. Beni dinle.

Ama annem bu adadaysa yardımıma ihtiyacı vardı. Korkmuş olmalıydı. O...

Yer altımda çöktü, karanlığa düştüm ve sert bir tahta gibi gelen bir şeye çarptım.

Tam zamanında dönüp bir Kayıp Çocuk’un üzerime bir kapak kapadığını gördüm.

Tahtaya çivi çakıldığını duydum. Kapağa vurmaya başladım. “Siktir, ne yapıyorsunuz? Durun! Çıkarın beni!”

“Onu derine göm,” dedi Tink’in sesi.

Üzerimde yumuşak bir ayak sesi duydum. Sonra bir tane daha.

Küreklerden toprak döküldü.

“Durun!” Daha sert vurdum ve karanlık tamamen yok olana kadar gölgeye uzandım.

Lagünün kenarında ayakta duruyordum ve Peter Pan, Vane, Bash ve Kas de oradaydı.

Ne oluyordu böyle?

“Darling?” dedi Pan. “İyi misin?”

“Ben sadece...” Bir daire çizerek etrafıma baktım. Kar yoktu, güneş parlıyordu ama ben hâlâ donuyordum.

Bash beni kollarına alınca ısısı kemiklerime işledi. “Kötü bir rüya mı gördün?”

“Sanırım? Annen oradaydı...”

Bash güldü. “Daha çok kötü bir şakanın başlangıcı gibi.”

“Her şey yoluna girecek.” Kas yanıma geldi. “Her şey yoluna girecek.”

22. BÖLÜM

PETER PAN

Kör edici bir acıya, bağırışlara ve kaosa uyandım.

Her yer kan içindeydi. Kokusu burnuma geliyordu. Kayıp Çocuklar'ın da öyle.

Kayıp Çocuklar mı saldırıyordu?

Biri üstümdeydi, göğsüme bıçak saplamıştı. Nefes alamıyordum ve acı o kadar şiddetliydi ki midem bulanıyordu.

Kabzasına yapışıp çektim ve ucunda parlak siyah bir bıçak gördüm.

Çocuğu ittim. Duvara çarptı ve tekrar ayağa kalktı. “Ne yapıyorsun lan?” diye sordum ama çocuğun gözleri sanki orada değilmiş gibi bomboş bakıyordu.

Bıçağa uzandı ama ben onu iki bileğinden yakalayıp bıçağı kafatasına sapladım.

Bir kez, sonra iki kez gözlerini kırptırdı, ardından geriye doğru yatağa düştü. Ölmüştü.

Ayağa kalktığımda yaramdan kan fışkırıyor, göğsümden kalçama akıyordu. Hâlâ çıplaktım. Harika.

Bir sonraki sahanlıkta Vane bir Kayıp Çocuk'u korkuluktan aşağı attı ve çocuk ıslak bir sesle yere çarptı. Kas basamaklardaydı, ellerini havaya kaldırmıştı. “Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi koyu saçlı bir Kayıp Çocuk'a. “Sadece bıçağı ver.”

Çocuk bıçağı savurdu. Kas sola doğru gidecekmiş gibi yaptı. Çocuk tekrar bıçağı savurdu ve Kas bileğini yakalayıp ileri atıldı

ve Kayıp Çocuk'u duvara çarparak bıçağı göğsüne sapladı. Yaradan kan fişkırdı.

"Neler oluyor lan?" diye seslendi Bash yerden, bir Kayıp Çocuk'u kafakola almıştı. Çocuk, Bash'in kaslı kollarının arasında çırpınıyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. Vane aceleyle yaklaşıp bir çarşafı uzun bir şerit hâlinde yırttı.

"Kollarını kaldır," dedi bana. Kumaşı göğsüme sararak yarayı kapadı, sonra o kadar sıkı bağladı ki gözlerimde beyaz yıldızlar çıktı.

"Sızlanmayı kes," dedi.

"Sızlanmıyorum, siktir be. Çocuklar, yaralandınız mı?"

"Yüzeysel bir kesik," diye cevapladı Bash ve artık cansız olan Kayıp Çocuk'u yere bıraktı. "Önemli bir şey yok."

"Darling nerede?" dedi Kas.

Yatak odasına bakındık. Panik damarlarıma yerleşti. "Siktir. Gidin." Vane'i ittim. Havaya yükseldi ve yere yakın uçtu. Onu takip etmeyi denedim ama ciğerlerim tam olarak çalışmıyordu ve acı çok şiddetliydi.

Onun yerine Kas'i döner merdivende takip etmek zorunda kaldım.

"Vane, onu hissediyor musun?"

Gözleri kısılmıştı, keskin bir dikkatle onu arıyordu ve her saniye geçtikçe ben daha da telaşlanırken Vane daha da endişeli görünüyordu.

"Darling sakın. Sanki..." Kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Garip. Uzakta ve bağ zayıf ama iyi görünüyor."

Bu beni rahatlattı. En azından şimdilik.

Bash, bir Kayıp Çocuk'tan aldığı bıçaklardan birini kaldırdı. "Bu endişe verici."

Göğsüme bir acı dalgası daha yayıldı. Başım dönüyordu ve güçsüz hissediyordum. "Bu, Tink'in üzerimde kullandığı bıçağın aynısı."

“Kayıp Ülke’den gelen volkanik taştan yapılmış,” diye açıkladı Kas. Kardeşine parmaklarını şıklattı. “Fae kasasından kaybolan şey buydu.”

“Tanrım. Bu hiç iyi değil.”

“Holt Remaldi’nin benden Karanlık Ülke gölgesini almak için kullandığı taşla aynı,” dedi Vane. “Karanlık Ülke’nin seçkinleri o şeye altın gibi tapıyor.”

İkizlere baktım. “Fae kasasında bu taştan yapılma bıçaklar olduğunu biliyor muydunuz?”

“Şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti,” dedi Bash. “Hazine odasındaki raflarda boş yer olduğunu fark ettim ama Kas de ben de orada ne olduğunu hatırlayamadık.”

“Bence asıl soru,” dedi Kas, “Kayıp Çocuklar neden bize saldırdı?”

“Sanki içlerine şeytan kaçmış gibiydi.” Vane halının üzerinde yatan ölü bir Kayıp Çocuk’un ayakkabısını tekmeledi. “Bir şeyler yolunda değil.”

Keskin bir acı kaburgalarımı deldi. İyileşiyor olmam gerekirdi. Siktir, iyileşmiyordum. “Darling’i bulmalıyız.”

“Katılıyorum,” dedi Kas ve kapıya doğru ilerledi.

Birlikte dışarı çıktık, merdivenden koştururcasına inip koridordan geçtik ve çatı katını aştık. Ev sessizdi. Var Olmayan Ülke Ağacı’ndaki muhabbet kuşları bile gitmiş, pixie böceklerinin ışıkları sönmüştü.

Kanepenin diğer tarafında durmak zorunda kaldım, daha hızlı koşamayacak kadar nefes nefeseydim.

Kayıp Ülke taş bıçağıyla bıçaklandığınızda ne olurdu? Efsaneler çeşitli, kaynaklar ise en iyi ihtimalle şüpheliydi.

Var Olmayan Ülke Yaşam Gölgesi vardı bende. İyileşiyor olmam gerekirdi.

Bash, “Ne tarafa?” diye sordu Vanee.

Vane yanımdaydı, koluma girmişti. “Kalk,” dedi bana.

“İki ayağımın üstündeyim,” diye itiraz ettim. “Yani kalktım.”

“Devrilecek gibi görünüyorsun. İyi misin?”

Hayır, iyi değildim. İyiden çok uzaktım.

Karanlıkta boğulmuş gibiydim.

Annesinin terk ettiği sıradan bir çocuk.

Kendini efsane sanan bir adam, taş bıçağın açtığı yarayı bile iyileştiremiyordu.

Kan, uydurma bandajdan sızıyordu. Oda etrafımda dönüyordu.

“Otur,” dedi Vane. Hedefini değiştirdi ve beni kanepenin etrafında itip kakarak yönlendirip yastığın üzerine bıraktı.

Göğsüm zonkluyordu, bıçağın et ve kası deldiği yerlerde derim yanıyordu. Her yerim acıyordu.

“Darling’i bul,” dedim Vane’e.

Şimdi önümde çömelmişti, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“Ben iyi olacağım.”

“Betin benzin atmış.”

“Yeterli güneş ışığı alamadım,” diye şaka yaptım ama sahte kahkaham beni öksürük krizine soktu ve acı dizlerime kadar indi.

“Darling’i bul,” diye tekrar emrettim. “Lütfen.”

Ayağa kalktı. “Kıpırdama. Kendini yorma...”

“Evet, anladım. Şimdi git...”

Odanın içinden bir şey vızıldayarak geçti. Vane onu havada yakaladı.

Siktir. Başka bir siyah bıçak.

“Yere yat!” diye bağırdım.

Ama çok geçti.

Birbiri ardına -tak, tak, tak- üç bıçak daha Vane’in göğsüne saplandı ve benim önümde tek dizinin üzerine çöktü. Gözleri kararmıştı, göğsü kanla kaplıydı.

“Vane!” Kanepenin ucuna kayarak öne eğildim ve onu yakalamak için uzandım. “Vane!”

“Lanet olası... peri... kaltak,” diye ıslak bir sesle homurdanırken altın rengi bir ışık odayı doldurdu ve gölgeleri uzaklaştırdı.

Tinker Bell isteksizce peşinden gelen Tilly’yle beraber odaya girdi.

“İşte parti bozanlar,” dedi. “Çok erken gittiniz. Ben de partiyi size getireyim dedim.”

Birkaç Kayıp Çocuk ve alt seviye Fae çatı katına daire şeklinde dizilerek tüm çıkışları kapadı.

Hepsinin gözleri ölü gibi bakıyordu.

“Çocuklar!” diye bağırdı Tink ve ikizlere parmaklarını salladı. “Annenizin yanına gelin. Hadi.”

İkizler mutfağın kapısından uzaklaşıp Tink’in birkaç bardak dizdiği ve bir şişe elma viskisini açtığı bara gitti. Bu eskiden en sevdiği içkiydi.

“Neyi komik buluyorum, biliyor musun?” Bardakları doldurdu ve birini bana getirdi. Vane ağırlığını bana vermişken almakta tereddüt ettim. “Al hadi, Peter.”

Bardağı elinden sertçe aldım. Vane sendeledi.

“Komik bulduğum şey, gölgeni bu kadar uzun süre araman, Peter. Başından beri gölgenin değerli Darlinglerinde olduğunu fark ettiğinde nasıl da gülmüşsündür.” Gülerek iki bardak daha aldı ve ikizlere uzattı.

“Sana güvenmiştim,” dedi Tink bana. “Bir zamanlar senin her şeyi bildiğini düşünürdüm. Her şeyi *yapabileceğini* düşünürdüm. Bizim için yoktan var ettiği ziyafeti hatırlıyor musun?” Hafif bir hüznle başını iki yana salladı. “Eğlenceli bir geceydi. En son ne zaman gücünü böyle anlamsız şeyler için kullandın? Şimdiyse tek bildiğin savaş, seks ve kabul edelim, *sızlanmak*.”

Bana yaklaştı. “İç, Peter.”

Bardak elimde sarsılıyordu. Titriyordum ve bacaklarımı hissetmiyordum.

“İç, Peter.”

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım ama Tink kalın tabanından tutup bardağı eğerek içkiyi boğazımdan aşağıya döktü.

Onunla mücadele edecek gücüm bile yoktu.

İçki bittiğinde bardağı kenara koydu.

“Bu odada gücü hak eden, zor işleri hiç sızlanıp şikâyet etmeden yapan sadece iki adam var.”

Tink gösterişli bir hareketle ikizleri işaret etti. “Oğullarım.”

“Ne bok yediğini sanıyorsun?” diye sordu Bash.

“Size doğuştan gelen hakkınızı sunuyorum.”

“Pan ve Vane’i öldürerek mi? Kesinlikle olmaz,” dedi Kas.

“Sizin liderlik etmenize asla izin vermezler.” Tink kanatlarından peri tozu saçsa ikizlerin arasına girdi. “Hiç liderlik yapmanıza izin verdiler mi?”

İkizler birbirlerine baktı.

Cevap hayırdı. Vermemiştik. Onlara hiç istemediğim küçük kardeşlerim gibi davranmıştım. Vane de öyle.

Ama ikizler beni seçmişti. Bana inanmışlardı.

Yine de... hâlâ kanatları yoktu ve onları tahtlarına geri oturacak gücüm asla olmayacaktı.

Tink sanki onlara bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. “Onlar sizin lider olmanızı istemiyorlar. Sadece onları takip etmenizi istiyorlar, tıpkı bulunmak isteyen Kayıp Çocuklar gibi. Ama siz, Fae prensleri, hükmetmek için doğdunuz.”

Bash’in çenesi gerildi. Kas’ın burun delikleri genişledi.

“Ve gölgeyle yönetmelisiniz,” diye ekledi.

“Ne sikim ima ediyorsun sen?” Bash kollarını çözdü.

“Peter Pan, Var Olmayan Ülke Gölgesi’ni asla hak etmedi,” dedi Tink. “Sadece hak ettiğini düşündüğü için aldı.”

“Biz gölgeyi istemiyoruz,” dedi Kas. “Sadece kanatlarımızı istiyoruz.”

“Ah.” Tink dudaklarını büktü. “Kız kardeşiniz size söylemedi mi?”

Tilly geri adım attı.

“Bize neyi söylemedi?” dedi Bash.

Kas küçük kız kardeşine yaklaştı. “Bize neyi söyleyecektin, Til?”

Fae Kraliçesi gözleri dolarken dudaklarını yaladı. “Ben... kanatlarınız...”

“Kanatlarımıza ne oldu?” Bash de yaklaştı.

“Onlar hiç bende değildi,” diye patladı.

“Ne?!” diye bağırdı Kas.

“Alınır alınmaz yok ettirdim.”

Bash ikizinin etrafından dolanıp kız kardeşinin üzerine atlamak için hamle yapınca bir anda kargaşa patlak verdi.

“Nasıl yapabildin?!” diye bağırdı Bash.

Faeler Kraliçelerinin etrafında daire oluşturdu, hançerlerini kınlarından çıkardı ve savaşa hazırlandı. Tilly mutfağa doğru geri çekildi. “Düşünmedim... Özür dilerim... Ben sadece... size çok kızgındım ve sizi asla affetmeyeceğimi düşündüm ve...”

“Tabii,” Tink’in sesi odada yüksek sesle yankılandı. “Uçmanın başka bir yolu daha var.”

İkizler bana döndü. Keder, kolayca gizlenemeyen bir duyguydu ve ikizlerin yüzlerinde bu duyguyu çeşitli seviyelerde görebiliyordum. Kanatları gitmişti. Onları asla geri alamayacaklardı.

Bir şeyi acıtacak kadar çok istemenin ne demek olduğunu biliyordum.

“Pan’ın gölgesini almayacağız,” dedi Bash. “O yüzden siktir git.”

“Asla olmaz,” diye ekledi Kas bana bakarak, odanın karşısından doğrudan bana hitap ediyordu. Vane kollarımda ağır ağır nefes alıyordu.

Gözümün ucuyla Tilly'nin mutfağa süzüldüğünü fark ettim, yüzünden gözyaşları akıyordu.

“O zaman sanırım Darling kızını asla geri alamayacaksınız.”

İkizlerin yüzlerindeki keder ve meydan okuma ânında öfke ve korkuya dönüştü.

Bu, Tink'in son kozuydu. En güçlü kozu.

İkizler için güç istese bile, Tink için Darlingler her zaman kurtulmak istediği bir diken olmuştu.

“O nerede?” diye sordu Kas.

Tink'in kanatları çırpınarak havada bir peri tozu girdabı bıraktı. “Maalesef meşgul.”

“Onu nereye götürdün?” Bash annesine doğru fırladı ama ânında Kayıp Çocuklar ve Faeler tarafından kuşatıldı, kılıçları ellerinde hazırды.

“Şu an paniğini hissedebiliyorum,” dedi Vane.

“Ne?”

“Darling. Onu hissedebiliyorum.” Vane kollarımda titredi. “Panikliyor ve... korkmuş.”

“Nerede?” diye fısıldadım.

Vane'in ağzının köşesinden kan sızıyordu. “Bilmiyorum. Anlayamıyorum. Sanki yeraltında falan gibi.”

Karanlıkta gömülü. Yalnız başına.

Tink'i öldürüp lagüne attığımda olduğu gibi.

Sen gölgeyi hak etmiyorsun.

Annesinin terk ettiği bir çocuk.

Sadece bir çocuk.

“Nerede olduğunu söyle!” diye bağırdı Kas ve Kayıp Çocuklar'dan birine yumruk atıp devirse de onun yerini başka biri aldı.

“Yemin ederim...” Bash küçük bir Fae'e vurunca adam bar taburesinin üzerine düştü.

“Durun!” diye bağırdım.

Herkes sessizleşti.

“Alabilirsin.” Dudaklarımı yaladım.

“Ne sikim yapıyorsun şu an?” diye sordu Vane ama onu duymazdan geldim.

“Gölgemi kendim vereceğim.”

“Aptal... olma,” dedi Vane.

“Pan.” Bash başını iki yana salladı ama çok geçti. Kararımı vermiştim. Sürekli elinde tutmak için savaştığın bir gücün anlamı neydi ki? Paylaşacak kimsen yoksa gücün anlamı neydi?

“Sana gölgemi veriyorum,” dedim Tink’e. “Onlara Darling’i ver.” İkizlere ve Vane’e başımı salladım. “Darling zarar görmeyecek.”

Bash huzursuz bir ifadeyle, “Gölgeyi istemiyoruz,” dedi.

“İşte bu yüzden gölge için mükemmelsiniz. Tıpkı Darling ve Vane gibi, ikisi de gölgeyi istememişti. Hayatımın büyük bir bölümünü gölgeyi aramakla geçirdim, ona sahip olmak için her şeyi yok ettim.” Tink’e baktım. Yıllar önce tanıdığım peri kızından bir şey kalmış mıydı bilmiyordum ama kalmışsa, bunu duyması gerekiyordu.

“Özür dilerim, Tinker Bell. Birbirimizi yok edecek kadar çok sevdiğimiz için özür dilerim.”

Tink tereddüt etti. Kısa bir an için eski Tink’i gördüm. En iyi arkadaşımı. Var Olmayan Ülke’yi anlamlı bir şekilde paylaşabildiğim ilk kişiyi.

O zamanlar onu seviyordum çünkü yalnız kalmak istemiyordum. Ama bu yanlıştı. Başka kimsem olmadığı için ona tutunmuştum. Ve belki de bir bakıma, ikimiz de ihtiyacımız olan şeyleri nasıl isteyeceğimizi bilmediğimiz için o sevgiyi suistimal etmiştik.

Sonra Var Olmayan Kral olmuştum. Kötü, acımasız Var Olmayan Kral.

Karanlığa batmış.

Ve artık o adam olmak istemiyordum.
Darling için değil. Vane için değil. İkizler için bile değil.
Başka biri olmak istiyordum, o kişinin kim olduğunu bilmesem de.

Vane'i kanepeye yatırıp ikizlerle Tink'in yanına gittim.

Çok yorgundum.

Fae prenslerinin önüne diz çöktüm. "Alın."

"Pan," diye lafa girdi Kas.

"Alın."

Bash dişlerini sıkı. "Almayacağız..."

Eğer gölge onlara aitse, gölge onlara gidecekti. Son sınav, onun asla *benim* olmaması gerektiğini bilmem için ihtiyacım olan son kanıt.

Gölge kıvrılarak yüzeye çıktı. Şeklini, ağırlığını, göğsümdeki zonklayan yaradan fışkırırken yarattığı büyük dalgayı hissettim. Gözlerim pörtlemişti, yaşlar içindeydi, vücudum titriyordu. Onu bir enfeksiyon gibi içimden temizledim.

Beni geride bırakıp ikizlere doğru yükseldi ve onları parlak, yakıcı bir ışıkla sardı.

İkizler elleriyle dizlerinin üstüne çöktü.

Zemin onları tutan çivileri zorlarken uzaktan çan sesleri duydum.

Ve sonra...

Karanlık dağıldı ve ikizler ayağa kalktı.

Ve arkalarında simsiyah, parıldayan kanatlar açıldı.

23. BÖLÜM

KAS

Kanatlarımı kaybettiğimde bir uzvumu kaybetmiş gibi hissetmiştim. Hayatımın yarısını yerde, yarısını gökyüzünde geçirmiştim ve bulutlarla buluşma yeteneğimi kaybettiğimde, içimde dev bir delik açılmış gibiydi.

İlk başta öfkelenmiştim. Sonra intikam duygusu uyanmıştı. Ardından umutsuzluğa kapılmışım. En sonunda öyle bir noktaya gelmişim ki, lanet olası kuşları kıskandığım için gökyüzüne bile bakamaz olmuşum.

Sonunda tüm bu duyguları gömmüştüm, kanatlarımla yaşadığım hayat başka birinin hayatı gibi gelmeye başlamıştı. Ya da bir rüya gibi.

Ama ayağa kalkıp kanatlarımın yeni ağırlığını hissettiğimde, gözlerimden yaşlar akmaya başladı; tüm o eski, gömülü duygular geri geldi.

Bu gerçek miydi?

Düşünmeden kanatlarımı açtım, omuzlarımdaki ve sırtımdaki eski, unutulmuş kaslarım gerildi.

Ateşin ışığı kanatlarıma vurduğunda deniz kızlarının pulları gibi siyah bir ışıltıyla yanardöner parladılar.

İkizime baktım. Onun sırtında da kanatlar açıldı. Bash kibir ve heyecan dışında duygularını gösteren biri değildi ama ışıktaki gözleri ıslaktı.

Bu nasıl mümkün olabilir? diye sordu bana.

Hiçbir fikrim yok, diye cevap verdim.

Var Olmayan Ülke Gölgesi Pan'e kanat vermemişti ama gölgelerin farklı kişilere farklı tepkiler gösterebileceğini sık sık söylerdi.

Gölgenin bir şeyi doğal hâline döndürme gücünün olması imkânsız değildi.

Önümüzde, annemiz gururla parıldayarak ellerini çırpıyordu. "Oğullarım," dedi. "Eski ihtişamınıza kavuştunuz. Kanatlarınızla her zaman çok yakışıklıydınız."

"Darling'in nerede olduğunu söyle bize."

"Bunun için bolca zaman olacak." Tink lanet olası bir kucaklaşma istiyormuş gibi kollarını açarak bize yaklaşmaya başladı, sanki bizim kızımızı kaçırıp bizden saklamamış ve Pan'i onun için gölgesinden vazgeçmeye zorlamamış gibi.

"Bana dokunayım deme sakın," diye uyardım. Tink durdu, parlak yüzündeki zafer ifadesi kaybolmuştu. "Darling nerede?"

Tink'in burun delikleri genişledi ve kanatları daha hızlı çırpınmaya başladı. "Darling kızlarında ne var da hepinizin kafayı yemenize neden oluyor?"

Pan, "Onu bul," dedi Van'e. "İkizleri de yanma al."

"Durdurun onları!" diye bağırdı Tink. Kayıp Çocuklar'la Faeler harekete geçti ve kargaşa başladı.

24. BÖLÜM

WINNIE

Gölgenin bağlantısı aracılığıyla yankılanan acıyla gerçekliğe geri döndüm.

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım ve bir an için öldüğümü düşündüm. Ellerimi ve ayaklarımı hissedebiliyor, ayak parmaklarımı hareket ettirebiliyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Her yer çok soğuk ve sessizdi.

En son hatırladığın şeyi düşün...

Peri bizi tuzığa düşürdü, diye fısıldadı Gölge.

Doğru. Bir kutuya sokulup gömülmüştüm. Tink, çocuklarla birlikte güvende olduğumu düşünmem için bir illüzyon yaratmış olmalıydı.

Onu öldürecektim.

Bu kutudan çıkar çıkmaz.

“İmdat!” diye bağırıp kapağı yumrukladım. O kadar sessizdi ki kendi sesim kulaklarımda çınlıyordu. “Beni duyan var mı?”

Vane başımın dertte olduğunu biliyor olmalıydı ama o da acı çekiyorsa...

Çıkmam lazımdı. Onları kurtarmam lazımdı.

Tamam, düşün, Winnie. Bu bir oyun ve sadece nasıl kazanacağını bulmalısın. Ama bir kutunun içinde gömülmüştüm ve yanımda hiçbir alet yoktu.

“Şimdi bir şeyler yapmanın tam zamanı,” diye mırıldandım gölgeye.

Hiçbir şey demedi.

Avuçlarım acıyana ve eminim ki kanayana kadar biraz daha vurdum.

Ama sonra, uzaktan, toprağın hareket ettiğine dair belli belirsiz bir ses duyuldu.

“Buradayım!” diye bağırdım.

Çevremdeki sesler, üzerimi örten toprak azaldıkça daha da yükseldi. Çocuklardan biri olmalıydı. Beni bulmuşlardı, belki de Vane’in yardımıyla ve...

Bir şey kapağı kaldırıp geri çekti.

Ve karanlığın loş ışığına gözlerimi açtığımda gördüğüm çocuklardan biri değildi. Tilly’ydi.

Savaşmaya hazır hâlde dikleştim ama o ellerini havaya kaldırdı, kanatları açıklığa parıldayan bir ışık saçıyordu. “Sana yardım etmeye geldim.”

Beni tıktıkları deliğin arka duvarına yapışmıştım; üzerime toprak dökülüyor, etrafıma taş parçaları saçılıyordu. “Neden?”

“Çünkü hepsi benim hatam ve bunu düzeltmem gerek.”

Ona karşı temkinliydim. Elbette öyleydim. Ama sesinde çaresizliği de duyabiliyordum; hayatta kalmak için çaresiz kararlar vermiş bir kızın ince, titrek sesini.

İkizler, onun Peter Pan ve çocuklara karşı üstünlük sağlamak için Fae tahtını lagüne attığını söylemişti. Şimdi hepimiz bunun sonuçlarına katlanıyorduk.

“Annem beni hiç sevmeydi,” diye itiraf etti Tilly, sesi çatlıyordu. “Ve şimdi her nasılsa beni daha da az seviyor.”

“Yani Tink’ten intikam almak için mi beni kurtarıyorsun?”

“Hayır.” Yutkunup dudaklarını yaladı. “Ben... anlamayı beklemiyorum ama görevine sadık bir evlat olmak ve ailemizin mirasını sürdürmek için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi

yaptım. Ama bu asla yeterli olmadı. Şimdi bile, Kraliçe'yken ve sarayı yönetmek için bütün gücü elimde tutarken bile hâlâ hiçbir şeyim yok. Hâlâ annemin ve abilerimin saygısını kazanamadım."

Dışlerini sıkarak ağlamamaya çalışsa da her kelimesinde gözyaşlarını duyabiliyordum.

Sevgi istemek ve seni sorgusuz sualsiz sevmesi *gereken* tek kişiden bu sevgiyi asla görememek ne demek bilirdim. Pan ve çocuklar gelmeden önce sevginin sessizce, umutsuzca beklemem gereken bir şey olduğunu ve bazen beklesem bile sadece acı olarak geri döneceğini sanırdım.

"Üzgünüm, Tilly," dedim.

"Senin acımanı istemiyorum," dedi. "Sadece abilerimi kurtarmama yardım et."

Kanatları onu delikten dışarı taşıdı ve aşağı uzanarak bana elini uzattı. Ama tam uzanırken, karanlık bir silüet ona doğru atıldı.

"Vane!" diye bağırdım gölge ona saldırırken. Ellerini Tilly'nin boğazına dolayarak onu en yakındaki ağaca bastırdı. Deliğin içinden fırladım, sendelesen de dengemi sağladım. "Dur! O bana yardım etti!"

Tilly'nin gözleri pörtledi, nefes almakta zorlanıyordu.

"Kes şunu." Onu bileğinden tutup elini çekiştirdim. "O beni kurtardı!"

Vane bana doğru gözlerini kırptırdı ve gölge duruldu. Tilly'yi bırakıp geri çekildiğinde, her tarafının kanla kaplı olduğunu fark ettim. "Ne oldu sana?" Görmek için yeterli ışık yoktu ama normalden daha solgun olduğunu anlayabiliyordum. Bu da kanın onun olduğu anlamına geliyordu. "İyi misin?"

“Ben iyiyim.”

Ellerimi yüzünün iki yanına koyup bana bakmasını sağladım. Gölge, gelgit havuzundaki su gibi aramızda dalgalanıyordu. Dişlerini sıktı ve gölge cevap verdi. *Onu iyileştirebilirim*, derken benden çekilip Vane’e akarak yaralarını iyileştirdi.

“Ben yokken ne oldu?” diye sordum önce Vane’e, sonra Tilly’ye.

Vane’in tedirginliğini ve Tilly’nin isteksizliğini hissettim.

“Anlatın.”

“Pan,” dedi Vane. “Gölgesini ikizlere feda etti.”

Eve doğru yola koyuldum.

Vane ve Tilly de peşimden geldi.

“Bekle, Winnie, Tanrı aşkına.”

“Onu geri almasına yardım etmeliyiz.”

“Kes şunu!” Vane ağaç eve giden yolda önüme geçip beni engelledi. “Kendisi verdi.”

“Ee! Bu da onu geri alabileceği anlamma gelir.”

Onu geçmeye çalıştım ama Vane ellerini omuzlarıma koyarak beni sabit tuttu.

“Gölge ikizlere gitti.”

“İkisine de mi?”

Vane beni başıyla onayladı.

Gölgeyi ben seçmemiştim. Gölge beni seçmişti. Sonra da Vane’i seçmişti. Marooner Kayası’nda Holt’un gölgeyi zorla kendisine sokmaya çalışmasını izlediğimden gölgelerin kaprisli olduğunu biliyordum. Sırf eğlence için rasgele konaklara atlamazlardı.

Var Olmayan Ülke Yaşam Gölgesi, Peter Pan’i kendi iradesiyle terk edip ikizleri seçtiyse...

“Ama... o *Pan'in* gölgesi. Hayatının büyük bir bölümünü onu aramakla geçirdi. Gölge *onun*.”

Tilly, Vane'in omzunun üzerinden görüş açımı girdi. “Gölgeler kimseye ait değildir. Bunu bana Nani'm öğretti. Gölgeler diyara aittir ve onları kimin hak ettiğine kendileri karar verir.”

Başımı kaldırıp Vane'e baktım. Koyu kaşları çatıktı, gözleri benimkileri arıyordu. Peter Pan'in bütün varlığı o gölgedeydi. O olmadan... *hayatta kalamazdı*.

Bütün hayatı o gölgeyle ve Var Olmayan Ülke'yi yönetmekle geçmişti.

“Ona gitmeliyiz,” dedim.

“Biliyorum,” diye cevapladı Vane. “Ama ağaç ev tam bir kaos içinde. Tink bir şekilde Faeleri ve Kayıp Çocukları kontrol ediyor.”

“Bazı periler zihinlere girebilir,” dedi Tilly. “Ailemiz her zaman illüzyon ve zihinlere sızma konusunda olağanüstü yetenekli olmuştur. Ama annem lagün onu geri tükürdüğünden beri bu konuda daha da iyi hâle gelmiş gibi görünüyor.”

Sesinde gurur yoktu. Sadece tiksinti vardı.

“Görünüşe göre onların zihinlerine girmiş ve onu diriltен karanlık güç sayesinde artık zihinlere sızıp onları kontrol edebiliyor.”

“Peki, ne yapacağız?”

“Gölgeler ona karşı birleşirse onu durdurabiliriz.” Tilly omzunun üzerinden bize baktı. “Eğer hazırsanız.”

“Tabii ki. Eğer bize yardım edeceksen ve tekrar ihanet etmeyeceksen.”

Kanatları açıldı. “Sanırım bunu hak ettim.”

Vane homurdandı.

“Abilerimi bulalım,” dedi Tilly ve havalandı. “Yetişmeye çalışın.”

25. BÖLÜM

BASH

Ağlamak istemiyordum ama siktir et, kanatlarım geri gelmişti! Bir Fae peşimdeyken gökyüzünde dalış yaptım. Solumda, kardeşim çırpınan bir Kayıp Çocuk'u okyanusa doğru sürük-lüyordu.

Fae bana çarptı ama kanatlarım çırpınarak bizi havada tuttu. Fae yumruk savurdu. Ben yön değiştirdiğimde ıskaladı ve ivmesi onu aşağıya doğru çekti.

Havada döndüm, kanatlarımı topladım ve avını gören bir şahin gibi gökyüzünde süzıldüm.

Fae karşı rüzgârı yakalamaya çalışıyordu ama Tink onu ve Kayıp Çocuklar'ı açıkça kontrol ettiği için zihinlerinin tamamen savaşa odaklanabildiğini sanmıyordum. Bu Fae savaşçısını tanıımıyordum ama havada ne yaptığını bilen biri gibi manevra yapmıyordu.

Lanet olsun, on yıllardır uçamadıktan sonra kanatlarımı yeni geri almıştım ve buna rağmen ona karşı açık bir üstünlüğüm vardı.

Değişen rüzgâr onu rotasından saptırdı ve doğrudan kollarıma attı. Vücudumu onun etrafına sardım, kanatlarımı topladım ve yerçekiminin işini yapmasına izin verdim. Aşağıdaki orman zeminine doğru süzülüyorduk. Fae benim tutuşuma karşı mücadele ediyordu.

Ağaçların tepesi yaklaşıncı onu bıraktım. Bir meşe ağacının kalın dallarına çarpa çarpa düştü, dalların çatlama sesi ormanda yankılandı. Birkaç saniye sonra, yüksek bir gümbürtü ve ardından inlemeler duydum.

Kanatlarım tekrar açıldı ve havada çırpınarak beni daha da yükseğe çıkardı. Uzakta, Kas yanıma geri dönüyordu. Etrafta başka hiçbir Fae görünmüyordu, ben de havada asılı kalarak bekledim.

Darling'in sesini ve... Tilly'nin sesini duydum.

"Aşağı!" diye bağırdım Kas'e. "Bana gel!"

Sanki yine savaşçılardık da Fae muhafızlarını eğitiyorduk. Ne kadar olmuştu? Çok uzun zaman.

Kas peşimden geldi ve ormanı delip geçtik; soğuk hava tenimi iğneliyor, dallar kollarımı çiziyordu.

Yolda Darling'i ve yanında kız kardeşimi gördüm, yüreğim ağzıma geldi. Ta ki Vane'i de görene kadar.

Kavga etmiyorlardı, bu iyiye işaret olmalıydı.

Yola indim ve yeni ihtişamımın farkına vardım.

Darling'in ağzı açıldı, gözleri irileşti.

Gururla kızardım. Evet, çok seksi görünüyordum. Naçizane fikrimce, kanatlarımla her zaman daha güzel görünmüşümdür.

"Vay canına," dedi Darling bana doğru koşarken, ardından kollarını boynuma doladı. "Kanatlarını geri almışsın. Vane, kanatlarını geri aldıklarını neden bana söylemedin?!"

Kas yanımda yere indi ve Darling onu da kucakladı.

"İkiniz için de çok mutluyum. Nasıl oldu?.."

"Gölge," dedi Kas.

Darling bizi bıraktı. "Gölge kanatlarınızı geri mi verdi?"

Kardeşim ve ben başımızı yukarı aşağı salladık. Çıkan kavgada Pan'i kaybetmiştik ama şu anda nasıl hissettiğini ancak tahmin edebiliyordum.

Gölge onun her şeyiydi.

Gölgeyi hiç istememiştim. Sahip olmayı hayal bile etmemiştim. Ama şimdi sahip olduğum için içimde bir doğruluk hissi vardı, sanki gölge benim ve kardeşim için yaratılmış gibi. Ve benim için yaratılmışsa, bunun Pan'e ait olmadığı anlamına geldiğinin farkındaydım.

Pan gölgeyi Darling ve bizim için feda etmiş olsa da, yine de ona ihanet etmişiz gibi geliyordu. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kanatlarımı geri almaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Bedelini düşünmeden kanatlarımın tadını çıkarmak istiyordum.

“İkiniz için de mutluyum,” dedi Tilly. “İşler buraya geldiği için üzgünüm.”

Kas'ın yanımda gerildiğini hissettim. Kas ve ben her zaman başka kimsenin anlayamayacağı bir şekilde iletişim kurabilmiştik. İkizlerin gücü. Ama artık aramızda gölge de olduğu için duygularımız o kadar yoğunlaşmıştı ki onun duygularını benimkilermiş gibi hissediyordum.

Elimi onun koluna koydum. “Bize yapabileceği hiçbir şey kalmadı,” dedim.

Kas'ın öfkesini hissedebiliyorsam, belki o da bu husumeti sonsuza kadar gömmek istediğimi hissedebiliyordu.

Artık bundan bıkmıştım.

Bana bir bakış attı ve derin bir nefes aldı. “Peki,” dedi. “Tilly, seni affediyorum ama yaptıklarını unutmayacağım.”

Kız kardeşim ellerini önünde birleştirdi. “Başka türlüünü beklemezdim.”

“Şimdi, annemizin kötü reenkarnasyonunu öldürecek miyiz?” diye sordum.

“Nasıl?” Kas saçlarını toplamaya başladı ama kız kardeşim gelip elini nazikçe itti.

“Bana bırak,” dedi.

Kas bir saniye tereddüt ettikten sonra onu başıyla onayladı. Kız kardeşim onun saçını ikiye, sonra üçe ayırdı ve örmeye başladı. Çocukken saçımızı yapmayı çok severdi. Birden fazla kez onun yaptığı darmadağınık örgülerle dolaşmak zorunda kalmıştım, iltifat almak için o hâlde sarayda gezineyim diye yalvarırdı. O prenses, ben de prens olduğum için saray halkı alkışlar ve iltifatlar yağdırırdı, Tilly de bunu çok severdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunu seve seve yapardım. Şimdi onun örebileceği bir saçım yoktu ve Kas'i biraz kıskanıyordum.

“Gölgeler varken,” dedi Vane, “onu alt edebiliriz. Ama teknik olarak zaten ölüyken onu nasıl öldüreceğiz?”

“Önce Pan'i bulmalıyız,” dedi Darling. “Onun için endişeleniyorum.”

Pan'i tanıyorsam, şu anda kimseyi görmek istemiyordu, özellikle de Darling'i.

“Ona biraz zaman vermeliyiz,” dedim ve Darling tartışmaya hazır bir hâlde başını bana doğru eğdi. “Burada olmak isteseydi, Darling, burada olurdu. Ona yalnız kalması için biraz zaman tanı.”

Yalvarışımnda biraz bencillik vardı. Pan'i tanımlayan tek şeyi elimde tutarken onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Çünkü onu geri vermeyecektim. Ve bu da ihanet gibi geliyordu.

Tilly, Kas'in örgülerinden birini bağladıktan sonra diğer tarafa geçti. “Kayıp Ülke bıçaklarından biri bende,” dedi. “Tink'i etkisiz hâle getirebilirsek belki bıçak onu öldürür.”

“Denemeye değer,” dedim. “Öldüğünde, Fae ve Kayıp Çocuklar üzerindeki kontrolü sona erecek mi dersiniz?”

“Umalım da öyle olsun.” Darling kollarını göğsünde kavuşturdu. Hava hâlâ soğuktu ve üzerinde sadece büyük gelen bir tişört vardı.

“Giyinmelisin.” Vane onu eve doğru itti.

Tilly, Kas'ın ikinci örgüsünü de bitirdi. Saçları sıkı bir örgüyle mükemmel toplanmıştı.

“Sıra bende,” dedim.

Kısa, dalgalı saçlarıma baktı. “Nasıl?”

Başımın üstündeki bir tutam saç parmağında döndürdüm. “Bence bunu öğrebilirsin.”

Uzanabilmesi için eğildim. Örgü sadece otuz saniye sürdü ve geri çekildiğinde Tilly de Kas de kahkahalara boğuldu.

“Muhteşem görünüyor mu?” diye sordum ve tam etki yaratmak için kanatlarımı çırpıttım.

“Adadaki en muhteşem Fae sensin,” dedi Kas. “Geri zekâlı.”

Tilly burnunu çekti.

“Ağlıyor musun?” diye sordum.

“Özür dilerim,” dedi Tilly ve sonra gözyaşlarına boğuldu. “Çok özür dilerim. Yalnızdım ve ne yapacağımı bilemedim. Saray için güçlü ve sarsılmaz olmam gerektiğini düşündüm ve brownieler bana kararlı olmam gerektiğini söylediler ve ben... O anda kendimi kız kardeşten çok Kraliçe gibi hissettim ve bu da bizi ayırdı. O andan itibaren her an, kız kardeş olmam gerekirken Kraliçe olmaya çalıştım.”

Ve Tilly şu anda sadece bir kız çocuğuydu, otoriter ve koruyucu abilerine hep karşı gelen küçük bir kız kardeşti ve bize çaresizce ihtiyacı vardı.

Kas'le ben onu kucakladık ve o da göğsümüze yaslanıp kollarımızın arasında titreye titreye ağladı.

“Her şey yolunda, Tilly Willy,” dedim ona. “Artık yalnız değilsin.”

Tilly beni başıyla onayladı ve gözyaşlarını bastırdı.

“Hadi,” dedim. “Gözyaşlarımızı silip annemizi öldürelim.”

26. BÖLÜM

WINNIE

Vane ve Bash biz dönmeden önce ağaç evi kontrol etti.

Yerde birkaç ölü Kayıp Çocuk yatıyordu ama Tink ve ele geçirilmişler ordusu gitmişti.

Yatak odama giderken onlara bakmamaya çalıştım. Hiçbiri ni tanımaya zahmet etmemiştim. İkizler beni Kayıp Çocuklar'ın gelip gittiğine dair önceden uyarılmıştı. "Bazen Pan de sayılarını azaltır," diye eklemişti Bash.

Daha sıcak giysiler giydim, dövüşebileceğim bir şeyler. Ben savaşçı değildim ama lanet olasıca Winnie Darling'dim ve Tinker Bell'in benim olanı almasına izin vermeyecektim.

Keşke Pan burada olsaydı.

Her şey bittiğinde onu ne hâlde bulacağımızdan çok korkuyordum.

Çatı katma geri döndüğümde çocukların da üzerlerini değiştirdiğini gördüm. Kanatlarına uyması için özel olarak yapılmış koyu mavi giysiler giyiyorlardı, bu da kanatlarını geri almayı bekledikleri bunca zaman boyunca giysilerini sakladıkları anlamına geliyordu.

Omuzları metal plakalarla güçlendirilmişti ve ön kollarını deri kelepçeler sarıyordu.

Savaşa hazır asker prensler gibi görünüyordlardı. Bash'in kafasında dimdik duran küçük bir örgüsü vardı ve bu çok komik görünse de onu taşımaktan mutlu olduğu belliydi. Kas'ın saçları omuzlarına dökülen iki mükemmel örgüyle toplanmıştı.

Onların yanında Vane tamamen siyahlara bürünmüştü, benim dünyamda “başka bir âlemden gelen karanlık prens” ya da “sert suikastçı anti-kahraman” olarak tanımlanabilecek bir kıyafet giymişti. Onun siyah giyinmiş her hâlini kabul ederdim.

Bazen hepsinin bu kadar gerçekdışı olması ve benim olmaları beni hazırlıksız yakalıyordu. Var Olmayan Ülke'de sürekli savaş hâlinde olmadığımız bir gün geldiğinde onları benim dünyama götürüp koluma takacak ve eski okul arkadaşlarıma hava atacaktım. Kasabamdaki kızların çoğuyla iyi geçinirdim ama kesinlikle birkaç tanesi kendilerini benden üstün görüyordu. Vane ve ikizleri görünce akıllarını kaçıracaklardı.

Kim kaçırmazdı ki?

“Plan şu...” diye lafa girdi Bash.

“Biz Tink'in dikkatini dağıtırken Tilly onu bıçaklayacak,” diye bitirdi Kas.

Tilly, belindeki deri kemerde duran siyah bıçağı çıkardı.

“Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor muyuz?” diye sordum. “Bıçak Vane'i öldürmedi. Tanrı'ya şükür.”

“Evet ama Karanlık Olan Babiş” –Vane, Bash'e kızgın bir bakış attı– “Var Olmayan Ülke'nin Karanlık Gölgesi'ne sahip. Tink'in ise... şey, onun neye sahip olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama Karanlık Olan kadar yok edilemez olmadığına bahse girerim.”

“Peki ya işe yaramazsa?” diye sordum.

“Her zaman bir B planı vardır, Darling.” Bash koluma girip beni kendine çekti. Tepeme bir öpücük kondurdu ve kanatlarını arkasında açtı.

Buna alışabilecek miydim, emin değildim. Ne kadar seksi göründüklerini söylemeye gerek bile yoktu. İkizler doğal Fae hâleriyle yağlı boya tablodan çıkmış mitolojik kahramanlar gibi görünüyordlardı.

Keşke Peter Pan de burada olsaydı.

Neredeydi o?

Onu düşününce göğsüm sıkıştı. Bizden kasten mi kaçınıyordu yoksa bir sorun mu vardı? Tink onu eline mi geçirmişti?

Hadi ama, Pan. Bize geri dön.

Ağaç evden ayrılıp patikadan aşağı doğru ilerlemeye koyulduk. Tink muhtemelen bizim onu öldürmek istediğimiz kadar bizi öldürmek istediği için, sonunda bizi bulacağıma güveniyorduk. Bu yüzden tekrar kar yağmaya başlarken Fae sarayına doğru yürüdük.

Şafak sökmek üzere olabilirdi ama hava o kadar karanlıktı ki zamanı kestirmek zordu.

Bu iş bittiğinde bütün gün uyuyacaktım ve çocukları da benimle yatakta kalmaya zorlayacaktım.

Sabırsızlıkla bekliyordum.

Gizemli Nehir Köprüsü'nü geçtik. Taşların üzerinde biriken buz ayaklarımızın altında çatırdadı. Nehrin kıyısında daha fazla buz vardı, toprağın suya uzandığı yerlerde parçalar hâlinde birikmişlerdi.

Bizi gizleyen ormandan çıkıp Fae sarayının önündeki büyük çayırığa girdiğimizde Tinker Bell bizi bekliyordu. Tink arkasında en az iki düzine Fae'le beraber yerden birkaç metre yüksekte uçuyordu ve önümüzde Kayıp Çocuklar ve kanatsız Faelerden oluşan dağınık bir ordu vardı.

“Çocuklarım eve döndü,” dedi ve ellerini çırpıtığında peri tozu yağmur gibi yağdı. “Bir Darling ve Karanlık Olan'ı getirdiniz ama Peter Pan yok mu? Önemli değil. Sanırım Var Olmayan Kral artık yok. Belki de onu bir daha asla göremeyeceğiz.”

Bu düşünce midemi bulandırdı. Beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum ama işe yarıyordu.

“Sana bir kez soracağız,” dedi Bash. “Lütfen adadan siktir olup gider misin? Seninle savaşmak istemiyoruz.”

Tink yere indi. “Çocuklarımın gücü geri gelmişken onları terk edemem. Bana ihtiyacınız olacak. Erkek çocukları her zaman annelerine ihtiyaç duyar.”

“Siktir oradan,” dedi Bash.

“Sana hiç ihtiyacımız olmadı,” dedi Kas. “Senin bize ihtiyacın vardı çünkü Fae tahtına ve onun taşıdığı güce ulaşmanın tek yolu bizdik.”

Tink başını geriye atıp güldü ve sonunda ciddiyetine kavuşunca şöyle dedi: “Beni geri getiren taht oldu ve şimdi sizi yok edecek olan da tahtın gücü. İronik, değil mi? Aklınız başınıza gelecek. Size söz veriyorum.”

Ellerini kaldırıp bileklerini hafifçe salladı ve Faelerle Kayıp Çocuklar dalga dalga üzerimize hücum etmeye başladı.

İkizler de onlara doğru koşarak neredeyse hiç çaba harcamadan rakiplerini kesip biçtiler. En üstün hâllerindeydiler, kanatları onları yukarı aşağı taşıyordu. Keşke onları kenardan izleyebilseydim. Dans eder gibi hareket ediyorlardı.

Vane beni yakınında tuttu, bu bize sonunda Var Olmayan Ülke Ölüm Gölgesi’ni kullanma şansı verdi.

Gölge kargaşa karşısında heyecanlandı ve bu heyecan damarlarımı adrenalinle doldurdu.

Ben bunun için yaratılmıştım.

Birkaç Kayıp Çocuk hançerlerini sallayarak bize doğru atıldı. Kesici darbeler indirdiler. Gölgemiz etrafımızda bir çiçek gibi açtı; havadaki ısı dalgalanmaları dışında hissedilen ama görülmeyen bir şey.

Sarışın bir Kayıp Çocuk savaş narası atarak bana doğru koştu, elindeki bıçak kısıydı. Ama asla bana ulaşamadı. Gözleri fal

taşı gibi açıldı, sonra dizlerinin üzerine çöktü; boğulma ve dehşet arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Aferin, dedim gölgeye.

Bana neredeyse hiç aldırış etmedi, Vane'le benim aramda zonklarken bir Fae, bir Kayıp Çocuk, sonra bir Kayıp Çocuk daha öldürdük. Karlı zemine düşmüş bir bıçağı alıp yukarı doğru sapladım ve parlak mor saçlı bir kadını öldürdüm. Kanı kollarımdan aşağı akarak paltomu ıslattı.

İleride Kas ve Bash, Tink'e yaklaşıyordu.

"Acele et, Vane!" diye bağırdım ve tam o sırada sivri boynuzlu bir Fae kılıcıyla saldırdı. Vane onun bileğini yakaladı ve aşağı doğru sertçe vurarak kemiğini kırdı. Fae uludu. Vane onun kılıcını havaya fırlatıp kabzasını yakaladı ve Fae'in boynuna sapladı.

Fae'in boynundan fışkıran kan Vane'in yüzünü yıkadı.

Fae son nefesini verirken bana baktı ve Vane onu yere bıraktı.

Saldıran düşmanların geri kalanının arasından geçip savaşın ortasındaki Tink ve ikizlere doğru ilerlemeye koyulduk.

Kas, Tink'e saldırdı. Bash havaya yükseldi ve kaçmasını engelledi. Tink onların çabalarına gülerken gölgeleri ve kanatları onu yere mıhlamıştı.

"Elinizden gelenin hepsi bu mu?" dedi.

Tilly elinde siyah bir hançerle havada süzüldü. Tereddüt etmeden bıçağı annesinin kalbine sapladı.

Karanlık, siyah kan, kirli yağ tortusu gibi yaradan sızıyordu.

İkizler geri çekildi. Tilly az önce yaptığı şeye inanamıyormuş gibi annesine bakakaldı.

Tink'in altın ışığı sönerken bedeni kar ve çamura çarptı, ciğerlerindeki hava boşaldı.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

Birbirimize baktık ve gergince bekledik.

Bir Kayıp Çocuk bana saldırdı ama Vane aramıza girdi, kolunu çocuğun boynuna dolayarak onu döndürdü ve geri çekti.

Boynunun kırılma sesi açıklıkta yankılandı.

Tink öldüyse Kayıp Çocuklar ve Faeler artık onun kontrolü altında olmamalıydı, değil mi?

Sonra Tink'in gözleri açıldı ve yine kahkahalar attı. Kulaklarımı ağrıtan tiz bir sestti.

Ayağa kalktı ve göğsünden bıçağı çekip bir kenara attı.

“Sanki bu beni durduracakmış gibi.”

27. BÖLÜM

ROC

Dövüşmenin en sevdiğim yanı izlemektir.

Ağaç evin balkonundan Peter Pan'ın gölgesini kaybetmesini, prenslerin kanatlarını geri kazanmasını, herkesin kaybolan Darling için kafayı yemesini ve Tinker Bell'in istediğini alamadığı için sinirden kendini kaybetmesini izledim.

Bu, yerfıstığı yerine patlamış mısırım olmasını dilediğim tek andı.

Kanayan ama hâlâ nefes alan Vane, Darling'inin izini takip ederek bir tarafa gitti. İkizler ve Pan de başka bir yöne gidip birbirlerinden ayrıldılar.

Peter Pan'ı lagünde, kumların üzerine yığılmış hâlde buldum.

Bir fıstığı kırdığımda acıyla yüzünü buruşturarak başını kaldırıp beni gördü, sonra tekrar kuma düştü.

“Sürünüyor musun?” diye sordum ve fıstığı ağızma attım.

“Havamda değilim, Roc.”

“Ağlıyor musun?” diye sordum.

O da iç çekip ellerini gözlerinin üzerine koydu; gözyaşlarını saklamak için değil, benden duyduğu rahatsızlığı kontrol altına almak için.

“Erkeklerin gözyaşı dökmeye hakkı yokmuş gibi davranma,” dedi elinin arkasından.

Yanına oturdum, bir dizimi kaldırıp kolumu dayayarak fıstık yemeye devam ettim. “Sanırım bu makul. Ben de hayatımda bir iki damla gözyaşı döktüm.”

Elini çekip bana baktı, sonra oturur pozisyona geçti. “Neden ağladın?”

“Zayıflıklarımızı mı paylaşıyoruz, Peter Pan?”

Bir sigara çıkarıp yaktı, sonra dizlerini kendine doğru çekti ve kollarını üzerlerine koydu. Dumanını üfledi. Yorgun görünüyordu. Yenilmiş. Onu suçlamıyordum. Sadece Fae piçleri ve Darling amcığı için gölgesini feda etmişti.

Ben aynı kararı verir miydim emin değildim.

“Peki,” dedim. “Gözyaşları döküldü. Sana üç seferi anlatacağım. İlk olarak, çocukken kolumu kırdım. Bir ejderha söğüdünden düştüm. İki yerinden kırıldı. Çok acıdı. İkincisi, yemem gereken bir kızı yediğim zamandı.”

Pan’ın bakışları bana çevrildi.

“Ve zevkli olandan bahsetmiyorum,” diye açıkladım.

“Ya üçüncüsü?”

“Kız kardeşimin son nefesini duyduğumda.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. “Vane, Lainey’yi kaybettiği için kendini asla affetmeyecek. Özel bir kız olmalı.”

Bir nefes verdim. “O, abilerini zorlamayı seven bir pislikti çünkü onu korumak için her şeyi yapacağımızı biliyordu. Biz de biraz kontrolcüyduk, kabul ediyorum.”

Pan iki parmağı arasındaki sigaradan bir nefes daha aldı ve bakışlarını kuma dikti.

“Peki Var Olmayan Kral’ın bir iki damla gözyaşı dökmesi için sebebi ne?”

Ne olduğunu çoktan biliyordum ama yarayı deşip kanamasını izlemek hoşuma gidiyordu.

“Her şeyimi kaybettim,” diye itiraf etti.

“Peki, hiçbir şeyi kalmayan Var Olmayan Kral şimdi ne yapacak?”

Derin bir nefes aldı. “Şu anda sadece nedenini anlamaya çalışıyorum.” Karanlık suya doğru başıyla işaret etti. Yüzen ruhlar yoktu. Parıldayan ışık girdapları yoktu.

“Amacı bana bir ders vermek değilse lagün neden Tinker Bell’i geri getirsin ki?”

Lagünün ölü Fae’i sadece onu cezalandırmak için dirilttiğini sanmıyordum. Faelerin tahtının Efsane Yapanlar tarafından yapıldığını ve karanlık büyüyle örüldüğünü muhtemelen bilmiyordu. Acaba Faeler o tahtı aldığından beri hükümdarlıkları karanlık ve kötü şansla mı gölgelenmişti? Bunu asla bilemeyecektik çünkü bu soruyu sormayı akıl eden tek kişi bendim ama aynı zamanda bunu siklemeyen tek kişi de bendim.

“Sanırım lagün beni uyarmaya çalıştı,” dedi Pan. “Sanırım onu dinlemedim.”

“Geçmişe bakmak, zamanın kazandığı ve senin kaybettiğin bir sıfır toplamı oyundur. Her zaman.”

Pan sigarayı bitirip yanan izmariti soğuk kuma gömdü.

“Gölgemi geri kazandığımda her şeyin yeniden yoluna gireceğini düşünmüştüm.”

“Hayır,” dedim ona. “Kolay olacağını sandın. Gelecekte sorunlarının yok olacağı bir noktaya varacağını sandın. Bu bir tuzak, Peter Pan. Uzun bir hayat yaşadım ve çok şey gördüm. Seni temin ederim ki, sorunsuz bir gelecek yok. Şüphelerinin ortadan kalkacağı bir an yok. Zorlukların yok olacağı bir an yok. Her şeyin kolay olacağı bir an yok.

“Gelecekte sevdiğin bir şey kırıldığında ya da seni terk ettiğinde şurasının” –göğsüme vurdum– “sızlamayacağı bir an yok. Sadece şu an ve *şu anda* ne yapacağın var.”

Omzunun üzerinden bana baktı. “İnsan Yutan filozof mu?” Kendi kendine kıkırdadı. Bir fıstık daha kırıp ağzıma attım.

Bir an sessiz kaldık. Rüzgâr yön değiştirirken ağaç dalları gıcırdardı.

“Merakımdan soruyorum, lagün sana ne söyledi? Dinlemediğin ders neydi?”

Parmaklarını bana doğru oynatınca ona bir fıstık uzattım. “Potters’tan mı?” diye sordu.

“Ta kendisi.”

“Ünlü fıstıklar,” diye şaka yaptı.

“Namlı bile denebilir.”

Kavrulmuş fıstığı yedi. “Beni lagüne attığın zamanı hatırlıyor musun? Sen ve Hook beni öldürmeye çalışırken hani?”

“Evet, nasıl unutabilirim?”

Pan güldü. “Ruhlar beni aşağı çekti ve ‘*Var Olmayan Kral, Var Olmayan Kral... karanlığa batmış, ışıktan korkan. Işığa sahip olamazsın karanlık olmadan,*’ dediler.”

İlginç bir kelime seçimiydi.

Ona baktım. Rüzgâr saçlarını dağıttı. Derinlerde bir yerde, ondan hoşlanmamakta bu kadar diretmemin nedenlerinden biri, onun çok tanrısal olmasıydı. Yıkılmaz. Boyun eğmez. Uzak ve okunması zor. Lanet olasıca mükemmel bir tür.

Hayatım boyunca tanıştığım tüm insanlar, mistik erkekler ve güçlü kadınlar, zenginler, ünlüler, kraliyet ailesi, gizemli kişiler... hiçbirisi, tek biri bile Peter Pan’ın nereden geldiğini açıklayamamıştı.

Ve belki de onu sevmeye direnmemin ikinci nedeni buydu. Yedi Ada’daki tüm efsaneler arasında sadece o varlığını sürdürebilmişti.

Işığa sahip olamazsın karanlık olmadan. Bunu kesin olarak biliyordum. Ama çok az kişi karanlığa tamamen girmeye razı olurdu. Aşağı inerken kendilerini yok etmek, böylece dönüşerek yukarı çıkabilmek için.

Ayağa kalktım. “Beni takip et.” Sahilde yürürken botlarımı, sonra pantolonumu çıkardım. Pan tereddüt etti ama sonra bana katıldı ve kalçalarımıza gelene kadar birlikte suya girdik.

“Bana güveniyor musun?” diye sordum.

Pan’ın yüzü ifadesizdi ve “Kesinlikle hayır,” dedi.

“Başka bir şekilde sorayım. Çoğu kişinin bilmediği şeyleri bildiğime inanıyor musun?”

“Sanırım.”

“Lagünün mesajıyla ilgili bir teorim var. Dinlemek ister misin?”

Düşünürken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

“Hiçbir şeyi olmayan bir adamın kaybedecek bir şeyi yoktur,” diye hatırlattım ona.

Kendi kendine homurdandı. “Tamam. Anlat bakalım.”

Artık kar yağmıyordu ama hava hâlâ serindi ve gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Lagünün kumlu zemini ayaklarımın altında soğuktu.

“Şöyle bir şey,” dedim Pan’e ve sonra ona saldırdım.

Her şeyini kaybetmiş bir adam, az biraz da olsa bir şeyleri olan bir canavarla savaşılamaz.

Pan’i zorla suya batırırken onu sıkıca tuttum. Benden güçlü değildi. Gölgesi olmadan ve yenilgi damarlarına sızıp bedenine enfeksiyon gibi yayılmışken değildi.

Çırpındı. Etrafımıza su sıçradı. Tutunmak için çabalarken tırnakları etime batıyordu.

Hayatta olduğu son ânı yakaladım; gözlerinin suyun ardından beni aradığı, ağzının açılıp suyun içeri dolduğu ve vücudunun son bir kez sarsıldığı...

Çabası için ona 10 üzerinden 3 veriyordum.

Sağlama almak için onu bir dakika daha su altında tuttum.
Kafamın içinde saniyelerin akışını neredeyse duyabiliyordum.

Tik tak, tik tak.

Ve onu bıraktığımda yüzeye çıkmadı.

Bunun yerine battı.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı battı.

Karanlık onu yutana kadar.

Hâlâ bir teoriydi. Ama saniyeler dakikalara dönüşürken, bu teori gitgide daha da sallantılı hâle geliyordu.

Kıyıya geri dönüp giyindim, ceketimi çıkarıp silkeledim ve tekrar giydim. Beklerken fıstık atıştırdım.

Zaman geçtikçe kendime olan güvenim azaldı. Ama aslında, Peter Pan ölürse ben kazanmış olacaktım. Eğer hayatta kalırsa, ona yardım ettiğim için bana teşekkür edecek ve yine ben kazanacaktım.

Ormanın kenarında, kalın gövdesi kum ve yosunla mükemmel bir şekilde örtülmüş devrik bir ağaç buldum.

Rahat bir pozisyon aldım ve fıstıklarımı elimde beklemeye koyuldum.

28. BÖLÜM

BALDER

O zaman

Kurt, bir elinde devasa, kıvrılmış bir yaprak, diğer elinde ağlayan bir bebekle sahili geçen Anne'yi izledi.

O huysuz, yerinde duramayan ve memnun edilmesi zor bir çocuktur.

Kadın su kenarına doğru ilerlerken çıplak ayakları kumda gıcırdıyordu. Lagün, sanki onu karşılamak istercesine parlak bir ışıkla canlandı.

Anne önce suya gülümsedi, sonra gökyüzüne dönerek karanlığa ve onu süsleyen ışık noktalarına gülümsedi.

Bebek ağlamaya devam etti. Anne ona kaşlarını çatarak baktı.

Yaprağı suyun yumuşak yüzeyine koydu, sonra bebeği yatırdı. Yaprak bebeğin ağırlığıyla battı ve su sıçrayınca bebek daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

“Üzgünüm,” dedi ve onu itti. Su onu uzaklara taşıdı.

Anne orada bekledi, bebeği izledi ve en sonunda seslendi: “Nefesini duyabiliyorum, kardeşim.”

Kurt dört ayak üstüne kalktı ve çalılıklardan dışarı çıktı.

Anne hâlâ çocuğunu izliyordu, lagünün ruhları onu daireler çizerek döndürünce bebeğin ağlamaları kahkahalara dönüştü.

“Hata mı yapıyorum?” diye sordu Anne, kurda.

Kurt, Anne'nin sözlerine onun kelimeleriyle karşılık veremezdi belki ama zihnine seslenebilirdi.

Birini kurtaracağım diye hepsini feda edemezsin.

Anne onu başıyla onayladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. İpekten daha ince bir kumaştan yapılmış bir elbise giyiyordu. Kıyafeti ışığın en ufak bir hareketinde parlıyordu.

Yaprak tekrar döndü ve bebek kollarını kaldırarak yıldızlara uzandı.

“Ona bir yuva vermek istedim,” dedi Anne.

Bir gün bir yuvası olacak.

“Eğer egosunun yoluna çıkmasına izin verirse olmaz.”

Kurt kıkırdadı.

Lagün dalgalanmaya başladı. Yaprak sarsıldı. Anne bir nefes aldı.

Sonra bebek yuvarlandı ve suya battı.

“Hayır!” diye bağırdı Anne ve suya doğru koştu ama kurt onu durdurdu, elbisesinin bir kısmını dişleriyle tutmuştu. “Onu kurtarmalıyım! Daha iyisini yapmalıydım. Annesine ihtiyacı var. Boğulacak...”

Bekle, dedi kurt. Lagün ona ihtiyacı olanı verecek.

Bir çocuk nefes nefese yüzeye çıktı.

Anne ve kurt ormana koştu, çocuk kıyıya yüzerken gölgelerin arasına saklandılar. Bebek birkaç saniye içinde birkaç yaş almıştı.

Anne'nin boğazı düğümlendi.

“O çok güzel,” diye fısıldadı.

Annesine benziyor, dedi kurt.

Çocuk etrafına baktı ve bakışları onlardan tarafa döndüğünde hemen saklandılar.

“Gitmeliyim,” dedi Anne. “Beni görürse ondan asla ayrılmayacağımdan korkuyorum.” Kolunu kurdun boynuna dolayarak, “Onu benim için koru, kardeşim,” dedi.

Elimden geldiğince, diye cevapladı kurt.

“Sen yeryüzünden koru,” dedi kadın. “Ben de yukarıdan kollayacağım.”

Kurt başını yukarı aşağı salladı ve Anne uçarak gökyüzündeki yerine geri döndü.

Yukarı bakınca onu kolayca görebilirsiniz.

Karanlıktaki en parlak ışık. Sağdan ikinci yıldız.

29. BÖLÜM

ROC

Ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Düşündüğümünden daha uzun sürmüştü.

Ve sonra...

Lagünün kalbinde, derinliklerinde zayıf bir ışık parıldadı.

Ayağa kalktım, kıcımdaki kumu silkeledim ve sahile doğru ilerledim.

Işık, atan bir kalp gibiydi.

Güp-güp-güp. Sessizlikte elektrik yüklü tok vuruşunu neredeyse duyabiliyordum.

“Hadi bakalım, Peter Pan,” diye mırıldandım. “Gösteriş yapma.”

Güp-güp...

Saçlarım ensemdede havalandı.

BUUUM.

Işık patladı. Lagün dalgalanırken gözümü korumak için kolumu kaldırırdım.

Su kıyıya vurdu.

Işık karanlığı doldururken geri çekildim, merkezinde titreyen bir nebula vardı.

Su gayzer gibi fışkırdı ve yıldız gibi parlayan Peter Pan bulutları yakarak fırladı.

Görünüşe göre Peter Pan hâlâ uçabiliyordu.

Tanrılar gökyüzünde uçmak için gölgeye ihtiyaç duymazlardı herhalde.

30. BÖLÜM

PETER PAN

Var Olmayan Ülke’de bir çocukken gecelerden çok korkardım. Ormanda uluyan kurtlar ve uzayan gölgeler. Gölge, geceleri atlatmama yardım ederdi.

Sonra Tink’i buldum; Tink’in altın parıltısı karanlığı yok etti ve artık korkmuyordum.

Daha sonra, gölgemi kaybettiğimde gündüzlerden korkmaya başladım. Güneşin yakıcı sıcağımdan ve benden alınan güçten, içimdeki boşluktan korkuyordum.

Her zaman bir şey vardı. Zayıf hissetmeme neden olan bir şey ve daha az zayıf hissetmek için dayanacağım bir şey.

Artık biliyordum.

Lagün bana Var Olmayan Ülke Gölgesi’ni vermişti çünkü ona ihtiyacım vardı.

Yürümeyi öğrenene kadar o desteğe ihtiyacım vardı.

Balder’ın anıları hâlâ zihnimde canlıydı. Lagünün sahilinde iki tanrının, su ruhlarının beni dibe çekişini izlediği o an.

Ölmüş olmam gerekirdi. Hem de birçok kez.

Ama yine de hayatla yanıyordum. *Onunla parlıyordum.*

Karanlığa batmış, ışıktan korkan.

Her zaman o kadar korkuyordum ki daha az korkmuş hissetmek için başka birine, başka bir şeye bel bağlıyordum.

Ta ki şimdiye kadar.

Bulutları yarıp geçtim, beni tek bir görev ateşliyordu.

Gölge yoktu ama uçuyordum.

Bulutlar kayboldu ve yıldızlar gece göğünde parlamaya başladı.

Uzakta bağırışlar, kavga sesleri, çeliklerin çarpışması ve seçtiğim ailemin sesleri duyuluyordu. Beni asla terk etmeyen, asla başkalarıyla takas etmeyen ve asla ihanet etmeyecek olan ailem.

Geliyorum, dedim onlara ve duyduklarını biliyordum.

Bir şekilde, gölge ve ışık arasında, artık hepimiz birbirimize bağlıydık.

Ve kimse, Tinker Bell bile, bizi durduramazdı.

31. BÖLÜM

WINNIE

Savaşı kaybediyorduk.

Ve Tinker Bell keyiften dört köşeydi.

Gövdemde derin bir yara vardı ve kan giysilerimi ıslatıyordu. Vane beni savaş alanından götürmek üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Ama henüz bitmemişti. Bitemezdi.

Bir Fae tahta bir sopayı bana doğru savurdu. Tam zamanında eğilip ondan kaçtım ama tersine savurup bana isabet ettirdi ve keskin bir acı kemiklerime, kaburgalarım ve bacaklarıma yayıldı.

Gözlerim yaşla doldu.

Gölge etrafımda büyüdü, hava okyanus gelgitleri gibi dalgalanıyordu. Fae durdu, sanki boğuluyormuş gibi nefesler almaya başladı. Onu bıçakladım. Etini kestim. Kanı dilimin arkasında bakır tadı bıraktı.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirdik?

Efsanevi bir ada kılıcı bile onu öldüremezken Tinker Bell'i nasıl yenebilirdik?

Kas bir Fae öldürdü, sonra Bash'le sırt sırta durup etraflarında dönerek saldırmaya başladılar ama Faeler ve Kayıp Çocuklar birden deliliklerinden sıyrıldı ve kalabalığa bir sessizlik çöktü.

Gözleri gökyüzüne çevrildi.

Onların baktığı yöne baktım ve karanlık gece göğünde bir ışık küresi gördüm. Bir sesin, *Geliyorum*, dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

“O ne be?” diye sordu Bash nefes nefese.

Işık o kadar hızlı hareket ediyordu ki sesi geceyi jet motoru gibi yırtıyordu.

Yaklaştı. Daha da yaklaştı.

Fae sesleri panikle yükseldi.

Kalabalığın içinde Tinker Bell’i buldum; ağzı beş karış açılmış, gözleri fal taşı gibiydi.

Bu onun işi değildi.

Bu başka bir şeydi.

Işık hortumu çayırın üzerinden geçip Tink’e çarptı. İkisi de geriye uçtu, gürültülü bir gümbürtüyle yere çarptı ve deriyi parçalar gibi toprağı yardılar.

“Oha,” dedi Kas.

“Ne oluyor lan?” diye sordu Bash.

Işık ayağa kalktı ve bize baktı.

“Pan,” diye fısıldadım.

Lanet olası Peter Pan bir yıldız gibi parlıyordu.

Vane’le göz göze geldik. Ardından açıklığın karşısındaki ikizlere baktık.

Karanlık çökmesine ve hava soğuk olmasına rağmen Pan’i cildimde güneş ışığı gibi hissediyordum.

Değişmişti. Onda bir şey değişmişti.

Ama sırları çözecek vaktimiz yoktu.

Harekete geçmeliydik. *Hemen*.

Tink ayağa kalktı, kanatlarından biri sırtında eğri bir şekilde sarkıyordu. Diğeriyse tamamen kaybolmuştu.

“Sen ne yaptın, Peter Pan?” diye sordu Tink.

“Kendi ışığımı buldum, Tink,” dedi.

Tink hücum etti. Peter Pan yana atladı. Tink elinde bıçakla tekrar hücum etti. Pan kolunu yakalayıp bıçağı elinden aldı. Siyah taşı sıkıca kavradığında yumruğunu sıktı ve taş, mürekkep gibi eridi.

“Tutun onu!” dedi Pan ve hepimiz açıklığa doğru koştuk. Bash bir kolunu tuttu, Kas de diğerini. Vane’le ben etrafını sardık, gölgelerimiz Tink’i geri itti ve ciğerlerindeki havayı boşalttı.

“Hayır!” diye haykırdı ikizlere karşı mücadele ederken.

Pan parlayan ellerini Tink’in yüzüne koydu. Kör edici bir ışık çayırılığı doldurdu. Işık o kadar parlaktı ki gözlerimi yaktı.

“Hayır!” diye haykırdı Tink yine.

Işık ve ısı cehennem gibi yayılıyordu. Tink’ten karanlık bir sis çıktı ve ışığın içinde burgaç gibi döndü. Onu diriltten karanlık büyüünün karanlık filizleri bu dünyaya son bir kez tutunmaya çalıştı.

“Hoşça kal, Tink,” dedi Pan.

Tink başını geriye doğru eğip yüzünü yıldızlara doğru çevirdi ve çığlık attı.

32. BÖLÜM

BASH

Peter Pan'den yayılan ısı, ışık ve güç, cildi yakacak kadar güçlüydü.

Kas ve ben annemizi diriltten karanlık, mürekkep şeritleri hâlinde dışarı akarken ona sıkı sıkı tutunduk.

“Bırakma!” diye bağırdı Kas cehennem gürültüsünün üstünden.

Karanlık ve ışık etrafımızda dönüyordu. Kanatlarım sırtımda çırpınıyor, Peter Pan'den yayılan muazzam güce karşı koymaya çalışıyordu.

Ona bakamıyordum bile, ışık o kadar parlak ve yoğundu ki bir hafta boyunca göremeyebilirdim.

Tink çığlık attı, derisi kurumuş toprak gibi çatladı ve karanlık dışarı sızdı.

Bu, annem değildi. Sadece daha kötü bir versiyonuydu.

Ama Tink'te nefret ettiğim ne varsa hepsini temsil ediyordu. Mesela güç peşinde koşacağım diye her şeyi feda etmesini.

Pan dişlerini sıktı ve içinden fışkıran ışık nabız gibi atmaya, kabarcıklar hâlinde dışarı çıkmaya başladı, ta ki ışık Tink'in ağzına doluncaya kadar.

Tink ellerimizde parçalandı ve kalın bir peri tozu bulutu hâlinde patladı.

Işık kesildi ve Pan geriye sendeledi. Ağır nefesler alıyor, alnında ter parlıyordu.

Faelerle Kayıp Çocuklar sersemliklerinden kurtuldu ve buraya nasıl geldiklerini bilmiyormuş gibi etraflarına bakındı.

Vane ve Winnie yaklaştı.

“Bir üst versiyonuna mı geçtin?” diye sordum Pan’e.

Göğsü birkaç derin nefesle inip kalktı ve sonra ağzının köşesi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Öyle bir şey.”

Winnie ona koşup kollarını beline dolayarak sarıldı. Ona yaslanarak ağladı. “Senin için çok endişelendim.”

Pan de onu kucakladı ve elini kızın kanlı, karışmış saçlarına soktu. “Ben iyiyim, Darling.”

“Ne oldu?” diye sordu Darling.

“Sonra hepsini anlatırım.” Pan eğilip kulağına bir şey fısıldayınca Darling kızarak kıkırdadı.

Tilly öne çıktı. O da bizim gibi kan içinde kalmıştı. Fae Kraliçesi biz savaşırken kenarda oturmamıştı.

“Sizinle konuşabilir miyim?” diye sordu Kas’le bana.

Diğerlerinden ayrıldık. Faeler ve Kayıp Çocuklar hâlâ ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu, özellikle de bazı arkadaşlarının neden ayaklarının dibinde ölü olarak yattığını.

Fae sarayının bir süredir işlevsiz olduğundan şüpheleniyordum ama Tink bu sefer gerçekten her şeyi mahvetmişti. Yemin ederim, hükümdarlığımız kurulduğundan beri üzerinde hep bir leke vardı.

“Teşekkürler,” dedi Tilly. Zorlukla yutkundu ve elindeki kanı kıyafetinin kolunun arkasıyla sildi. “Yine benim pisliğimi temizlediniz.” Gözleri dolu dolu gülümsedi. “Eski günlerdeki gibi.”

Kas ve ben onu kucakladık.

“Seni her zaman koruyacağız, Til,” dedim ama yanımda Kas’ın vücudunun sertleştiğini hissettim. İkizim bu olayı hiçbir zaman tamamen aşamayacaktı ve ben de aşabileceğimden emin değildim.

Ama öteki türlü nasıl devam edecektik?

“Tilly,” dedi Kas sarılmayı bırakarak. “Artık sarayı bırakmayı reddediyoruz.”

O da başını yukarı aşağı salladı, yüzündeki gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes aldı. “Biliyorum. Ayrılacak olan benim.”

“Bekle, ne?” dedim.

“Hayatım boyunca herkesin benden istediğini yaptım. Artık kendi istediğim gibi yaşamamın zamanı geldi. Ama Var Olmayan Ülke’nin dışında bir yerde.”

“Saçmalama.” İkizimin omzuna vurdum. “Söyle ona. Kalmalı, ona bir yer buluruz ve...”

Kardeşim başını iki yana salladı. “Burada ona yer yok.”

Tilly hıçkırıklara boğulmadan önce elini ağzına kapadı. Bir şeyi düşünmek başka, sevdiğin birinin bunu yüksek sesle söylemesi başkaydı.

Hızla başını yukarı aşağı salladı, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

“Kas,” dedim.

“Hayır, o haklı.” Tilly derin bir nefes aldı. “Var Olmayan Ülke’de benim için yer yok. Artık ikinizin başından beri olması gerektiği gibi hüküm sürme zamanınız geldi. Cehennemi yaşıyorsunuz. Kazandığınız gücün her gramını hak ettiniz. Saraya tahttan çekildiğimi bildireceğim ve tahtı size vereceğim. Bana karşı çıkmayacaklar. Sonuçta Faeleri benim hatalarımdan kurtardınız ve Var Olmayan Ülke Gölgesi’ni ele geçirdiniz.”

Bu, hayatımda istediğim her şeydi. Kas’in de öyle. Ama bunu kız kardeşimizin pahasına kabul etmek zordu.

“Eğer eminsen,” dedim.

“Eminim.” Bizi bir kez daha kucaklayıp vedalaştı. “Eğer bir yuva bulursam, size mektup yazıp akşam yemeğine ya da başka sıradan bir şeye davet edeceğim, tıpkı bir ailenin yapacağı gibi.”

“Çok isterim.” Kas’ e bir şaplak attım. “İsteriz, değil mi?”

“Hımm. Evet. Tabii ki.”

“O zamana kadar,” deyip altdudağını ısırdı. Ardından bize son bir kez gülümsedi ve saraya doğru yola koyuldu.

33. BÖLÜM

PETER PAN

Beni izlediklerini, merak ettiklerini hissedebiliyordum.

Genelde kavga sonrası ortalığı temizleyen ben olmazdım ama ellerimi meşgul tutmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Güç hâlâ içimde atıyordu ama onun arkasında, ufukta keder vardı.

Her şeyi çözmek için sabırlı olmalıydım ama şu anda düşünmekten harekete geçmek daha iyiydi.

Vane, ben birinin çağırdığı arabaya ölü bir Kayıp Çocuk'u sürüklerken yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Darling birkaç metre ötede Bash'in yanındaydı ama bu konuşmayı izliyor, aralarında fısıldaşıyorlardı.

Onları dinlememeye çalıştım, bunun yerine ciğerlerimdeki havaya ve güneş ışığının fısıltılarına odaklandım.

Gölgemi kaybettiğimde neden gün ışığına çıkamadığımı hep merak etmiştim. Bildiğim kadarıyla, başka kimse bu sorunu yaşamıyordu. Gölgelelerini kaybettiklerinde kendilerine dönüyorlardı. Geriye hiçbir rahatsızlık kalmıyordu.

Artık biliyordum.

Mecazi anlamda, yıldızlar gün ışığında var olamazlardı.

Bu da demek oluyordu ki, güneş doğduğunda tekrar yerin altına inmek zorunda kalacaktım.

Artık bununla bir sorunum yoktu.

Hatta bunu dört gözle bekliyordum.

En güzel şeyler karanlıkta olurdu, tabii onu dengeleyecek ışık varsa.

“Sana söylersem inanır mısın bilmiyorum,” dedim Vane’e.

“Dene bakalım.”

Ölü Kayıp Çocuk’u arabanın korkuluğunun üzerine kaldırdım. O da yığına katıldı. “Abin birkaç şeyi çözmeme yardım etti.”

Vane güldü ama ağzı kapalıydı, bu yüzden ses burnundan çıktı. “Bana yalan söyleme.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Roc sana yardım mı etti? Roc? Abim? Timsah?”

“Evet, o. Bana söylemediğin başkalar abilerin de mi var?”

Vane derin bir nefes verdi. Ben de başka bir ceset almak için arkamı döndüm.

“Ne yaptı?”

“Gerçekte kim olduğumu görmeme yardım etti.”

“Parlayan bir ışık küresi misin? Nadir bir tür Fae misin?”

Vane’e bakabilmek için durdum. Ona sırrımı emanet edebileceğimi biliyordum. Ama bunu nasıl özetleyebilirdim? Nasıl kelimelere dökebilirdim?

Çayırın diğer ucundaki Darling’le göz göze geldim.

Var Olmayan Ülke topraklarına ayak bastığı anda ona karşı hemen yumuşamıştım. Bunu kabul etmek istememiştim. O, sert çatlaklarımdan sızan su gibiydi.

“Onun sayesinde daha iyi bir adam oldum.” Tekrar Vane’e döndüm. Kıstığı gözleriyle beni inceliyordu.

“Hepimiz öyleyiz,” diye kabul etti.

Başımı yukarı aşağı sallayıp omzuna vurdum. “Senin sayende de daha iyi bir adam oldum.”

“Kapa çeneni,” dedi.

“Ciddiyim. Benden gelen sıcaklığı kabul et, Vane. Olduğu gibi kabul et.”

Çenesi gerildi. Sonunda beni başıyla onayladı. “Ben de seni seviyorum, seni lanet olası pislik.”

Açıklığın karşısından Darling bana, *İkinizi de seviyorum*, dedi.

Bash parmaklarıyla bir kalp çizdi. *Üçünüzü de seviyorum.*

Güldüm ve pis işe geri döndüm.

Sevgiyi ölçmenin bir yolu yoktu ama olsaydı ben onunla dolup taşıyor olurdum.

34. BÖLÜM

WINNIE

İki hafta sonra

Teleskopu tripodunun üzerinde çevirdim. Eski metal gıcırdadı. Mercekten bakarken gözlerimi kısarak Pan'e, "Hâlâ bu şeyi yağlamadın," dedim.

"Meşguldüm, Darling."

Alaycı bir şekilde gülerek teleskopu tekrar çevirdim ve gece gökyüzünü taradım.

Ve sonunda buldum, oradaydı.

Sağdan ikinci yıldız ıslıl ıslıl parılıyordu. Güçlü Peter Pan'i bir yıldız tanrıçası doğurmuş, çok değişken olduğu için çocukken Var Olmayan Ülke'ye terk etmiş ancak lagün ona gölgeyi vererek gerçek doğasının gölge tarafından bastırılmasını sağlamış.

En azından benim teorim buydu. Pan ayrıntıları pek anlatmıyordu. Ona bir tanrı olup olmadığını sorduğumda beni kaldırıp yatağına götürmüş ve soruyu unutana kadar becermişti.

Bash ve ben, Pan'in eski odasında oturup teleskopla gece göğünü tarayarak gerçek bir tanrı veya tanrıça bulmaya çalışıyorduk ama tek gördüğümüz yıldızlardı. Gerçi bu bizi aramaktan alıkoymadı. Sanırım ikimiz de Peter Pan'e yeniden hayran olmuştuk ve Pan, sanki sihirbazlık numaralarını açıklamasını

isteyen sinir bozucu küçük çocuklarmışız gibi bizi görmezden gelmeye çalışıyordu.

“Oradan inin,” diye emretti Pan. “Geç oldu ve yarın önemli bir gün.”

Barda beş bardak diziliydi ve Bash hepimize içki doldurdu.

Yarın Fae prenslerinin resmî taç giyme töreni vardı, nihayet Fae Kralları olacaklardı.

Tilly sarayı tahttan çekilmesine izin vermesi ve ikizleri tekrar aralarına kabul etmesi için ikna edeceğim diye birkaç gün uğraşmıştı. Var Olmayan Ülke Gölgesi’ne sahip oldukları için onları geri kabul etmemek zordu.

Sanırım Tink’in tek doğru yaptığı şey beni kaçırmak ve Pan’i gölgeyi çocuklar için feda etmeye zorlamaktı.

Tilly artık yoktu. Kraliyet gemilerinden biriyle bilinmeyen adalara doğru yelken açmıştı.

Kenardan aşağıya atlayarak platformdan indim. Gölge düşüşümü yavaşlattı ve yere yumuşak bir sesle çarptım.

Bash bana bir bardak uzattı. Diğerleri de bardaklarını aldılar ve kadeh kaldırdık.

“Kral olacak Fae prenslerine,” dedi Pan.

“Fae prenslerine,” dedik hep bir ağızdan.

İkizlerin kanatları arkalarında açıldı ve odayı yanardöner bir ışıkla doldurdu.

İçkilerimizi içtik. Alkol karnımı ısıttı ve hemen başıma vurdu.

Hâlâ Var Olmayan Ülke’yi nasıl yeniden bir araya getirebileceğimizi bulmaya çalışıyorduk ama ilk kez hepimizin doğru nedenlerle bu işte olduğumuzu, sonunda eşit şartlarda olduğumuzu hissediyordum. Ve şu anda tüm cevapları bilmemiz gerekmiyordu.

Bash bardağını bırakıp yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. “Yeni kraliçemiz olur musun, Darling?”

Gözlerimi devirdim. Tinker Bell'i yendiğimizden beri her gün bana bunu soruyordu. "Faelerin beni kabul edeceğini sanmıyorum," diyerek her zamanki cevabımı verdim.

"Fae halkının başka seçeneği olmayacak," diye itiraz etti Kas.

"Ayrıca," diye araya girdi Bash, "sen kahrolasica Winnie Darling'sin. Tabii ki Kraliçe olacaksın."

Gölge karnımda dönmeye başladı. "Kraliçe" kelimesi kulağın hoş gelmişti.

Vane'in bilmiş bakışlarını yakaladım. Bardağına doğru sırtarak içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Kes şunu," dedim ona.

"Neyi keseyim?"

"Gölgeyi kullanarak ne düşündüğümü öğrenmeyi."

"Ahhh." Bash sırları tüketmeye hazır hâlde ağzını açtı. "Bize ne düşündüğünü söyle."

"Kraliçe olma fikri hoşuna gidiyor."

"Hey!"

Vane gülümsedi. Pan güldü. "Tabii ki gidiyor. Küçük Darling fahişemiz bize emirler yağıdırıyor. Neden Var Olmayan Ülke'nin tamamına da yağıdırmasın ki?"

"Sanki sana emir verebilirim de, Peter Pan."

Pan içkisinden bir yudum aldı ve yakınca bir nefes verdi. "Hadi deneyelim. Bana emir ver, Darling."

"Dizlerinin üstüne çök."

Çocuklar arkamda, Ooo, dedi. Vane eğlenerek homurdandı.

Pan içkisinin geri kalanını bitirip bardağı masaya koydu, gözleri bütün bu süre boyunca benim üzerimdeydi.

Sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Kes şunu," dedim ama gülüyordum.

Kanatları sırtlarına katlanmış hâlde ikizler de hemen onu takip etti; önce Bash, sonra Kas.

Vane'in gözlerine baktım. Bardağı hâlâ sıkıca tutuyordu. Eğer içlerinden biri bana siktir git derse...

Vane bardaktaki kalan az içkiyi döndürdü, sonra bir dikişte içti ve bardağı masaya koydu. Bana doğru geldi, elimi eline aldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Eklemlerime masum bir öpücük kondurdu ve "Kraliçe nasıl emrederse," dedi.

Önümde diz çökmüş dört adama baktım. Her birini kendi tarzımda seviyordum, onlar da beni öyle.

Benim vahşi adamlarım.

Hepsi *benim*.

KAPANIŞ

ROC

Batan güneş, geminin liman tarafındaki oturma odasına ışınlarını gönderiyordu. Bu geldiğim gemi değildi ama kraliyet filosuna aitti ve önemli olan da buydu.

Garson bana taze kavrulmuş fıstık getirip yanımdaki masaya koydu. “Başka bir şey ister misiniz, efendim?” diye sordu.

Yeni cep saatime göre yakında kana ihtiyacım olacaktı ama bu biraz daha bekleyebilirdi.

“Şimdilik bu kadar...” Adını sormak için duraksadım.

Kızardı, ellerini arkasında kenetledi ve “Miera,” diye cevapladı.

“Güzel isim. Bir şeye ihtiyacım olursa seni şahsen çağırabilir miyim?”

“Elbette.”

“Hizmetkârlarımı rahat bırak,” diyen bir ses duyuldu, ses liman tarafındaki balkondan geliyordu.

Elimi sallayarak hizmetçiyi gönderdim ve o da aceleyle uzaklaştı.

Bir avuç fıstık alıp açık geçitten geçerek eski Fae Kraliçesi’nin yanına, korkuluğa gittim. Batan güneş onu altın rengi bir ışıkla sarmalamıştı. Gözleri kapalıydı ve rüzgâr, omzunun üzerinden sarkan uzun örgüsünden kaçan siyah saçlarının bir tutamını havalandırırdı.

“Bana bakmayı kes,” dedi gözlerini açmadan.

“Elimde değil. Yüzün şu anda coşkuyla dolu ve ben bundan çok keyif alıyorum.”

“Seninle yatmayacağım, Roc.”

“Şapşal kız. Sanki teklif ettim de.”

Bana gizlice baktı ve sonra güldü. Bu sesi üçüncü kez duyuyordum. Gemide olmak, bilinmeyene doğru yelken açmak Tilly’yi rahatlatmıştı. Ve onu becermeyi teklif etmemiş olsam da bence o birikmiş enerjisini boşaltmaya çok ihtiyacı vardı.

“Ebedi Ülke’ye varmamız ne kadar sürer?” diye sordu.

“Bu gemiyi yöneten bir kaptan var, bu sıkıcı soruları ona sorabilirsin.”

Tilly kalçasını korkuluğa dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunun benim gemim olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor? Küstahlığın için seni denize attırabilirim.”

“O zaman seni kim eğlendirecek?”

Eski Kraliçe gözlerini devirdi.

Bir fıstığı kırıp kabuğunu geminin korkuluğunun çok altındaki beyaz dalgalara attım. “Yarın bu saatlerde orada oluruz.”

“Heyecanlı mısın?”

Heyecanlı mıydım? Bilmiyordum. Kayıp şeyleri aramayı severdim ama Wendy Darling’dan geriye ne kalmış olabileceği konusunda biraz endişeliydim.

“Sen yeteneğini kullanıp benim için birinin kafasının içine girip aradığım cevaplarını bulduğunda heyecanlanacağım.”

Anlaşmamız buydu, beni Var Olmayan Ülke savaşına sürüklediği için bana söz verdiği bedel.

“Kaptan Hook ne olacak?” diye sordu.

Ağızma bir fıstık attım. “Ne olacak derken?”

“Onu da göreceğin için heyecanlı mısın?”

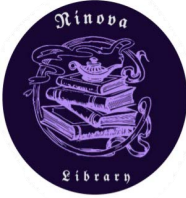
Burnumdan bir nefes verip başka bir kabuğu kırarak açtım. Ama soruya cevap vermedim. Veremedim.

Çünkü beni çok rahatsız eden bir şey vardı: Wendy'yi bulmak için heyecanlıydım, evet ama görecekime daha çok heyecanlandığım biri vardı.

Becerilesi bir ağzı ve kırmak istediğim bir duruşu olan bir korsan.

Senin için geliyorum, Kaptan.

Umarım bir Timsah tarafından yenmeye hazırsındır.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap bazı okurların yardımı olmadan yazılamazdı.

Orijinal *Peter Pan* hikâyesinde, yerli karakterlerin tasvirinin son derece sorunlu olduğu konusunda hepimiz hemfikirizdir. Bir Peter Pan anlatısı yazmak için yola çıktığımda, adadaki yerli halkın varlığını korumak benim için önemliydi ancak bunun doğru şekilde yapılması daha büyük bir önem arz ediyordu.

Vahşi Kayıp Çocuklar serisindeki ikizleri ve onların aile hikâyelerini, fantastik bir dünyada yaşıyor olsalar bile doğru ve yerli kültürüne saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardımcı oldukları için bazı duyarlı okurlarıma teşekkür etmeliyim. Bu, dördüncü kitapta perileri ziyaret edip ikizlerin geçmişine daha derinlemesine daldığımızdan özellikle önemliydi.

Cassandra Hinojosa, DeLane Chapman, Kylee Hoffman ve Holly Senn'e çok teşekkür ederim. Son derece yardımcı oldunuz, olmaya da devam ediyorsunuz ve sizi çok takdir ediyorum!

Ayrıca Brianna'ya da *Vahşi Darling*'deki Samira "Smee" karakterinin tasviri konusundaki değerli geribildirim ve rehberliği için teşekkür etmek isterim. Zamanın, enerjin ve geribildirim için teşekkürler, Bri!

Bu kitapta yer alan her türlü hata veya yanlışlık tamamen bana aittir.